

Hoa Tàn Hoa Khai

Contents

Hoa Tàn Hoa Khai	3
1. Chương 1-1: Tiết Tử	3
2. Chương 1-2: Đột Nhiên Gặp Biền Cố	4
3. Chương 2: Tiên Căn Hậu Quả	6
4. Chương 3: Tiên Dược Cứu Mạng	7
5. Chương 4: Cứu Sở Mộ Hoan	8
6. Chương 5: Gặp Gỡ Thanh Lăng	10
7. Chương 6: Không Đội Trời Chung	11
8. Chương 7: Tham Sống Sợ Chết	12
9. Chương 8: Cô Nhạn Gật Hái	13
10. Chương 9: Mây Mưa Trong Cơn Bệnh	14
11. Chương 10	15
12. Chương 11	17
13. Chương 12	18
14. Chương 13	19
15. Chương 14	20
16. Chương 15	21
17. Chương 16	22
18. Chương 17	23
19. Chương 18	24
20. Chương 19	25
21. Chương 20	26
22. Chương 21	27
23. Chương 22	28
24. Chương 23	29
25. Chương 24	30
26. Chương 25	30
27. Chương 26	31
28. Chương 27	32
29. Chương 28	33
30. Chương 29	34
31. Chương 30	34
32. Chương 31	35
33. Chương 32	36
34. Chương 33	37
35. Chương 34	38
36. Chương 35	39
37. Chương 36	40
38. Chương 37	41
39. Chương 38	42
40. Chương 39	43
41. Chương 40	44

42. Chương 41	45
43. Chương 42	46
44. Chương 43	46
45. Chương 44	47
46. Chương 45	48
47. Chương 46	49
48. Chương 47	50
49. Chương 48	50
50. Chương 49	51
51. Chương 50	52
52. Chương 51	53
53. Chương 52	54
54. Chương 53	55
55. Chương 54	56
56. Chương 55	57
57. Chương 56	58
58. Chương 57	59
59. Chương 58	60
60. Chương 59	61
61. Chương 60	62
62. Chương 61	63
63. Chương 62	64
64. Chương 63	65
65. Chương 64	66
66. Chương 65	66
67. Chương 66	67
68. Chương 67	68
69. Chương 68	69
70. Chương 69	70
71. Chương 70	71
72. Chương 71	72
73. Chương 72	73
74. Chương 73	74
75. Chương 74	75
76. Chương 75	76
77. Chương 76	77
78. Chương 77	78
79. Chương 78	79
80. Chương 79	80
81. Chương 80	82
82. Chương 81	83
83. Chương 82	84
84. Chương 83	85
85. Chương 84	86
86. Chương 85	87
87. Chương 86	88
88. Chương 87	89
89. Chương 88	90
90. Chương 89	91
91. Chương 90	92
92. Chương 91	93
93. Chương 92	94
94. Chương 93	95
95. Chương 94	96

96. Chương 95	97
97. Chương 96	97
98. Chương 97	98
99. Chương 98	99
100. Chương 99	100
101. Chương 100	100
102. Chương 101	101
103. Chương 102	103
104. Chương 103	104
105. Chương 104: Pn1: Nguyệt Lạc Ô Đề (thượng)	105
106. Chương 105: Pn2: Thanh Xa	108
107. Chương 106: Pn3: Hồng Nhạn Song Phi	109
108. Chương 107: Pn4: Li Biệt	111
109. Chương 108: Pn5: Nhìn Người Lại Nhớ Đến Ta	113
110. Chương 109: Pn6: Nhập Cung	115
111. Chương 110: Pn7: Trở Về	117
112. Chương 111: Pn8: Chiến Tranh Lạnh	119
113. Chương 112: Pn9: Sinh Sản	121
114. Chương 113: Pn10: Gỡ Bỏ Hiếu Lãm, Toàn Gia Hạnh Phúc	125
115. Chương 114: Pn11: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Mộ Hiên	126

Hoa Tàn Hoa Khai

Giới thiệu

Editor: RaphThế loại: đam mỹ, 1×1, cổ trang, cung đình, đế vương công, sinh tử văn, ngược tâm ngư

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tan-hoa-khai>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Bóng đêm dần chuyển lạnh, bên một ngôi nhà tranh cũ nát tại biên cảnh Minh Thụy Quốc, một nam tử gầy gò đứng lặng trước cửa sổ ngẩng đầu ngắm vàng trăng sáng trên cao, nhẹ giọng thở dài.

“Thanh Lăng, người có khỏe không? Ta li khai người đã sắp ba tháng. Ba tháng này người có hay không từng nhớ đến ta? Nếu người biết trong bụng ta đã mang cốt nhục của người, người có hài lòng không? Người còn muốn đem ta đưa cho Hoa Thần Hạo không?”

Đột nhiên, trong bụng khẽ động, tưởng rằng thai nhi không an phận mà xao động, Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng nâng tay, ôn nhu xoa xoa cái bụng đã lộ ra, cùng thân thể gầy yếu của hắn thực không tương xứng.

“Thanh Lăng, tiểu gia hỏa này thật quậy. Ta nghĩ nó lớn lên sau này nhất định sẽ giống như ngươi, trở thành một nam nhi thiện chiến thật dũng mãnh.”

Nhớ tới phụ thân của hài tử, cũng chính là kẻ mình yêu tha thiết, khuôn mặt tuần dật mà nhợt nhạt của Sở Mộ Hiên trong vô thức khẽ hiện lên một nét cười nhàn nhạt.

“Công tử, đêm khuya nhiều sương không tốt cho người mang thai, phải cẩn thận thân thể. Khí trời sắp lạnh, để Cẩm Nhi mang cho người thêm ít chăn”. Một tiểu đồng thanh tú đi đến, trong lòng vẫn đang ôm một kiện chăn bông.

Sở Mộ Hiên quay đầu, thấy Cẩm Nhi thân thiết nhìn mình, hần khẽ gật đầu, nói: “Cảm tạ ngươi, Cẩm Nhi”.

Cẩm Nhi nhìn vẻ mặt công tử, biết công tử chắc hẳn đang suy nghĩ tới người kia. Hẳn thực sự không rõ, vì cái gì người kia thương tổn công tử nhiều như vậy, công tử nhưng vẫn như cũ đối hần nhớ mãi không quên, thậm chí cam nguyện vì hần mang thai hài tử? Hần cũng từng hỏi qua công tử, thế nhưng công tử chỉ đạm đạm nhất tiếu, ôn nhu mà sờ sờ đầu hần, nói rằng: “Cẩm Nhi còn nhỏ, bây giờ không thể hiểu được. Một ngày nào đó, ngươi cũng sẽ gặp được một người cho ngươi cam nguyện vì hần mà dốc hết tâm sức.”

Cẩm Nhi nghe xong lời công tử nói liền tin tưởng. Nếu công tử đã nói như thế thì nhất định là như thế, chính vì hần còn nhỏ nên không thể hiểu được, vậy nên hần cũng không tái hỏi nhiều, chỉ là trong lòng yên lặng mà cầu khẩn, mong rằng công tử có thể cùng Tư Đồ Thanh Lăng kia sống vui vẻ, hạnh phúc

“Ồ...Ách...” Trong bụng vừa căng thẳng, Sở Mộ Hiên đau đến gập cả lưng.

Cẩm Nhi thấy thế liền tiến về phía trước dìu Sở Mộ Hiên lên giường, xoa bóp một chút phía sau, nhượng hần giảm bớt một chút thương tích trầm trọng nơi bụng khiến phần eo đau nhức. Nhìn Sở Mộ Hiên thống khổ, Cẩm Nhi thân thiết hỏi: “Công tử, người cảm thấy sao rồi?”

“Ta không sao, chỉ là hài tử có chút bướng bỉnh thôi.” Đau đến thoáng giảm bớt, Sở Mộ Hiên đáp.

“Vậy Cẩm Nhi an tâm rồi. Công tử, đã khuya rồi, người nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Hảo.” Sở Mộ Hiên đáp ứng, dưới sự trợ giúp của Cẩm Nhi mà nghiêng người nằm xuống, sau đó nói: “Cẩm Nhi, ngươi cũng mệt rồi, cũng sớm một chút chợp mắt đi.”

“Àn, vậy công tử ngủ, Cẩm Nhi cũng phải đi ngủ đây.”

“Khi nào buồn ngủ ta sẽ ngủ, ngươi cứ đi đi.”

Cẩm Nhi đáp ứng, tự đi về nghỉ ngơi.

Sở Mộ Hiên nằm trên giường, nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng tròn cao cao của mình, Tư Đồ Thanh cùng những ân ân oán oán trong lúc ấy chậm rãi nổi lên trong lòng

2. Chương 1-2: Đột Nhiên Gặp Biến Cố

Kỉ ức Sở Mộ Hiên trở về ba năm trước đây, khi đó hần chính là một tiểu thiếu gia sống an nhàn trong tướng quân phủ, mà phụ thân hần, cũng chính là một đại tướng quân của Yên Bình quốc danh chấn lừng lẫy. Nhắc tới phụ thân, Sở Mộ Hiên lại cảm thấy tự hào. Phụ thân anh dũng vô địch, suốt đời chinh chiến sa trường, vì nước lập bao chiến công. Rất nhiều người đều nói, Yên Bình quốc bị hai đại cường Minh Thụy quốc cùng Hồng Vũ quốc xâm lược còn không có mất nước, chủ yếu đều nhờ vào công lao rất lớn của một nhà đại tướng quân.

Tuy rằng Sở gia đều là võ tướng, thế nhưng có hai người con trai lại bất đồng. Thân là anh trai, Sở Mộ Dương thế nhưng một chút hứng thú võ học cũng không có, chỉ thích giấy bút, suốt ngày cùng bạn bè một chỗ nghiên cứu thi phú ca từ. Phụ thân Sở Uy sau mấy lần dạy nhi tử võ nghệ không có kết quả, phát hiện

nhi tử rốt cục không có tư chất cũng không cường cầu Sở Mộ Hiên luyện võ nữa. Vì vậy hắn thành ra an nhàn, tự do tự tại, mỗi ngày đều chỉ ngồi trong thư phòng ngâm thi họa đồ.

Thế nhưng năm ấy, toàn gia bọn họ xảy ra đại biến lớn. Hắn nhớ kĩ, hôm đó là đại thọ năm mươi tuổi phụ thân. Bởi vì phụ thân trời sinh tính không thích phô trương nên sở dĩ cũng không có quá nhiều tân khách. Chuẩn bị đại tiệc thọ diên chỉ là toàn gia xum tụ một chỗ cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, vì phụ thân chúc thọ.

Gia đình đang vui vẻ một chỗ, đột nhiên quần gia bị kích động chạy vào, vội bẩm báo: “Lão gia đại hỉ, hoàng thượng phái người đưa tới một giỏ đào chúc thọ lão gia!”

“Nga” Sở Uy vội vàng đứng dậy, đối phu nhân cùng ba nhi tử nói rằng: “Hoàng thượng phái người đưa tới lễ vật, đối Sở gia chúng ta mà nói là vinh quang rất lớn, chúng ta mau mau tới nghênh tiếp!”

Sở gia một nhà vội vã đi ra phía trước, chỉ thấy thái giám cầm cái giỏ đào đi vào, thái giám dẫn đầu vội vã đưa giỏ lên thánh chỉ trong tay, hô lớn: “Thánh chỉ tới, Sở Uy tiếp chỉ!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Sở gia một nhà vội vã quỳ xuống.

Thái giám chậm rãi tuyên đọc thánh chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Sở ái khanh suốt đời vì nước tận trung, càng vất vả công lao càng lớn. Nay Phùng ái khanh đại thọ năm mươi tuổi, trẫm đặc biệt ban thưởng mười giỏ đào, dĩ chương kì chung. Khâm thử!”

“Tạ chủ long ân!” Sở Uy phái người tiếp được giỏ đào, đối thái giám nói: “Công công lưu lại uống chén rượu nhạt.”

Thái giám gật đầu, nói: “Cũng tốt. Sở tướng quân, hoàng thượng phân phó bảy giỏ đào mừng thọ yển đại nhân là cho toàn gia trên dưới mọi người cùng ăn, Sở gia các ngài chắc có thể thấy được ân sủng của hoàng thượng.”

“Đây là dĩ nhiên” Nói rồi Sở Uy gọi quần gia tới, phân phó: “Người đặt một giỏ đào mừng thọ đặt ở bàn cơm đại gia, chín giỏ còn lại phân cho hạ nhân cùng hưởng.” Quần gia đáp ứng xong liền lui xuống.

“Công công, xin mời ngồi.” Sở Uy chỉ bàn ăn nói.

Nghe vậy lão thái giám cũng không khách khí, trực tiếp ngồi ở ghế trên, vừa ngồi liền khẩn cấp chỉ đào mừng thọ trên bàn, nói: “Tướng quân, ngài sao còn chưa cho phu nhân cùng bọn họ ném thử đào mừng thọ hoàng thượng ban?”

“Đúng vậy.” Sở Uy gật đầu, đối thê tử và nhi tử nói rằng: “Hoàng thượng ưu ái Sở gia chúng ta, ngự ban thưởng đào mừng thọ, các người đều lại đây ném thử, khắc ghi ân điển của hoàng thượng.”

Sở Mộ Hiên vốn đối với đào mừng thọ này cũng không mấy hứng thú, nhưng nếu phụ thân đã nói như vậy, hắn biết đào này không có khả năng từ chối. Tiếp đào mừng thọ đại ca Sở Mộ Hoan đưa qua, Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng cắn một miếng.

Thế nhưng kì lạ thay hắn phát hiện phụ mẫu cùng ca ca ngồi hai bên đều lần lượt gục xuống bàn. Kì quái, bọn họ đều chỉ uống một chút rượu sao có thể say? Bình thường phụ thân và ca ca tửu lượng đều rất khá.

Sở Mộ Hiên đang nghi hoặc thì đột nhiên cảm giác vệt huyền kéo tới. Hắn hình như minh bạch điều gì, trợn mắt chỉ tên thái giám ban chỉ, nói: “Thị... Là người...” Nói còn chưa xong, hắn bất tỉnh nhân sự, ngã đi.

Tên thái giám đứng dậy, cười gian một tiếng, đối Sở Uy nói: “Sở tướng quân, đây chính là ý chỉ của hoàng thượng, người cũng không nên trách chúng ta!” Nói xong, hắn vỗ tay hai cái ra hiệu, một đám đại hán vọt đến trói toàn bộ một nhà Sở gia đang hôn mê bất tỉnh đi.

3. Chương 2: Tiền Căn Hậu Quả

Cũng không biết qua bao lâu, Sở Mộ Hiên cuối cùng yếu ớt tỉnh dậy. Lúc này hắn thực sự không thể tin vào những gì trước mắt: bản thân mang đầy xiềng xích cùng toàn gia đang bị giam trong thiên lao âm u ẩm ướt! Hắn nhớ rõ rằng chỉ vừa nãy thôi, cả nhà hắn vẫn cùng một chỗ nâng chén chúc thọ phụ thân, mà hắn thì đang viết một câu chúc thọ, khiến phụ thân vui vẻ vô cùng, sau đó hoàng thượng phái người mang thọ lễ tới, Sở gia trên dưới đều rất hoan hỉ. Thế nhưng hiện tại...rất cuộc là sao đây? Đến tận cùng là đã xảy ra sự tình gì?

Sở Mộ Hiên nhìn quanh bốn phía, phát hiện phụ thân, mẫu thân cùng hai ca ca đều bị trói tới đây, hơn nữa vẫn như cũ hôn mê bất tỉnh. Hắn giãy giụa bò tới bên người thân, nhẹ nhàng lay gọi mọi người.

Một lúc sau, phụ mẫu và ca ca cũng lần lượt tỉnh lại. Cũng như Sở Mộ Hiên, bọn họ cũng đều không giải thích nổi tình cảnh hoang mang trước mắt này.

Đại ca Sở Mộ Hoan gãi gãi đầu, hỏi: “Chúng ta sao lại ở thiên lao?”

Nhị ca Sở Mộ Vân cũng không giải thích được: “Đúng vậy, chúng ta đều không phải đang chúc thọ phụ thân sao, sao lại...”

Lúc này, Sở Mộ Hiên bỗng nhiên nhớ tới thời khắc ngay trước khi mình hôn mê thì bắt gặp tên thái giám cười mỉa mai, hắn thở dài, nói: “Xem ra vấn đề nằm ở chỗ hoàng thượng...”

“Hiên Nhi!” Sở Mộ Uy đột nhiên hét lớn một tiếng cắt đứt câu nói của con trai, “Người sao dám hoài nghi hoàng thượng? Sở gia ta cả đời trung lương, vì nước, vì dân, đối hoàng thượng tận tâm trung thành, trước không thẹn với trời đất, sau không thẹn lòng quân vương. Hoàng thượng đối xử với chúng ta cũng ngày càng trọng hậu. Nói thế nào ngài cũng không thể muốn hại Sở gia ta được!”

Nhìn người phụ thân cố chấp của mình, Sở Mộ Hiên bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ánh mắt dời về phía đại môn thiên lao, mong muốn có kẻ đi vào cho toàn gia bọn hắn một lời giải thích.

Nguyên vọng này của Sở Mộ Hiên đã rất nhanh được thực hiện, bởi vì hắn thấy Đình thừa tướng đang hướng phía cửa nhà lao đi tới.

Sở Uy thấy Đình thừa tướng tiêu sái đến gần, hắn định bụng hỏi Đình thừa tướng, thế nhưng còn chưa kịp chờ hắn mở miệng thì Đình thừa tướng đã nói trước. Toàn bộ câu chuyện lập tức khiến Sở gia nhân tâm một mảnh lạnh lẽo.

Đình thừa tướng nhìn ánh mắt nghi hoặc không thể giải thích nổi của Sở gia, thở dài, đem sự tình trước sau nói rõ: “Sở tướng quân, người còn nhớ rõ hai năm đại chiến giữa nước ta và Minh Thụy quốc chứ?”

Sở Uy gật đầu, nói: “Đương nhiên. Trận chiến quả thực cực kỳ thảm liệt. Đến nay những kí ức ấy đối với ta vẫn còn rõ như in. Lúc đó, Minh Thụy quốc xuất tới hơn mười vạn tinh binh, đại quân do đích thân thái tử cùng nhị hoàng tử Thụy quốc suất lĩnh, ý đồ bình định Yên Bình quốc của chúng ta. Hoàng thượng phái ta đi ứng chiến với lũ giặc xâm lăng. May thay cuối cùng ta cũng không làm ô danh thiên quốc, đuổi lũ giặc cướp nước khỏi lãnh thổ. Thế nhưng, ta còn không rõ, chuyện này với chuyện Sở gia chúng ta bị tổng giam nơi đây thì có quan hệ gì?”

“Sở tướng quân, vấn đề chính là ở chỗ này. Ta nghĩ người nhất định nhớ kĩ năm đó Minh Thụy quốc vì cái gì mà lui binh?”

“Đương nhiên, là bởi vì khi đó ta bắt đúng cơ hội nhất tiên bắn chết thái tử Tư Đồ Thanh Xa. Minh Thụy quốc như rắn mất đầu, lúc ấy mới lui binh về nước”. Sở Uy đáp.

“Ai, chính là vì thế đấy. Nhị hoàng tử Minh Thụy quốc, Tư Đồ Thanh Lăng, hai năm sau khi cùng ca ca khi ấy xuất quân đã đăng cơ trở thành Minh Thụy quốc quốc chủ. Tư Đồ Thanh Lăng cùng Tư Đồ Thanh Xa vốn tình như hủ tước, bởi vậy hắn trước sau luôn tìm mọi cách vì ca ca báo thù. Ngay trước đó không lâu, Tư Đồ Thanh Lăng phái sứ thần tới Yên Bình quốc đưa cho hoàng thượng một thông điệp, yêu cầu quốc quân giao nộp toàn gia vị chiếu tướng đã giết Tư Đồ Thanh Xa hai năm trước, áp giải tới Minh Thụy quốc không thiếu một người, tất cả tùy hắn xử trí. Nếu như ta không chấp thuận, hắn công bố sẽ đem toàn bộ

binh lực của Minh Thụy quốc tiến đánh Yến Bình quốc, một mạng thề không bỏ sót! Bởi vậy nên hoàng thượng mới...”

Sở Uy lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, hấn cuồng tiếu một trận, nói: “Bởi vậy nên hoàng thượng mới đem Sở gia ta đi bán. Ha ha ha... Sở Uy ta suốt đời vì nước quên thân, chinh chiến sa trường, da ngựa bọc thây cũng không màng. Địch nhân hàng ngàn tên cũng không làm gì được ta, thế nhưng không nghĩ tới có một ngày ta lại bị vị quân vương mà chính mình hết lòng phò tá đem đi bán cho địch. Sở Uy a Sở Uy, người thật đúng là đáng thương.”

Nói xong, Sở Uy quay đầu nhìn về phía Sở Mộ Hiên cười, nói: “Hiên Nhi, người thực thông minh, thế nhưng ta lại trách lầm người!”

Nhìn phụ thân, Sở Mộ Hiên cũng nhịn không được, mũi cay cay đau xót, hai hàng thanh lệ từ khóe mắt lặng lẽ chảy.

4. Chương 3: Tiên Được Cứu Mạng

Nhìn phụ thân, Sở Mộ Hiên cũng nhịn không được, mũi cay cay đau xót, hai hàng thanh lệ từ khóe mắt lặng lẽ chảy.

“Mộ Hiên, nam nhi không rơi lệ! Người là con cháu Sở gia, phải nhớ kĩ, nam tử Sở gia ta từ trước tới nay chỉ đổ máu chứ quyết không đổ lệ!” Phía sau truyền tới một thanh âm đầy kiên nghị.

Sở Mộ Hiên quay đầu lại, hướng nơi thanh âm vừa phát ra, chỉ thấy đại ca Sở Mộ Hoan hiên ngang ngẩng cao đầu, khuôn mặt tuấn đỉnh luôn lạnh lùng kiên định vì biến cố lớn mà lộ ra thần tình đau khổ ai oán.

Sở Mộ Hiên dùng sức gạt đầu, nhìn đại ca mà chính mình luôn tôn trọng, nói rằng: “Đại ca nói rất đúng, Mộ Hiên đường đường là một nam tử hán, nam tử hán sẽ không rơi lệ!”

Sở Uy nhìn hai đứa con huynh đệ tình thâm, cảm thấy bội phần vui mừng: “Các người đều không hổ là nhi tử của Sở Uy ta!”

Đình thừa tướng đứng một bên chứng kiến tình cảnh cũng thực cảm động. Hấn cùng với Sở Uy đều vào triều làm quan đã hơn mười năm, đối với vị đồng liêu cương trực này vẫn thập phần kính nể, hôm nay thấy toàn gia hấn gặp phải đại nạn liền có lòng giúp đỡ.

Đình thừa tướng quan sát một lượt nhà lao, thấy ngục tốt đều đã đi chỗ khác uống rượu no say, liền len lén từ trong lòng móc ra một viên dược hoàn. Hấn đưa dược hoàn cho Sở Uy, thấp giọng nói: “Sở tướng quân, đây là thần dược mà một vị bằng hữu trước đây từng đưa cho ta. Vốn ta định giữ lại đề phòng một ngày nào đó gặp phải trường hợp bất trắc, thế nhưng, theo ta thấy hiện nay cần dùng dược nhất chính là gia đình người. Các người có thể hay không tin tưởng ta?”

Sở Uy than thở: “Đã lâm vào bước đường này, chúng ta sao lại không tin tưởng người, vậy dược này có tác dụng gì?”

Đình thừa tướng khe khẽ thở dài, nói: “Tên Tư Đồ Thanh Lăng sát ruột báo thù, các người tới Minh Thụy quốc chắc chắn khó lòng sống sót. Ta biết Sở gia các người một đời trung lương, không đành lòng nhìn Sở gia không người nói dối, thế nên mới tặng thử dược này. Sau khi ăn vào thử dược, người đó sẽ trông tựa như đã chết, không nhịp tim, không hô hấp, dù cho đại phu cao minh tới đâu cũng không tìm ra được nguyên nhân. Sau ba mươi sáu canh giờ, người sẽ tự thức tỉnh, trở về trạng thái bình thường. Thế nhưng thật đáng tiếc, dược chỉ có một, bởi vậy trong số mấy người các người chỉ có một người được ăn, đến lúc đó ta sẽ tự có biện pháp cứu hấn ra, những người còn lại, xin thứ lỗi, ta cũng là lực bất tòng tâm!”

Sở Uy sau khi nghe xong vô cùng sung sướng, vội vã tạ ơn nói: “Đa tạ đại ân của thừa tướng đã giúp Sở gia ta không đến bước đoạn tử tuyệt tôn. Lão hủ dù xuống dưới hoàng tuyền cũng sẽ ghi khắc đại ân đại đức này.”

“Sở tướng quân khách khí rồi, ta đã trình bày xong sự việc tiền căn hậu quả cho Sở gia các người, cũng đã đến lúc trở về phục mệnh Hoàng thượng. Các người hảo hảo thương lượng một chút là ai sẽ ăn thử được đi.”

Sau khi Đình thừa tướng li khai, mọi người trong Sở gia vì để quyết định ai là người ăn vào thử được mà phát sinh tranh chấp.

Đầu tiên là Sở Uy lên tiếng: “Tên Tư Đồ Thanh Lăng chủ yếu muốn nhằm vào ta, ta nếu chết hẳn tất sẽ không chịu bỏ qua. Hơn nữa, ta và mẫu thân các người đều đã là những kẻ một chân bước trong quan tài, già rồi, không còn sống được bao lâu nữa, bởi vậy chúng ta không thể, cũng sẽ không uống thuốc. Trong số huynh đệ ba người các người, Mộ Hiên tuổi đời còn trẻ, được cho hẳn ăn là hợp lí nhất.”

Lời đã nói, Sở Uy nhìn về phía thê tử cùng đại nhi tử Mộ Hoan, nhị nhi tử Mộ Vân, bọn họ cũng đều liên tục gật đầu nhất trí.

Sở Mộ Hiên vừa nghe, liên tục xua tay, nói: “Ta chỉ là một tên thư sinh, tay trói gà không chặt, nếu để ta sống ta cũng không thể vì phụ mẫu báo thù, ta nghĩ được phải để cho ca ca mới xứng đáng.”

Mộ Hoan và Mộ Vân vừa nghe đã vội vã từ chối.

Mắt thấy thảo luận khó có thể cho ra kết quả, đành phải dùng biện pháp bất đắc dĩ. Hắn quay lưng về phía huynh đệ ba người, kéo xuống một mảnh vải áo, cắt thành ba phiến nhỏ, sau đó cắn vào đầu ngón tay nhỏ một giọt tiên huyết xuống một phiến, tiếp đó quẩn cả ba lại thật kĩ, đặt trước mặt ba huynh đệ, nói: “Đây có ba bố vải nhưng chỉ có một mảnh dính máu, mỗi người các người hãy chọn một mảnh, người nào chọn được mảnh có dính vết máu sẽ ăn vào thử được. Đây chính là tiên huyết của vi phụ, biểu thị cho nhất mạch Sở gia ta!”

Ba huynh đệ Sở thị nhìn thái độ kiên quyết của phụ thân cũng chỉ biết lắc đầu đáp ứng, đều tự cầm lấy một mảnh bố, chậm rãi mở ra...

Sở Mộ Hiên là người đầu tiên mở bố khăn, nhìn không thấy vết máu trên mảnh vải hẳn mới dám thở phào nhẹ nhõm, hướng ánh mắt tới phía các ca ca...

Chỉ thấy nhị ca Mộ Vân cũng là vẻ mặt dễ dàng, mà đại ca Mộ Hoan lại gắt gao nhìn chăm chăm mảnh bố khăn dính tiên huyết của phụ thân trên tay, không dám tin những gì trước mắt.

Sở Uy nhìn tình cảnh này, lấy ra được hoàn, đưa cho Sở Mộ Hoan, nói: “Xem ra đây là ông trời muốn lưu lại người, Hoan Nhi, sau này Sở gia chúng ta phải dựa vào người rồi.”

Sở Mộ Hoan còn muốn chối từ, thế nhưng không nghĩ tới Sở Mộ Hiên đã lập tức cầm được hoàn trong tay, lấy tốc độ sét đánh không kịp bịp tai mà bỏ vào miệng hắn, ép buộc hắn ăn được hoàn...

Sở Mộ Hoan nhất thời vô thanh vô tức ngã xuống đất, cái gì cũng không còn cảm nhận được...

5. Chương 4: Cứu Sở Mộ Hoan

Sở Mộ Hiên tự tay kiểm tra hơi thở đại ca, phát hiện hẳn hoàn toàn mất đi hô hấp, lúc này mới phóng tâm mà hướng phụ thân gật đầu. Sở Uy suy nghĩ cẩn thận mới hít sâu một hơi, hướng ngực tốt mà hô hoán: “Người đâu, người đâu, mau tới đây, con ta, hẳn...Hắn tắt thở rồi!”

“CÁI GÌ?” Ngực tốt kinh hãi, vội vã chạy tới, nhìn Sở Mộ Hoan thẳng tắp nằm trên mặt đất, giật mình mà hỏi thăm: “Đây là có chuyện gì? Vừa rồi không phải vẫn còn tốt lắm sao?”

Sở Uy làm ra vẻ chết lặng vì nỗi đau mất con, nghẹn ngào nói: “Con ta trời sinh tính cách vô cùng quật cường, không muốn tới Minh Thụy quốc chịu nhục, vừa rồi, hẳn là chúng ta, lén ăn cực độc, bây giờ có lẽ nhị tử đáng thương của ta đã đi về miền cực lạc rồi.”

“Trời...” Ngục tốt cũng không biết nên làm thế nào cho phải, lúc này một trong hai tên ngục tốt quay sang tên còn lại khẽ thảo luận: “Một nhà bọn họ liên quan tới sự tồn vong của cả quốc gia, chúng ta không thể tự ý làm bừa, phải gấp rút quay về trình báo Đình thừa tướng ngay lập tức.”

“Được, cứ nghe theo chủ ý của lão ca người đi. Người ở lại trông coi bọn họ, ta đi!” Nói xong, tên ngục tốt vội vã li khai.

Sở Uy xem tình hình trước mắt...quay đầu nhìn thê tử cùng nhi tử thầm cảm ơn trời đất, Hoan Nhi cuối cùng cũng được cứu rồi!

Không bao lâu sau Đình thừa tướng đã xuất hiện tại thiên lao, trước tiên hẩn kiểm tra Sở Mộ Hoan, sau đó đối ngục tốt nói: “Sở Mộ Hoan xác thực đã chết, việc này vô cùng trọng đại, ta cần phải bẩm báo hoàng thượng, các người không được làm bừa!”

“Dạ! Dạ!” Ngục tốt khúm núm.

Lại nói Đình thừa tướng, hẩn đi tới hoàng cung hướng Yến Bình quốc quốc quân bẩm báo sự việc trưởng tử Sở Uy, Sở Mộ Hoan, đã tự sát bỏ mình. Vị quốc chủ nhu nhược nghe xong liền hoang mang lo sợ, rất sợ Minh Thụy quốc trách tội, liền ngay lập tức hướng Đình thừa tướng “tham khảo” ý kiến.

Đình thừa tướng trầm ngâm, nói: “Bệ hạ, việc này can hệ tới sự tồn vong của hai quốc gia, y thần nghĩ hẩn là trước tiên nên đưa thi thể Sở Mộ Hoan ra khỏi thiên lao, sau đó thỉnh sứ thần Minh Thụy quốc đến đây trưng cầu một chút ý kiến của hẩn, Người thấy thế nào?”

“Rất tốt, ái khanh hãy nhanh tiến hành!”

“Thần tuân chỉ!”

Sau hai canh giờ, “thi thể” Sở Mộ Hoan đã được đặt trước mặt sứ thần Minh Thụy quốc. Lúc đầu sứ thần cũng là bán tín bán nghi, cho đến tận khi đại phu Minh Thụy quốc đi cùng đoàn hộ tống nhiều lần kiểm tra đều đưa ra cùng một kết luận, hẩn mới chính thức tin tưởng Sở Mộ Hoan đã chết.

Đình thừa tướng nhìn sứ thần không hề hoài nghi Sở Mộ Hoan đã chết, nhân tiện nói: “Đại nhân, bởi vì chúng ta canh giữ không nghiêm mới gây nên chuyện Sở Mộ Hoan tại nhà lao tự sát bỏ mình, người nói đi thể của hẩn chúng ta nên xử lí sao đây?”

“Đình thừa tướng có chủ ý gì chăng?”

“Theo ta thấy, người đã chết cũng không thể cứ thế đưa về Minh Thụy quốc, chi bằng để ta phái người ngay tại chỗ mai táng hẩn, sứ thần nghĩ thế nào?”

Sứ thần suy nghĩ một chút, nói: “Cũng được, mục tiêu của bệ hạ ta là Sở Uy, nếu Sở Mộ Hoan đã chết, vậy cứ để di thể hẩn ở lại cố hương. Sau khi ta về nước sẽ cứ sự thực như vậy mà bẩm báo.”

“Vậy đa tạ đại nhân.” Đình thừa tướng vừa nghe sứ thần nói như thế, vội vã cho gọi mấy binh sĩ tâm phúc đã được an bài từ trước, nói: “Các người đưa thi thể Sở Mộ Hoan xuống dưới mai táng đi.”

Sứ thần thấy chuyện tình đã xử lí xong, lại nói: “Không nên kéo dài thời gian vì chuyện này, ta dự tính sáng mai sẽ lên đường áp giải một nhà Sở thị về nước phục mệnh, thừa tướng thấy thế nào?”

Đình thừa tướng nghĩ việc này xác thực không nên kéo dài, cũng chỉ hảo hảo nói: “Tùy ý đại nhân, vậy để ta phái người an bài, nhượng đại nhân sáng mai kịp giờ xuất phát.”

Sứ thần thỏa mãn rời đi, Đình thừa tướng bắt đầu dĩ lắc đầu, trở lại trong phủ, mở mật thất, liền trông thấy Sở Mộ Hoan đang hôn mê bất tỉnh nằm dưới đất, lẩm bầm: “Mộ Hoan, ngày mai gia đình người sẽ bị áp giải tới Minh Thụy quốc, thứ lỗi hủ vô năng, chỉ có thể tận lực cứu toàn gia người một mạng. Sau khi người tỉnh lại hãy mau mau rời khỏi Yến Bình quốc. Nhớ kĩ, phải hảo hảo mà sống sót...”

Đình thừa tướng cứ thế nói lại nói, chính lão cũng chưa phát hiện ra trên khuôn mặt già nua bấy giờ là đầm đìa nước mắt.

6. Chương 5: Gặp Gỡ Thanh Lãng

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở gia một nhà bốn người bị áp giải ra khỏi thiên lao, nội quan đã chuẩn bị tốt xe chở phạm nhân từ lâu, sứ thần Minh Thụy quốc tới nơi, nhìn một chút bốn người nhà họ Sở, thỏa mãn gật đầu, một bên nói với Đinh thừa tướng: “Chuyện này Yến Bình quốc các người đã làm rất tốt, ta nghĩ quốc quân của nước ta sẽ thấy được thành ý của các người, hai quốc gia chúng ta sau này quan hệ cũng sẽ càng thêm hữu hảo.”

“Vậy làm phiền đại nhân trước mặt quốc quân quý quốc nói tốt cho chúng ta vài lời!” Đinh thừa tướng lấy lòng nói.

“Đó là đương nhiên rồi”. Sứ thần Yến Bình quốc nhìn những xe chở đầy những vàng bạc tài bảo, tơ lụa thượng hạng mà Yến Bình quốc tiến cống, sáng khoái đáp ứng. Nói xong, hất vung tay lên ra hiệu cho đoàn mã xa, hô: “Chúng ta xuất phát!”.

Xe chở từ từ tới hướng tới gần Minh Thụy quốc, Sở Mộ Hiên cảm khái hàng nghìn hàng vạn lần trong lòng: phụ thân vì Yến Bình quốc cả đời khổ cực, kết quả lại cứ như vậy công dã tràng, hóa ra một nhà bọn họ phát thệ vĩnh viễn thuần phục dưới bóng quốc quân nhưng hắt lại vong ân phụ nghĩa như vậy. Sở Mộ Hiên thở dài một hơi, xem ra trên đời này ngoại trừ phụ mẫu thân nhân, bên ngoài bất luận kẻ nào cũng không thể tin tưởng.

Từ kinh đô Vĩnh Yên thành của Yến Bình quốc tới kinh đô Thụy Trữ thành của Minh Thụy Quốc phải đi khoảng chừng mười ngày. Trong mười ngày này, một nhà Sở thị cũng chịu nhiều khổ sở, mỗi ngày phải phơi xác dưới cái nắng chói chang không nói, hơn nữa còn không có nước để uống, mỗi ngày đêm cũng chỉ có một chén hi chúc dĩ để duy trì sinh mệnh. Ngày đó Sở Mộ Hiên thực sự khát nước khó nhịn mới uống một chén nước mát, vị sứ thần có thân hình ục ịch kia liền đi đến bĩu môi, mắng: “Mấy người các người...toàn những kẻ sắp chết đến nơi, đã như vậy còn muốn nước uống, quả thực là ý nghĩ kì lạ!”

Sở Mộ Hiên không rõ, muốn uống nước thì có liên quan cái gì đến ý nghĩ kì lạ, bất quá cẩn thận ngẫm lại, một nhà mình đều là cừu nhân của quốc quân Minh Thụy quốc, người ta lẽ nào lại có thể cho mình ánh nhìn hòa nhã!

Sở Mộ Hiên từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, đâu chịu nổi loại hành hạ này, đợi đến mười ngày sau đoàn người cuối cùng cũng đến được Minh Thụy quốc thì hắt đã sốt cao ba ngày chưa lui.

Xe từ chỗ một nhà bốn người Sở gia vừa tiến nhập hoàng cung không bao lâu, vị quốc quân Tư Đồ Thanh Lãng đã phái người tới truyền lời, nói muốn ngay lập tức gặp một nhà Sở Uy!

Thánh chỉ ký hạ, sứ thần đương nhiên đâu dám chậm trễ, vội vã ra lệnh cho thủ hạ áp giải một nhà bốn người Sở gia gặp mặt vị quốc quân của họ, Tư Đồ Thanh Lãng.

Minh Thụy quốc làm việc đúng là hiệu suất cao, không tới nửa canh giờ, Sở Mộ Hiên cũng đã gặp được vị quốc quân khí phách mười phần, uy danh lẫy lừng Minh Thụy quốc.

Tư Đồ Thanh Lãng thân mặc tử bào, đầu đội tử kim quan, mày kiếm mắt sáng, đang ngồi trên bảo tọa từ trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt đầy ý của kẻ chiến thắng nhìn bốn người Sở gia đang bị dẫn tới. Sở Uy trên đường bị áp giải tới Minh Thụy quốc cũng đã chịu đủ mọi loại dằn vặt, lúc này lại càng thêm suy yếu bất kham, đến bước đi cũng thất tha thất thểu, nhưng dù vậy tự tôn cùng cao ngạo của họ cũng không vì là tù nhân mà có chút hao tổn, trước mặt Tư Đồ Thanh Lãng vẫn như trước đứng thẳng ngẩng cao đầu bất khuất, mắt lạnh căm tức nhìn kẻ mà lúc này đây đang nắm giữ số phận một nhà bọn họ, một đế vương uy vũ dũng mãnh phi thường.

“Quỳ xuống!” Tướng sĩ đứng canh ở tiền điện quát to.

Sở Uy cười lạnh nói: “Nam nhi dưới chân có vàng, Sở Uy ta đường đường là một nam tử hán! Người nói cái gì mà quỳ xuống đất? Người chỉ là một tên tiểu nhân dùng thủ đoạn đê tiện tới bắt chúng ta! Có bản lĩnh thì người đường đường chính chính trên chiến trường mà bắt ta làm tù binh, ta đây mới chính thức phục người!”.

“Lớn mật!” Cô Vân, Cô Hồng đứng ở hai bên trái phải Tư Đồ Thanh Lăng là thiếp thân thị vệ của hắn, thấy Sở Uy đối với quốc quân bất kính liền muốn tiến lên ép Sở Uy phải quỳ xuống.

“Cô Hồng, người lui ra!” Tư Đồ Thanh Lăng khoát khoát tay, ngăn lại Vân Cô Hồng, nói: “Sở tướng quân quả nhiên hào khí tận trời, là một con người vô cùng sắt đá, trầm rất là bội phục, không hổ là kẻ đã một tên bắn chết anh cả ta. Trăm xưa nay cũng rất thưởng thức tâm huyết nam nhi của Sở tướng quân, chỉ tiếc...Chỉ tiếc người phò sai chủ! Kì thực trên chiến trường trăm đương nhiên cũng có thể giết được người, chỉ là trăm không đành lòng bởi vì ân oán cá nhân của ta và người trong lúc đó mà khiến sinh linh hai nước đồ thán, thế nên mới lựa chọn cách này.”

“Hừ! Già mồm không chịu nói lý! Người muốn giết cứ giết, hà tất nhiều lời vô ích!” Sở Uy trợn mắt nhìn.

“Hảo, đó là người nói!” Tư Đồ Thanh Lăng hạ tầm mắt, lạnh lùng nói: “Trăm từ trước đến nay rất ghét nữ tử, người đã nói như thế, vậy trăm không cần khách khí! Người đâu, đem người phụ nữ có chồng kia tha xuống phía dưới chém!” Tay hắn chỉ thẳng Sở phu nhân.

Sở phu nhân không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ là đối tượng phu và nhi tử đậm đậm nhất tiếu, nói: “Lão gia không cần vì cái chết của thiếp thân mà thương tâm, thiếp thân kiếp này có thể làm vợ người, không oán không hối!”

Sở Uy cực lực nhịn xuống nước mắt, nhìn người vợ kết tóc nửa đời người với mình bị tha xuống chém chết, đột nhiên cười to, nói: “Hảo! Hảo! Không hổ là thê tử của Sở Uy ta!”

Mẫu thân cứ như vậy đã chết?! Sở Mộ Hiên cùng Sở Mộ Vân ở bên cạnh lại bị biến cố bất thành linh làm cho sợ ngây người!

7. Chương 6: Không Đội Trời Chung

Tận mắt thấy mẫu thân từ nhỏ yêu thương mình cứ như vậy trong nháy mắt chết dưới lưỡi đao, hai huynh đệ Sở Mộ Hiên và Sở Mộ Vân vô cùng thống khổ. Mộ Hiên trời sinh tính cách hướng nội, tình cảm không dễ dàng bộc lộ, hắn chỉ là chăm chú cắn môi, dùng ánh mắt cừ hận cao cao tại thượng nhìn Tư Đồ Thanh Lăng. Mộ Hiên không rõ, tên Tư Đồ Thanh Lăng trước mắt tuy rằng cao ngạo, lạnh lùng, thế nhưng thoát nhìn cũng không phải một kẻ bạo quân chuyên lạm sát người vô tội, thế nhưng, vì cái gì hắn lại căm hận Sở gia đến như vậy?

Không giống như Mộ Hiên, ca ca Mộ Vân là một người nóng tính, từ trước đến nay đều là có gì nói nấy. Hắn nổi giận lôi đình, chỉ Tư Đồ Thanh Lăng chửi ầm lên: “Người là tên hung tàn, cứ nhiên ngay cả một lão phụ nhân cũng không buông tha, người sau này nhất định sẽ gặp phải báo ứng, sau này chết đi nhất định sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng...”

Sở Mộ Vân lời còn chưa nói xong đã bị cắt đứt, nguyên nhân là...bị một thanh bảo kiếm bay vút tới chọc thủng yết hầu...Hắn chỉ hơi rên rỉ một chút liền ngã xuống mặt đất, phỉ hoài hai mươi hai năm sinh mệnh cuộc đời.

Vân Cô Hồng lạnh lùng nhìn Sở Mộ Vân chết dưới kiếm của chính mình, thu hồi bảo kiếm, sau đó quỳ một gối xuống đất, đối Tư Đồ Thanh Lăng nói: “Bệ hạ thứ tội, thuộc hạ thấy hắn nói không sạch sẽ, sợ làm bẩn tới lỗ tai bệ hạ, cho nên mới tự mình hành động, khiến hắn lập tức cầm miệng.”

Tư Đồ Thanh Lăng lắc đầu, nói: “Đáng tiếc, người sao lại dễ dàng cho hắn như vậy, trăm vốn đang định hảo hảo dẫn vật hắn hơn nữa mới cho hắn ra đi, bất quá nếu đã như vậy thì biết tính sao, sau này chú ý một chút, người đứng lên đi.” Hắn hơi hột nói mấy câu liền tha tội cho Vân Cô Hồng.

Sở Uy chỉ trong chớp lát vợ chết lại đến con trai chết, liên tục gặp những đả kích lớn như vậy, dù hắn là một người kiên cường đến mức nào cũng thể kiên trì được nữa, nước mắt hắn cuối cùng cũng đọng đầy hai viên mắt.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy hần giờ phút này không kiềm chế được đau đớn, không khỏi trong lòng vô cùng sáng khoái, cười ha ha: “Sở Uy a Sở Uy, người cũng tới ngày phải chứng kiến người thân chết đi ngay trước mắt mình, ném thử cảm giác bất lực đi, có đúng hay không rất đau, thế nhưng hai năm trước, trầm còn đau lòng hơn người gấp bội, gấp vạn lần!”

Hồi tưởng lại ca ca Thanh Xa mình yêu quý nhất, ánh mắt Tư Đồ Thanh Lăng chợt lộ ra vẻ đau thương.

Sở Uy nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, phản chiếu qua hần là ánh mắt tràn ngập đau thương, Sở Uy phảng phất như quay trở về hai năm trước. Khi đó hần nhớ kỹ, mình đích thực từng gặp một đôi niên thiếu, một thiếu niên quỳ trước thi thể người ca ca vì trùng tên mà bỏ mình kia thất thanh khóc rống, trong làn mưa tiễn lại bị bộ hạ gắt gao kéo đi, vị thiếu niên kia phần hận trừng mắt nhìn mình, một thiếu niên với cõi lòng tan nát bất kham...

Đương nhiên người thiếu niên ngày ấy hôm nay đã ngồi vững vàng trên bảo tọa, nắm trong lòng bàn tay mình số phận của toàn bộ Sở gia. Cũng chính là hần, trong nháy mắt vung lên, không hề lưu tình giết chết thê tử cùng nhi tử của mình.

Sở Uy đột nhiên cuồng tiếu ba tiếng, nói: “Sở Uy ta đỉnh thiên lập địa, há có thể chết dưới lưỡi đao dơ bẩn của các người!” Nói xong, hần dùng toàn bộ khí lực giãy ra khỏi sự kìm kẹp của quân lính, đâm đầu về phía tường, nhất thời máu chảy thành sông, khí tuyệt bỏ mình!

Tư Đồ Thanh Lăng trăm triệu không nghĩ tới Sở Uy sẽ có hành động như vậy, nhất thời sững sốt, thế nhưng hần rất nhanh đã định thần lại, nhìn kẻ duy nhất sót lại của Sở gia — Sở Mộ Hiên.

Lúc này, cả kinh nhìn phụ thân máu đầm đại diện, Sở Mộ Hiên cũng đồng dạng trừng trừng hai mắt, phần nộ nhìn Tư Đồ Thanh Lăng. Bốn mắt nhìn nhau, chẳng vì sao, nhưng Tư Đồ Thanh Lăng lại cảm thấy trong lòng run lên, hần không khỏi đánh giá lại Sở Mộ Hiên.

Chỉ thấy Sở Mộ Hiên hiên ngang thẳng đứng, sắc mặt tái nhợt trên khuôn mặt thanh tú, thật sự đẹp như quan ngọc, thanh mát tuấn đạt, thật hợp với một thân phong thái nho nhã, khí độ bất phàm, cùng với Sở Uy và Sở Mộ Vân tuyệt nhiên bất đồng, ngay cả Tư Đồ Thanh Lăng cũng không khỏi âm thầm tán thưởng, không ngờ một Sở Uy cao lớn thô kệch cũng có thể sinh ra một nhi tử tuấn tú như vậy!

8. Chương 7: Tham Sóng Sợ Chết

Sở Mộ Hiên nhìn Tư Đồ Thanh Lăng đang quan sát chính mình, nghĩ thầm tên bạo quân này có đúng hay không dù giết chết toàn gia ta vẫn chưa hài lòng, lại đang suy nghĩ tiếp xem nên chuẩn bị hành hạ mình ra sao. Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên trái lại liền thanh thản, trên mặt thể nhưng hiện ra một tia nhàn nhạt tươi cười.

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn Sở Mộ Hiên lúc này nhưng không có bất cứ một âm thanh sợ hãi nào, trái lại bày ra dáng vẻ tươi cười, không khỏi cảm thấy kì lạ, thế là hỏi: “Người cười cái gì, lẽ nào người không sợ chết?”.

Sở Mộ Hiên cười lạnh, nói: “Chết? Chết có cái gì đáng sợ? Ngay khi biết quốc quân Yên Bình quốc đem một nhà chúng ta giao cho người thì ta đã biết mình hần phải chết không thể nghi ngờ. Người đã sát hại toàn gia ta, Sở Mộ Hiên ta lại không có võ công, ngay cả bản lĩnh chống lại người cũng không có, người muốn giết thì cứ giết.”

Sở Mộ Hiên bất khuất, trừng mắt nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, ngay cả sinh tử cũng không để ý. Tư Đồ Thanh Lăng xem thử, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, hần không muốn để nam tử mang dáng vẻ bất phàm trước mắt này chết!

Tư Đồ Thanh Lăng đi xuống bảo tọa, lấy tay nâng cầm Sở Mộ Hiên, lạnh lùng, không chút cảm tình nói: “Người muốn chết, cũng không dễ dàng như vậy, chết rất nhanh gọn, chỉ cần đóng một cái liềm cái gì cũng không biết. Người muốn chết, thế nhưng trầm hết lần này đến lần khác cũng không cho người chết!”.

Sở Mộ Hiên phần nộ...không để ý bàn tay Tư Đồ Thanh Lăng, lạnh lùng nói: “Ngươi không giết ta?”.

“Trẫm sẽ không giết ngươi, bởi vì trẫm sẽ hảo hảo dần vặt ngươi. Phụ thân và anh cả ngươi chết quá sớm, trẫm còn chưa kịp hành hạ bọn họ, bọn họ đã đi gặp Diêm Vương, thế nên hiện tại ngươi phải tới thay thế bọn họ. Ngươi yên tâm, ngươi nhất định sẽ không chết, trẫm sẽ hảo hảo mà “thương yêu” ngươi, khiến ngươi sống không bằng chết!” Nói xong, Tư Đồ Thanh Lăng liền phá lên cười.

Sở Mộ Hiên nhún vai, không cho là đúng nói: “Đa tạ cái ân tha mạng của ngươi, ta đảm bảo, sau này ta sẽ không lãng phí sinh mệnh của chính mình, ta nhất định sẽ sống thật tốt, đồng thời phát thệ, một ngày nào đó ngươi sẽ vì quyết định không giết ta ngày hôm nay mà vạn lần hối hận!”.

Đúng vậy, Sở Mộ Hiên đã nghĩ thông suốt, bản thân không thể chết được, hẳn phải bảo vệ tính mệnh của chính mình, hẳn còn muốn gặp lại đại ca Mộ Hoan mà Đình thừa tướng đã cứu đi, muốn cùng với đại ca, vì phụ mẫu huynh đệ mà báo thù rửa hận! Để cuối cùng có được ngày đó, chính mình hiện tại phải chuẩn bị sẵn sàng, quan trọng nhất phải tiếp cận được Tư Đồ Thanh Lăng, đứng bên cạnh Tư Đồ Thanh Lăng để tìm nhược điểm của hắn, vì báo thù mà chuẩn bị sẵn sàng! Sở Mộ Hiên trong lòng âm thầm nói với chính mình, cũng ôm nỗi hận nói với phụ mẫu và anh cả đã mất, yên tâm, Mộ Hiên nhất định sẽ cùng đại ca, chính tay đâm chết cừu nhân, an ủi vong linh mọi người trên trời! Thế nên, hiện tại, hãy để Mộ Hiên tham sống sợ chết đi!

Tư Đồ Thanh Lăng sớm nhìn ra suy tính của Sở Mộ Hiên, hắn nhắc nhẹ mày, ánh mắt sắc bén như kiếm quang nhìn chằm chằm Sở Mộ Hiên, trầm thanh nói: “Trẫm chờ ngươi, để xem ngươi đến tột cùng có cái bản lĩnh ấy hay không!”.

Sở Mộ Hiên vừa định nói cái gì, lại đột nhiên cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể sốt cao suốt ba ngày cuối cùng kiên trì không được, ngã về phía sau. Ngay tại thời khắc cơ thể thon gầy của hắn gần tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo, đột nhiên một đôi bàn tay to ấm áp hữu lực nhẹ nhàng ôm chầm lấy thắt lưng hắn.

Tư Đồ Thanh Lăng cũng không biết chính mình vì cái gì lại đỡ Sở Mộ Hiên, chỉ là cảm giác hai tay không tự chủ liền ôm lấy hắn. Nhìn thiên hạ trong lòng sắc mặt trắng bệch, Tư Đồ Thanh Lăng tâm trạng căng thẳng, vội vã gọi Vân Cô Hồng, phân phó: “Gọi ca ca ngươi lại đây, bảo hắn nhanh tới Minh Nguyệt cung!”.

Vân Cô Hồng lĩnh mệnh đi, Tư Đồ Thanh Lăng vội ôm lấy Sở Mộ Hiên, bước nhanh về phía Minh Nguyệt cung.

9. Chương 8: Cô Nhạn Gặt Hái

Tư Đồ Thanh Lăng đi vào Minh Nguyệt cung, nhẹ nhàng đặt Sở Mộ Hiên trên giường, vén tóc mai đã bị mồ hôi dính ướt nhẹ của hắn ra sau, tay lơ đãng chạm lên trán Sở Mộ Hiên, vừa chạm lên trán Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng không khỏi nhíu mày, trán hắn sao lại nóng như vậy, xem ra bệnh thực sự không hề nhẹ, chết tiệt, Vân Cô Hồng sao còn chưa tới?

Tư Đồ Thanh Lăng đang cần nhẫn tức giận thì Vân Cô Hồng đã kịp thời xuất hiện ở bên ngoài Minh Nguyệt cung, mặt không cảm xúc nói: “Bệ hạ, Vân Cô Nhạn đã đến!”.

Tư Đồ Thanh Lăng bất đắc dĩ lắc đầu, Vân Cô Nhạn này cái gì cũng tốt, chỉ có điều là máu lạnh vô tình, ngay cả đối với thân ca ca của chính mình cũng như vậy. Trong ấn tượng của Tư Đồ Thanh Lăng, hắn hình như chưa từng gọi Vân Cô Nhạn là ca ca. Từ trước đến nay Tư Đồ Thanh Lăng luôn coi trọng tình huynh đệ từng nói với Vân Cô Hồng, thế nhưng hắn chỉ là nhân nhạ nói một câu: “Thần tuân chỉ!” Sau này liền không gọi gì hết, Tư Đồ Thanh Lăng cũng không biết nên nói cái gì được nữa.

Tư Đồ Thanh Lăng đang suy nghĩ, được xưng là đệ nhất thần y Minh Thụy Quốc __ Vân Cô Nhạn, đi tới trước mặt hắn, sau đó đánh mắt nhìn liền thấy cái mỉm cười mê người của Tư Đồ Thanh Lăng: “Bệ hạ thoạt nhìn khí sắc tốt, sinh long hoạt hổ, ăn tốt ngủ tốt, gọi vi thần để làm cái gì?”

Tư Đồ Thanh Lăng nói: “Lời vô ích, trẫm đương nhiên biết bệnh của chính mình, người cần xem bệnh chính là hần”, Tư Đồ Thanh Lăng chỉ chỉ người trên giường, nói tiếp: “Qua loa đi, chỉ cần không chết là được.”

“Hần?” Vân Cô Nhạn liếc mắt nhìn người trên giường, lại nhìn sang Tư Đồ Thanh Lăng, mỉm cười nói: “Hần là người nào, lại có thể khiến bệ hạ gọi ta tới chữa bệnh cho?”

Tư Đồ Thanh Lăng không nói gì.

Nhìn Tư Đồ Thanh Lăng không có ý định đáp lời, Vân Cô Nhạn thẳng thắn tự hỏi tự đáp: “Hần có phải là tiểu nhi tử của Sở Uy, kẻ đã hại chết thái tử điện hạ?”

“Người đã biết còn hỏi?” Tư Đồ Thanh Lăng cả giận nói.

Vân Cô Nhạn mắt thấy quốc quân có chút tức giận, thế nhưng cũng không có khẩn trương hốt hoảng, chỉ bày ra duy nhất một biểu cảm là mỉm cười, không nhanh không chậm nói: “Vi thần chỉ là suy đoán một chút mà thôi, bệ hạ hà tất phải phát hỏa? Xem ra bệ hạ cũng có chút coi trọng hần!”

“Người ra về ông cụ cái gì, y thuật càng tăng, lời vô ích cũng càng ngày càng nhiều. Xem hần thế nào đi”. Tư Đồ Thanh Lăng xưa nay chưa từng giữ khoảng cách với Vân Cô Nhạn, bởi thế nên lời lẽ cũng phá lệ tùy tiện.

“Vâng!” Vân Cô Nhạn đáp ứng, đi tới trước giường, nắm lấy tay Sở Mộ Hiên, bắt mạch cho hần.

“Sao vậy?” Tư Đồ Thanh Lăng hỏi.

“Không có trở ngại gì, phỏng chừng trên đường bị chịu khổ, hơn nữa mấy ngày nay không có đồ ăn dinh dưỡng lại chịu thêm đả kích của nỗi đau mất người thân, dẫn đến sốt cao không lui mà thôi. Ta khai chút được cho hần ăn là tốt rồi.”

“Hần không chết được đúng không?”

“Yên tâm, có Vân Cô Nhạn ta ở đây, hần đương nhiên không chết được.”

“Nếu cứ để như vậy?”

“Cũng không chết được.”

Tư Đồ Thanh Lăng gật đầu, nói: “Trẫm đã biết, người lui xuống đi.”

“Thế nhưng ta còn chưa khai được cho hần.”

“Không cần, lui xuống.”

Vân Cô Nhạn biết tên cố chấp Tư Đồ Thanh Lăng thế nào cũng sẽ không nói năng gì, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, phần nộ lui xuống. Đi ra đại môn, Vân Cô Nhạn thấy Vân Cô Hồng đứng ở đó, thế là thấp giọng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không biết.” Hần lạnh lùng tuôn ra một câu trả lời cũng không tính là đáp án.

Vân Cô Nhạn bị đệ đệ không để cho chút mặt mũi nào, đành thở dài, nói: “Người từ nhỏ đã đối với ta lãnh đạm như vậy, bây giờ vẫn còn như thế a...”

10. Chương 9: Mây Mưa Trong Cơn Bệnh

Tư Đồ Thanh Lăng đuổi Vân Cô Nhạn đi, trực tiếp tới bên giường, ngồi ở mép giường. Sở Mộ Hiên lúc này tuy rằng hôn mê bất tỉnh, thế nhưng bờ môi của hần lại hơi rung động. Tư Đồ Thanh Lăng đưa tai mình lại gần bờ môi hần, chỉ nghe hần thì thầm gọi tên phụ thân và ca ca, hai hàng lệ theo khóe mắt chảy xuống, làm ướt gối đầu.

Tư Đồ Thanh Lăng vừa nghe thấy tên Sở Uy liền nhớ đến ca ca Thanh Xa đã chết thảm, vốn trong lòng có chút lo lắng cho Sở Mộ Hiên rất nhanh liền biến thành phần nộ.

Tư Đồ Thanh Lăng oán hận chậm bước đến bên chiếc bàn, cầm lấy chén trà, rót ra một ly, “rào” một tiếng, nước trà liền đổ xuống mặt Sở Mộ Hiên.

Nước trà cũng không quá nóng, thế nhưng lại khiến Sở Mộ Hiên chuyển tỉnh. Hắn chậm rãi mở mắt, phát hiện bản thân đang nằm ở một nơi xa lạ, mà trước giường, đang đứng trước mặt hắn là Tư Đồ Thanh Lăng đang lộ ra ánh mắt hung dữ!

“Đây là nơi nào? Tại sao ta lại ở chỗ này? Bao quân nhà ngươi rốt cuộc muốn làm gì ta?” Sở Mộ Hiên tuy rằng bệnh không nhẹ, thế nhưng thanh âm vẫn hữu lực như trước.

“Người ở Minh Nguyệt cung”, thanh âm lạnh lùng của Tư Đồ Thanh Lăng truyền tới tai Sở Mộ Hiên, “Sau này ngươi sẽ ở chỗ này, làm nô lệ của trẫm, ngươi yên tâm, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi, kỹ xảo trẫm tốt, sẽ khiến ngươi vô cùng hưởng thụ!” Nói đến đây, Tư Đồ Thanh Lăng nở nụ cười ám muội, thanh niên tuần tú này sau này sẽ trở thành đồ chơi của chính mình, Sở Uy a Sở Uy, ngươi một đời uy vũ, có từng nghĩ tới con ngươi lúc này sẽ bị trẫm đùa bỡn trong tay hay không?

Trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng ngay lập tức nảy sinh ý định trả thù, hắn đắc ý nở nụ cười.

Sở Mộ Hiên không quá hiểu ý tứ Tư Đồ Thanh Lăng, hỏi: “Người rốt cuộc đang nghĩ cái gì, không phải muốn khiến ta “sống không bằng chết” sao? Vì sao không nhốt ta trong ngục, thực thi trọng hình, trái lại để ta trong cung?”

Tư Đồ Thanh Lăng không trả lời, nhưng bàn tay tiến tới trên mặt Sở Mộ Hiên, mút đi những giọt nước trà đọng trên mặt hắn.

Hành động của Tư Đồ Thanh Lăng đã giúp Sở Mộ Hiên tìm được đáp án cho vấn đề chính mình vừa đưa ra, hắn cảm giác mình vừa bị vũ nhục cực lớn. Hắn muốn né tránh Tư Đồ Thanh Lăng, thế nhưng lại cảm thấy cả người vô lực, hơn nữa thân thể lại bị Tư Đồ Thanh Lăng gắt gao giữ chặt, không thể động đậy.

Tư Đồ Thanh Lăng liếm lên làn da trên từng tác khuôn mặt của Sở Mộ Hiên, bờ môi chậm rãi đi xuống, cuối cùng khi tiếp xúc với đôi môi Sở Mộ Hiên thì, môi Tư Đồ Thanh Lăng ngừng di chuyển.

Tư Đồ Thanh Lăng thô bạo nhưng vẫn luôn chú ý tới khuôn mặt không còn chút huyết sắc của Sở Mộ Hiên. Sở Mộ Hiên chán ghét liều mạng lắc đầu, thế nhưng thủy chung vẫn là phí công.

Tư Đồ Thanh Lăng một bên hưởng thụ khuôn mặt của Sở Mộ Hiên, một bên với tay vào trong quần áo Sở Mộ Hiên, bởi vì nguyên nhân sốt cao, nhiệt độ cơ thể Sở Mộ Hiên cao khác thường, vừa lúc lại gặp phải kích thích tình dục quá lớn từ Tư Đồ Thanh Lăng. Hắn một nhất thoát sạch quần áo tù nhân trên người Sở Mộ Hiên xuống, ngực Sở Mộ Hiên liền lộ ra trước mắt.

Nhìn làn da trắng nõn của Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng thỏa mãn nở nụ cười, bờ môi hắn hạ xuống tiếp tục chuyện vừa đang dở, trước ngực Sở Mộ Hiên để lại một chút ấn ký.

Cùng thời khắc đó, tay Tư Đồ Thanh Lăng không hề nhàn hạ mà không an phận xoa nắn trước ngực Sở Mộ Hiên, chạm tới hai điểm anh hồng.

Chưa từng nếm qua loại kích thích này, Sở Mộ Hiên lập tức bị khiêu khích, đột nhiên cảm thấy hạ thân trướng trướng rất khó chịu, phân thân thể nhưng ngạnh ngạnh đỉnh lên, biến hóa trên người mình khiến Sở Mộ Hiên xấu hổ không ngớt.

11. Chương 10

Chưa từng nếm qua loại kích thích này, Sở Mộ Hiên lập tức bị khiêu khích, đột nhiên cảm thấy hạ thân trướng trướng rất khó chịu, phân thân thể nhưng ngạnh ngạnh đỉnh lên, biến hóa trên người mình khiến Sở

Mộ Hiên xấu hổ không ngớt.

Tư Đồ Thanh Lăng vừa hạ nửa người liền cảm giác được một vật cứng gì đó, hấn lập tức hiểu ra vừa xảy ra chuyện gì. Hấn nâng cơ thể lên, nhìn chăm chăm Sở Mộ Hiên dưới thân, trào phúng nói: “Nói cái gì mà thuần khiết thanh sạch, thân thể của ngươi thành thực hơn nhiều, nó đã hăng hái đáp lại trẫm kìa. Biểu hiện của ngươi thoát nhìn ngơ ngác, không nghĩ tới đến lúc cũng dâm dăng như thế! Bất quá lại khiến trẫm rất thỏa mãn. Ha ha!”

Sở Mộ Hiên bị Tư Đồ Thanh Lăng nói liền xấu hổ đỏ mặt, hấn chăm chú cắn môi, không nói được một lời.

Tư Đồ Thanh Lăng cũng lười cùng Sở Mộ Hiên nhiều lời, hấn lưu loát cởi quần Sở Mộ Hiên, nhìn phân thân thẳng đứng, liền lấy tay khiêu khích gây gậy.

Tình dục nơi Sở Mộ Hiên bị Tư Đồ Thanh Lăng kích phát ra rồi. Hấn cảm giác trên người nóng tới khó chịu, cả người đều ướt đầm mồ hôi.

Tư Đồ Thanh Lăng lúc này thực sự nhịn không được nữa, khẩn cấp mà đem phân thân thật lớn của mình cắm vào tiểu huyết chạch chệch phía sau của Sở Mộ Hiên.

Địa phương chưa bao giờ bị xâm nhập qua của Sở Mộ Hiên đột nhiên bị dị vật xâm chiếm, hấn thực sự nhịn không được, không khỏi đau đớn kêu lên, máu tươi từ trong miệng huyết chậm rãi chảy ra, đầm đỏ nội huyết.

Tiếng kêu của Sở Mộ Hiên càng khiến Tư Đồ Thanh Lăng thêm hưng phấn, hấn dùng sức trong miệng huyết kia mà đâm vào rút ra, thỏa thích hưởng thụ...

Sở Mộ Hiên tiên huyết lưu ngày càng nhiều, hạ thân cũng ngày càng đau nhức, tiếng kêu vừa thất thanh kia khiến hấn thấu hận chính mình. Lúc này lý trí nói cho hấn, dù là lại đau nhức cũng phải nhịn xuống, càng không được nói thêm bất cứ điều gì, hấn phải duy trì tôn nghiêm của chính mình, không thể để cho Tư Đồ Thanh Lăng khinh thường hấn.

Sở Mộ Hiên cắn chặt môi dưới, mặc cho Tư Đồ Thanh Lăng trong cơ thể chính mình mà ra sức trều sấp, tuyệt đối không thể để cho thanh âm nghĩ đã thấy thẹn này phát sinh thêm lần nào nữa, môi hấn rất nhanh đã bị chính hấn cắn nát, máu, theo khoe miệng chảy xuống.

Tư Đồ Thanh Lăng lúc này đã chiếm được thoải mái cực lớn từ trên người Sở Mộ Hiên. Hấn thỏa mãn hừ một tiếng, nhìn Sở Mộ Hiên dưới thân khếp chặt hai mắt, yên lặng chịu đựng xâm nhập của chính mình liền đắc ý nói: “Sao vậy, kỹ xảo của trẫm cũng không tệ lắm mà, ngươi thỏa mãn không, nô lệ của ta?”

Sở Mộ Hiên chậm rãi mở mắt, ánh mắt phần nộ nhìn về hướng Tư Đồ Thanh Lăng: “Ngươi là đồ cầm thú...”

Tư Đồ Thanh Lăng cười ha ha: “Chửi hay! Ngươi biết không, thời khắc mà phụ thân ngươi một tên bản trùng ngực ca ca ta, ta cũng đã biến thành cầm thú rồi, ha ha ha!”

Tuy rằng Tư Đồ Thanh Lăng lúc này cuồng tiếu không ngừng, thế nhưng Sở Mộ Hiên lại rõ ràng cảm giác được trong tiếng cười của hấn ẩn chứa rất nhiều chua xót, hấn tuy rằng biểu hiện ra bên ngoài là tươi cười, thế nhưng Sở Mộ Hiên biết, nội tâm hấn kì thực đang khóc...

“Ngươi rất thương tâm sao?” Sở Mộ Hiên dùng thanh âm thấp đến chính mình còn không nghe thấy mà hỏi.

Thanh âm tuy rằng rất nhẹ, nhưng Tư Đồ Thanh Lăng vẫn nghe thấy, hấn lắc lắc đầu, lộ ra biểu tình không cho là đúng, nói: “Ai nói trẫm thương tâm, trẫm lúc này là rất hài lòng, bởi vì có một đồ chơi vô cùng khiến người khác thỏa mãn là ngươi!”

Tư Đồ Thanh Lăng ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, thế nhưng ngực cũng rất kinh ngạc. Chính mình không phải vẫn nỗ lực tỏ ra cuồng bạo, vẻ ngoài hung ác không phải sao? Vì cái gì thiên hạ trước mắt này lại nhìn ra nội tâm thống khổ đã chôn dấu thật sâu trong mình? Từ sau khi ca ca chết đi, đã không còn kẻ nào nhìn thấu nội tâm hấn, vì cái gì, vì cái gì người này mới chỉ quen biết một ngày đêm nhưng lại đơn giản nhìn ra...

12. Chương 11

Tư Đồ Thanh Lăng tuy rằng bởi vì Sở Mộ Hiên đơn giản nhìn thấu nội tâm chính mình mà kinh ngạc không ngớt, thế nhưng lại biểu hiện ra rằng hắn đối với lời Sở Mộ Hiên nói không cho là đúng. Hắn đứng dậy, nói với Sở Mộ Hiên: “Đừng tưởng rằng người rất thấu hiểu trăm, người nên rõ ràng thân phận của chính mình đi, người chỉ là nô lệ của trăm, là đồ chơi của trăm mà thôi!” Dứt lời, Tư Đồ Thanh Lăng nghênh ngang đi ra.

Sở Mộ Hiên ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Tư Đồ Thanh Lăng ly khai, chẳng hiểu sao, hắn cảm giác bóng lưng nhìn như rộng lớn kia lại hàm ẩn rất nhiều yếu đuối cùng bất đắc dĩ...

Sở Mộ Hiên vội lắc đầu, hắn phải nhanh chóng loại bỏ những suy nghĩ kì quái này, hắn không ngừng nói với chính mình: Sở Mộ Hiên, người đây là xảy ra chuyện gì, người kia hại chết toàn gia người, là đại cừu nhân của người, người vì sao còn lo lắng cho hắn, mục đích của người không phải muốn tìm cho được nhược điểm của hắn, vì người thân mà báo thù sao? Người sao lại bắt đầu lo lắng cho hắn?

Sở Mộ Hiên lúc này càng nghĩ càng loạn, càng nghĩ càng phiền, đầu cũng đau nhức khó chịu, hắn đơn giản liền không suy nghĩ nhiều nữa, không bao lâu sau liền mơ màng trầm trầm ngủ.

Ngủ một hồi, bắt đầu cảm thấy khát nước khó chịu, Sở Mộ Hiên nghĩ muốn xuống giường uống chén nước cho đỡ khát, thế nhưng lúc này hắn đột nhiên phát hiện chính mình đã xuống giường không nổi.

Sở Mộ Hiên cảm thấy nửa thân dưới vô cùng đau nhức, tay hắn run run chậm rãi kéo tấm chăn trên người lên, phát hiện sàng đan trắng tinh dưới thân đã loang lổ những vết máu!

Những gì Tư Đồ Thanh Lăng cảm thú này làm, chính là vũ nhục tôn nghiêm nam tử của hắn, Sở Mộ Hiên hung hăng đánh một quyền xuống giường, lúc này, hắn thừa nhận mình cảm thấy sống không bằng chết!

Ngự thư phòng

Tư Đồ Thanh Lăng ngồi trên bảo tọa, tiện tay cầm lấy một phần tấu chương trên bàn, nhấc lên bút son, thế nhưng trong lòng lo lắng khiến hắn chậm rãi không hạ bút, màu mực nước đỏ tích lại trên giấy, đầu tiên biến thành một điểm đỏ nhỏ, sau đó dần dần khuếch tán...

Tư Đồ Thanh Lăng đơn giản khép lại tấu chương, nhắm mắt dưỡng thần đứng lên, qua một lúc, Vân Cô Hồng đi vào ngự thư phòng. Nghe thấy thấy tiếng bước chân gấp gáp của Vân Cô Hồng, Tư Đồ Thanh Lăng mở mắt, hắn nhạy cảm cảm giác được đã có việc xảy ra, bằng không Vân Cô Hồng luôn luôn lãnh tĩnh sẽ không bước chân vội vã như thế.

“Xảy ra chuyện gì?” Nhìn xuống tâm phúc đang quỳ một gối xuống đất, Tư Đồ Thanh Lăng hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, quốc quân Hồng Vũ quốc, Hoa Thần Hạo phái sứ giả tới quốc gia ta, đòi tấn kiến bệ hạ!” Thanh âm Vân Cô Hồng vẫn như cũ mạnh mẽ hữu lực.

Hồng Vũ quốc? Hoa Thần Hạo? Nghe thấy hai cái tên, Tư Đồ Thanh Lăng không khỏi nhíu mày.

Vừa nói tới khởi giá Hồng Vũ quốc, Tư Đồ Thanh Lăng liền cảm thấy đau đầu. Hồng Vũ quốc và Minh Thụy quốc là hai nước lớn thực lực tương xứng nhau, tuy rằng hiện nay nước này đang ở vào thời điểm rối loạn, thế nhưng quốc gia đích thực có thể đe dọa tới quốc gia hắn cũng chỉ có Hồng Vũ quốc mà thôi, quan hệ hai nước luôn luôn không tốt, cả hai đều có dã tâm thôn tính các tiểu quốc khác, thế nhưng bởi vì e ngại đối phương thừa cơ mà nhảy vào thế nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Như vậy hiện tại quốc quân Hồng Vũ quốc Hoa Thần Hạo cử sứ thần đến đây, đến tột là có chuyện gì?

Tư Đồ Thanh Lăng trái lo phải nghĩ, thủy chung vẫn không rõ Hoa Thần Hạo trong hồ lô chứa thuốc gì.

“Bệ hạ...” Vân Cô Hồng thấy Tư Đồ Thanh Lăng lâm vào trầm tư, mở miệng gọi.

“Nga,” Tư Đồ Thanh Lăng lúc ấy mới phục hồi lại tinh thần, đáp một tiếng, chỉ chốc lát sau lại nói tiếp: “Thỉnh sứ thần Hồng Vũ quốc tới.”

13. Chương 12

Tư Đồ Thanh Lăng nói: “Thỉnh sứ thần Hồng Vũ quốc tới.”

Một người vóc dáng khôi ngô, là một chàng trai niên kỷ chưa tới ba mươi tuổi, nhìn thấy Tư Đồ Thanh Lăng, cũng không quỳ xuống, chỉ hơi cúi xuống một chút, sau đó đứng lên khỏi ghế, nhìn thẳng Tư Đồ Thanh Lăng, nói rằng: “Sứ thần Hồng Vũ quốc, Trần Hoa tham kiến quốc quân Minh Thụy quốc.”

Tư Đồ Thanh Lăng thấy người kia tướng mạo bất phàm, cử chỉ không tầm thường, trong lòng liền biết hẳn nhất định không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hắn đi xuống bảo tọa, tới trước mặt sứ thần, hỏi: “Quý sử tới Minh Thụy quốc ta có chuyện gì?”

Trần Hoa hơi gật đầu, trả lời: “Tại hạ phụng mệnh quốc quân tể quốc tới quý quốc đây, dâng lên hai nghìn lượng vàng, năm nghìn lượng bạc, tơ lụa thượng hạng mấy nghìn thối, mong có thể cùng quý quốc kết liên minh, từ nay về sau, lưỡng quốc giao hảo, không xâm phạm lẫn nhau.”

Kết liên minh? Luôn luôn chuộng bạo lực chiến tranh, Hoa Thần Hạo luôn dã tâm chiếm đoạt liệt quốc lại muốn cùng Minh Thụy quốc ta chung sống hòa bình, sợ rằng sự tình không đơn giản như vậy? Tư Đồ Thanh Lăng trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Tuy rằng đối với việc quốc quân Minh Thụy quốc thỉnh cầu kết liên minh hắn vẫn bán tín bán nghi, thế nhưng Tư Đồ Thanh Lăng vẫn bày ra biểu tình thật cao hứng, nói:

“Nga, quốc quân quý quốc có thể có chủ ý này, thật sự là phúc của bách tính hai nước, mong rằng quý sử trở về chuyển lời lại cho quốc quân quý quốc, nói quốc gia của ta nguyện ý cùng Hồng Vũ quốc kết liên minh.”

Trần Hoa thấy Tư Đồ Thanh Lăng đáp ứng sảng khoái như vậy, vùng xung quanh lông mày hơi hơi nhăn lại, nhưng rất nhanh liền khôi phục khuôn mặt tươi cười, gật đầu, cười nói: “Đa tạ bệ hạ, ta tin rằng quyết định của bệ hạ đối với tể quốc và quý quốc mà nói đều là giáo lý Phúc Âm!”

Tư Đồ Thanh Lăng không chú ý tới chuyển biến trong nháy mắt kia của Trần Hoa, hắn trở về bảo tọa, nói: “Quý sử đi tới quốc gia của ta, tể quốc nhất định phải khoản đãi thật tốt, đêm mai trẫm sẽ ở đại điện thiết yến, để tiếp đón quý sử!”

“Đa tạ bệ hạ!”

“Quý sử quá khách khí, người từ xa đến, nhất định là rất mệt mỏi. không bằng trước hãy tới dịch quán nghỉ ngơi.”

“Cũng tốt.”

“Cô Hồng”, Tư Đồ Thanh Lăng phát tay gọi Vân Cô Hồng, nói: “Người phái người tới hộ tống sứ thần tới dịch quán nghỉ ngơi, nhớ hầu hạ cho tốt.”

Sứ thần Hồng Vũ quốc cất bước, Tư Đồ Thanh Lăng cũng xoa bóp cổ đi tới ngự thư phòng, sau lại rẽ bước sang ngự hoa viên. Lúc này trong ngự hoa viên sắc xuân ngập tràn, các loài hoa đua nhau khoe sắc. Tư Đồ Thanh Lăng tiện tay ngắt lấy một đóa hoa sơn trà trắng ngần, đặt trên mũi ngửi.

Hương sơn trà nhàn nhạt khiến Tư Đồ Thanh Lăng cảm thấy vui vẻ thoải mái, hắn tỉ mỉ đặt đóa sơn trà trên tay ngắm nghía, chỉ thấy nó trắng muốt cao quý, không nhiễm một hạt bụi, tầng tầng lớp lớp, nhìn qua liền cho người ta một loại cảm giác vĩnh viễn không úa tàn. Vĩnh viễn không úa tàn? Tư Đồ Thanh Lăng buồn cười chính mình thế nhưng lại có suy nghĩ này, hoa đâu thể vĩnh viễn không héo tàn, hiện tại dù bung nở đầy diễm lệ, vài ngày sau chẳng phải cũng sẽ khô vàng bất kham?

Tư Đồ Thanh Lăng chăm chú nhìn đóa bạch trà, chẳng vì cái gì, Tư Đồ Thanh Lăng cứ nhìn rồi lại nhìn, thế nhưng lại cảm giác được trong bông hoa hình như xuất hiện một người, tuấn đạt phi phàm nhưng lại tràn ngập phần nộ! Rõ ràng là Sở Mộ Hiên!

Tư Đồ Thanh Lăng dùng sức day mắt nhìn lại, phát hiện hoa sơn trà chỉ là hoa sơn trà, đâu còn có bóng dáng Sở Mộ Hiên! Hắn bắt đầu lắc đầu, nhất định là hoa mắt rồi, nếu không sao lại nhìn hoa hóa Sở Mộ Hiên? Đúng vậy, nhất định là bởi vì quá mệt mỏi cho nên mới gặp loại ảo giác này. Hắn ngẩng đầu, nhìn bầu trời, phát hiện sắc trời đã không còn sớm, ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện, chính hắn cũng mệt mỏi, nên quay về tẩm cung nghỉ ngơi thôi.

14. Chương 13

Tư Đồ Thanh Lăng cùng thần tử thảo luận về thỉnh cầu kết liên minh của Hồng Vũ quốc tại buổi thiết triều. Chúng thần tử đều nghị luận, nhưng lại chia ra làm hai phái tranh chấp nhau khiến Tư Đồ Thanh Lăng cũng phải đau đầu lớn.

Sau khi các đại thần tranh cãi tới mệt, Tư Đồ Thanh Lăng mới tổng kết nói: “Dụng ý của Hoa Thần Hạo đến tột cùng là cái gì, chúng ta rất khó đoán trước. Sở dĩ trẫm đáp ứng sứ thần Hồng Vũ quốc, chứng minh rằng trẫm nguyện ý cùng kết liên minh, nếu như Hoa Thần Hạo thành tâm, với quốc gia của ta mà nói rất cuộc cũng là chuyện tốt. Đương nhiên, để phòng ngừa hắn có động cơ khác, chúng ta phải chuẩn bị trước, ý các khanh thế nào?”

“Bệ hạ anh minh!” Chúng đại thần trăm miệng một lời nói.

Sau khi hạ triều, Tư Đồ Thanh Lăng không có việc gì làm liền tản bộ quanh hậu cung. Hắn không thích nữa sắc, thế nên đến nay cũng chưa phong hậu lập phi, tuy rằng chúng đại thần suốt ngày vòng vo nhắc nhở, cái gì mà “Ngôi vị hoàng đế không thể không có người thừa kế, bệ hạ phải làm sớm cho kịp khai chi tán diệp”, cái gì mà “Lập hậu liên quan tới quốc thể, phải nhanh thực hiện”, nhắc đi nhắc lại khiến lỗ tai hắn sắp mọc kén, chủ yếu chính là nói tới vấn đề người thừa kế mà thôi. Thế nhưng còn cách nào, hắn không có hứng thú với nữ nhân. Kỳ thực hắn cũng chẳng phải chưa từng nghĩ tới việc tùy tiện chọn một nữ nhân, sinh một hài tử để kế thừa vương vị, quan trọng nhất chính là tránh được càn nhiễu của chúng đại thần, thế nhưng đến nay vẫn chưa có quyết tâm thực hiện việc hôn sự kia.

Sở dĩ ra kết quả như vậy, đó là vì không giống như những vị quân vương khác, ngoại trừ ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, hắn không hề đi tới nơi nào khác. Bất quá cái gì cũng có hai mặt của nó, hắn đích thực lờ đi mấy chuyện vặt vãnh như xử lý các tâu phi hậu cung tranh thủ tình cảm mà chuyên tâm trị quốc, đây cũng chính là then chốt khiến Minh Thụy quốc có thể trở thành một quốc gia cường đại trong một thời gian ngắn.

Tư Đồ Thanh Lăng đi lại đi, vô thức đi tới một tòa cung điện. Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy trên biển viết mấy chữ lớn: Minh Nguyệt cung.

Minh Nguyệt cung? Đó không phải là nơi ở của Sở Mộ Hiên sao? Hắn hiện nay như thế nào rồi?

Tư Đồ Thanh Lăng vừa nghĩ liền đẩy cửa đi vào.

Chỉ thấy Sở Mộ Hiên nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi. Tư Đồ Thanh Lăng đưa tay sờ trán hắn, chỉ cảm thấy trán hắn còn nóng hơn cả ngày hôm qua.

Sở Mộ Hiên đang mơ mơ màng màng liền cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo đang đặt trên trán mình khiến hắn thoải mái không ít, bờ môi hắn giật giật, nhẹ giọng nói: “Nước...khát quá...cho ta nước...”

“Nước?” Tư Đồ Thanh Lăng nghe vậy, lập tức đi tới bàn, lấy một chén nước, nhẹ nhàng nâng Sở Mộ Hiên dậy, giúp hắn uống.

Uống hết một chén nước, Sở Mộ Hiên thanh tỉnh không ít, lông mi thật dài chớp chớp vài cái, mở mắt.

Sở Mộ Hiên trăm triệu không ngờ, vừa mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy lại là người hắn hận thấu xương! Hắn dùng toàn bộ khí lực, đẩy Tư Đồ Thanh Lăng ra, giận dữ nói: “Người tới làm gì, người...người dám

làm thế với ta! Người thấy ta dần vật như vậy còn chưa đủ thảm hại hay sao? Còn muốn tới chê cười ta?”

Tư Đồ Thanh Lăng bị Sở Mộ Hiên đẩy mạnh, lui về sau mấy bước, hắn không khỏi thầm giật mình, không nghĩ tới kẻ bệnh thoát nhìn trông thư sinh kia lại lợi hại như vậy, vẫn còn khí lực lớn, hắn nhìn Sở Mộ Hiên tuy rằng tái nhợt vẫn không mất đi phần tuấn tú tinh xảo, liền nói trái lương tâm: “Người nói rất đúng, cha người giết ca ca ta, trăm đường nhiên sẽ không đơn giản buông tha người như vậy, trăm sẽ hảo hảo dần vật người! Trăm hiện tại chỉ muốn đến xem, sau khi tiếp nhận âu yếm của trăm ngày hôm qua người đã thành ra cái dạng gì mà thôi, ha ha!”

Sở Mộ Hiên không nói gì, đôi mắt phẫn hận nhìn thẳng vào Tư Đồ Thanh Lăng!

15. Chương 14

Sở Mộ Hiên không nói gì, đôi mắt phẫn hận nhìn thẳng vào Tư Đồ Thanh Lăng!

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên dùng đôi mắt tràn đầy lửa giận nhìn mình cũng không tức giận, hắn đi tới, đẩy Sở Mộ Hiên suy yếu bất kham ngã xuống giường, cười lạnh nói: “Trăm thấy người vừa tỉnh thì dùng ít sức đi, miễn cho thù còn chưa báo, người đã đi gặp lão quỷ trước, ha ha!”

Sở Mộ Hiên buồn bã nói: “Người yên tâm, ta sẽ không chết, trước khi có thể dùng máu của người tể người nhà ta, ta sẽ sống thật tốt, ta phải tận mắt chứng kiến ngày người chết! Người không cần lo lắng chuyện ấy!”

“Nga,” Tư Đồ Thanh Lăng vẻ mặt không tin, “Trăm không nghĩ người có cái bản lĩnh kia đấy.”

“Một mình ta không được, bất quá...” Sở Mộ Hiên trong tình thế cấp bách suýt nữa thì nói ra chuyện đại ca còn sống, may thay, hắn đúng lúc im miệng.

“Bất quá cái gì?” Tư Đồ Thanh Lăng nheo mắt hỏi.

“Bất quá...Bất quá một ngày nào đó ta sẽ cùng liên kết với các nhân sĩ chính nghĩa, diệt trừ đại phôi đản nhà người!” Sở Mộ Hiên trong cái khó ló cái khôn, đúng lúc nghĩ ra một lý do.

Tư Đồ Thanh Lăng hình như không nghe được trong lời nói của Sở Mộ Hiên có chút chần chờ, hắn ngửa mặt lên trời cười dài, nói: “Nhân sĩ chính nghĩa? Nói thật hay! Trăm muốn hỏi người một câu, như thế nào là chính nghĩa? Người nghĩ trăm tội ác chồng chất, thế nhưng khi trăm thống trị thiên hạ, khiến Minh Thụy quốc ta dân giàu nước mạnh, bách tính cơm no áo ấm, công đức được ca tụng, trong mắt bọn họ, trăm là một minh quân, chính là “chính nghĩa”! Người nếu cùng với “nhân sĩ chính nghĩa” theo lời người vừa nói mà giết trăm, trăm dám khẳng định, trong lòng hàng vạn hàng nghìn bách tính Minh Thụy quốc, các người mới đích thực là tội ác chồng chất!”

“Người...” Nghe xong Tư Đồ Thanh Lăng nói hùng hồn như vậy, Sở Mộ Hiên nhất thời ghen lời.

“Bất quá...” Tư Đồ Thanh Lăng rướn người tới trước mặt Sở Mộ Hiên, ghé vào vành tai hắn, nhẹ giọng: “Trăm vẫn chờ ngày đó!”

Sở Mộ Hiên bị cử động đột ngột của Sở Mộ Hiên làm cho mặt mũi đỏ bừng, một màn hôm qua lại hiện lên trước mắt, khiến hắn cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đang trong lúc Sở Mộ Hiên xấu hổ không chịu được, trước cửa kịp thời xuất hiện một người tới giải vây cho hắn.

“Hoàng thượng!” Vân Cô Hồng quỳ ở ngoài cửa, kêu.

“Có chuyện gì?” Vân Cô Hồng đột ngột xuất hiện liền cắt đứt hứng thú của hắn, hắn miễn cưỡng ngồi dậy, lời nói đầy bất mãn.

“Hoàng thượng!” Đầu gối Vân Cô Hồng dường như căn bản nghe không hiểu bất mãn lúc này của Tư Đồ Thanh Lăng, hấn ngẩng đầu, hồi bẩm: “Yến hội chiêu đãi sứ thần Hồng Vũ quốc đã chuẩn bị tốt, thỉnh hoàng thượng tới tham dự!”

“Nga, ra là việc này, trẫm đã biết, vậy trẫm quay về tẩm cung thay y phục!” Tư Đồ Thanh Lăng vừa nói vừa đi về hướng cửa. Ngay khi hấn sắp sửa đi khỏi Minh Nguyệt cung thì, hấn đột nhiên quay đầu, chỉ Sở Mộ Hiên trên giường, nói: “Để hấn cùng đi!”

“Hấn?” Vân Cô Hồng không thể tin vào tai mình, vội vã hướng về phía Tư Đồ Thanh Lăng xác nhận.

“Đúng! Chính là hấn!”

Lời khẳng định chắc chắn như thế, ngay đến Sở Mộ Hiên cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, hấn chống người ngồi dậy, hướng trước cửa hô: “Ngươi có ý gì?”

“Chỉ có một ý, ngươi là đồ chơi của trẫm, đương nhiên tại yến hội cũng phải trợ hứng rồi!” Tư Đồ Thanh Lăng cười lạnh đáp, sau đó nói tiếp với Vân Cô Hồng: “Phái người chuẩn bị cho hấn, đến lúc đó nhớ đừng đánh mất người của trẫm!”

“Ngươi...” Sở Mộ Hiên tức giận nói không nên lời.

“Nga, được rồi, đến lúc đó ngươi phải cho trẫm đùa một chút, bằng không cứ chờ xem! Cô Hồng! Chúng ta đi!”

Hình bóng của Tư Đồ Thanh Lăng cùng Vân Cô Hồng rất nhanh biến mất trong ánh chiều tàn, Minh Nguyệt cung to như vậy chỉ để lại một mình Sở Mộ Hiên mục trừng khẩu ngốc

16. Chương 15

Yến hội long trọng tiếp đón sứ giả Hồng Vũ Quốc bắt đầu khai mạc, trong đại điện ngập tràn những màn ca múa đón mừng cảnh vui thái bình, vô cùng náo nhiệt, nhưng nhân vật chính của yến hội – Trần Hoa, vẫn mặt mày nhú chặt, tựa như không hài lòng lắm với cảnh tượng trước mắt.

Tư Đồ Thanh Lăng đến giờ phút này cũng đã phát hiện Trần Hoa bất mãn, hấn hướng về tiết mục ca múa trước mắt khoát khoát ống tay áo, ý bảo các nàng lui xuống, rồi nói: “Vũ giả của tể quốc tài nghệ kém cỏi, làm bản mắt sứ thần, trẫm xin sâu sắc nhận lỗi.”

“Sao thể được,” Trần Hoa nho nhã lễ độ đáp: “Chẳng qua tại hạ từ trước đến nay vốn không có hứng thú với mấy chuyện đàn hát này mà thôi, tại hạ mới là người phải thỉnh bệ hạ bỏ quá cho!”

“Sứ giả khách khí, à đúng rồi, gần đây trẫm mới thu được một món đồ chơi, rất thú vị, không bằng gọi hấn ra đây rót rượu trợ hứng thế nào?”

“Tốt, không biết hấn ở nơi nào?” Trần Hoa vừa nghe, nhất thời dậy lên hứng thú.

Tư Đồ Thanh Lăng vỗ tay một cái, hàm ý ra lệnh cho Vân Cô Hồng dẫn Sở Mộ Hiên tới. Nhưng Sở Mộ Hiên lại chậm chạp không chịu xuất hiện.

Đây là chuyện gì? Tư Đồ Thanh Lăng có chút tức giận, cũng có chút kinh ngạc. Vân Cô Hồng làm việc từ xưa đến nay đều rất hiệu suất, thế nhưng tại sao chỉ một tên Sở Mộ Hiên cũng xử lý không được?

“Cô Hồng!” Tư Đồ Thanh Lăng gọi tên người tâm phúc của mình.

“Bệ hạ!” Vân Cô Hồng vẫn như cũ nhanh chóng xuất hiện.

“Sao hấn chưa tới, không phải trẫm đã bảo ngươi chuẩn bị cho hấn rồi dẫn hấn tới đây sao?”

“Hấn đã chuẩn bị xong xuôi, ở ngay ngoại điện, nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì?”

Vân Cô Hồng nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi nơi đều là biểu cảm khó hiểu của các đại thần, hần lắc đầu, ghé bên tai Tư Đồ Thanh Lăng, thấp giọng: “Hần nói trừ phi ngài tự mình thỉnh hần, hần mới đồng ý đến, cho nên...”

“Cái gì!” Tư Đồ Thanh Lăng nổi giận lôi đình, đang muốn phát tác, lại phát hiện ra tình huống không cho phép. Hần cường chế lửa giận, định truyền lại ý chỉ không cần để Sở Mộ Hiện tiến điện, nhưng khóe mắt hần vừa liếc, bắt gặp ngay ánh mắt chờ mong của Trần Hoa, liền thay đổi chủ định. Hiện tại đích thực là thời điểm mấu chốt cần kết mối liên minh cùng Hồng Vũ quốc, hơn nữa vị sứ giả này nhất định không phải người thường, không thể đắc tội, xem ra chỉ có cách bản thân phải hạ mình một chút.

Tư Đồ Thanh Lăng hướng phía mọi người trước mặt cười hồi lỗi: “Trẫm có ít việc, đi một lát sẽ quay lại.” Dứt lời, hần vội vàng rời đại điện.

Tư Đồ Thanh Lăng vừa ra khỏi đại điện, liền thấy Sở Mộ Hiện hiên ngang thẳng đứng, dáng người thanh mảnh dưới ánh trăng mờ ảo tản mát một loại ưu sầu đậm nhạt.

Nghe thấy tiếng bước chân, Sở Mộ Hiện quay đầu, mà Tư Đồ Thanh Lăng nhìn thấy Sở Mộ Hiện trước mắt thì thiếu chút kinh hô ra tiếng!

Sở Mộ Hiện mặc trường bào màu bạc, thanh lịch mà không mất đi quý khí, mái tóc đen tuyền đơn giản vấn gọn bằng trâm, còn lại cũng không có gì đặc biệt, nhưng lại rất phù hợp với khuôn mặt tinh xảo của Sở Mộ Hiện, thật sự là mắt phượng mây ngài! Ngay cả Tư Đồ Thanh Lăng cũng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Tư Đồ Thanh Lăng vừa lòng gật đầu, nói khẽ với Vân Cô Hồng: “Không sai, không ngờ tên đàn độn nhà người cũng có loại năng khiếu này!”

Vân Cô Hồng cúi đầu, nhẹ giọng đáp: “Bệ hạ quá khen, vi thần sao có được cái tài này, chẳng qua điều bệ hạ phân phó vi thần không dám chậm trễ, cho nên mới nhờ Vân Cô Nhận giúp đỡ.”

“À, Vân Cô Nhận, vậy thì không khó lý giải.” Tư Đồ Thanh Lăng vừa nói, liền đi tới trước mặt Sở Mộ Hiện, nói: “Trẫm đã đến tận đây “thỉnh” người rồi, vào thôi!”

Sở Mộ Hiện còn muốn phản bác, nhưng cổ tay lại bị bàn tay to lớn hữu lực của Tư Đồ Thanh Lăng nắm chặt. Tư Đồ Thanh Lăng cũng không muốn đôi co, bèn kéo Sở Mộ Hiện đưa vào đại điện.

17. Chương 16

Sở Mộ Hiện muốn từ chối, nhưng cổ tay lại bị bàn tay to lớn hữu lực của Tư Đồ Thanh Lăng nắm chặt. Tư Đồ Thanh Lăng cũng không muốn đôi co, bèn kéo theo Sở Mộ Hiện vào đại điện.

Lúc này Tư Đồ Thanh Lăng mới buông tay, ngồi trở lại ngai vàng, ngự ngọc nói với Trần Hoa: “Sứ giả xin đừng trách, sủng vật đôi khi cũng sẽ làm cao đôi chút, ngài nói có phải không?”

Trần Hoa nhẹ nhàng gật đầu, chuyển ánh nhìn từ Tư Đồ Thanh Lăng tới phía Sở Mộ Hiện. Chỉ thấy Sở Mộ Hiện ngơ ngác đứng giữa đại điện, nhìn bốn phía đại thần, nhất thời không biết làm thế nào.

Trần Hoa mỉm cười, rời khỏi chỗ ngồi, đi tới trước mặt Sở Mộ Hiện, nói: “Đến đây, ngồi cùng ta.”

Sở Mộ Hiện bấy giờ không biết phải làm gì, may được Trần Hoa giải vây, liền cảm kích gật đầu, ngoan ngoãn tới ngồi bên Trần Hoa.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiện tựa thỏ con mà nghe theo lời Trần Hoa sắp đặt, thật sự là tức mà không làm gì được, Trần Hoa người giỏi lắm, dù Hồng Vũ quốc của người thế lực lớn đến đâu, nhưng người không khỏi quá ngông cuồng, dám ở trước mặt trẫm ngang nhiên như vậy, còn tên Sở Mộ Hiện chết tiệt kia, người ta gọi đến người liền đi à, cái này...không...không phải là lời quá rồi sao!!!

Tư Đồ Thanh Lăng đang muốn tỏ thái độ, Trần Hoa lại mở miệng trước: “Kính mong bệ hạ lượng thứ, tại hạ chưa được sự đồng ý của ngài đã mang người về, nhưng ta nghĩ cái này ắt ngài không để bụng đâu!”

Trần Hoa vừa mỉm cười vừa nói, khiến Tư Đồ Thanh Lăng tiến thoái lưỡng nan, nếu bây giờ gọi Sở Mộ Hiên về, ngược lại khiến cho bản thân mang tiếng keo kiệt. Bất đắc dĩ, suy nghĩ một lát, hắn cũng tươi cười đáp lại Trần Hoa: “Sứ thần khách khí rồi, không phải chỉ là đồ chơi thôi sao, trăm há có thể dễ bụng? Nói cho cùng thì trăm vốn gọi hắn đến trợ hứng.”

Tuy miệng nói thế, nhưng trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng cũng chẳng thoải mái gì, đặc biệt khi nhìn thấy Sở Mộ Hiên nét mặt thoải mái ở bên Trần Hoa, lại khiến hắn cảm thấy cực kì, cực kì khó chịu.

Hắn thốt nghĩ, cái này không lẽ là “ghen” mà người ta thường nói?

Trong đầu Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên hiện lên danh từ này, khiến cho chính bản thân hắn cũng sững sờ, nói đùa gì vậy, ghen? Sao có thể xảy ra điều này? Tư Đồ Thanh Lăng cố sức lắc đầu, hắn muốn đuổi bay biến ngay những ý nghĩ kì quặc ấy!

Một lát sau, cuối cùng Tư Đồ Thanh Lăng vẫn không thể nhẫn nại, hắn cố tình tỏ vẻ ra lệnh, lạnh nhạt nói với Sở Mộ Hiên: “Sở Mộ Hiên, còn không mau lại đây châm rượu cho trăm cùng các chư vị tân khách ngồi đây?”

Sở Mộ Hiên hung hăng trừng mắt nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, không tình nguyện đứng lên.

“Hóa ra người tên Sở Mộ Hiên? Tên hay đấy.” Trần Hoa giữ chặt tay Sở Mộ Hiên đang chuẩn bị đứng lên rồi đi, mỉm cười nói.

Sở Mộ Hiên gật đầu, vừa định đáp lại, mệnh lệnh của Tư Đồ Thanh Lăng lại truyền tới: “Còn không mau lại đây!”

“Người đi đi, lát sau lại trở về.” Trần Hoa ẩn ý nói.

Không có cách nào khác, Sở Mộ Hiên đành phải cầm lấy bầu rượu.

Theo nguyên tắc, thông thường mời rượu phải trước kính quân vương, sau mới đến các đại thần, nhưng Sở Mộ Hiên lại kính các đại thần trước, không để ý tới Tư Đồ Thanh Lăng đang phần nộ ngồi trên.

Tư Đồ Thanh Lăng thật sự tức phát ghen!!

18. Chương 17

Tư Đồ Thanh Lăng thật sự tức phát ghen!!

Thế nhưng Sở Mộ Hiên tựa như không hề phát hiện Tư Đồ Thanh Lăng đang tức giận, vẫn như cũ thông thả châm rượu cho các đại thần, chờ tới khi rót xong cho vị đại thần cấp bậc thấp nhất, Sở Mộ Hiên mới hướng tới Tư Đồ Thanh Lăng đang tọa trên ngai vàng phía trên mà trưng ra một nụ cười “mê người”. Nhưng nháy mắt hắn liền thu lại tươi cười, lạnh lùng nói: “Nhiệm vụ của thần đã hoàn thành, cáo lui.” Dứt lời, hắn lập tức ra khỏi đại điện.

Vẻ mặt của Tư Đồ Thanh Lăng trở nên cực kì quái dị, nhưng ngại vấn đề mặt mũi, hắn cũng không ngăn cản, chỉ đành để mặc Sở Mộ Hiên rời đi.

Các vị đại thần cũng hai mặt nhìn nhau, bọn họ chưa từng bắt gặp cảnh quân vương của mình bị xem nhẹ như vậy, không biết vở kịch này đến tột cùng có phải là diễn hay không, dưới đài mọi người đều âm thầm nghị luận.

Sở Mộ Hiên ra khỏi đại điện, thở dài một hơi, đoán được chắc chắn phen này bản thân đã khiến Tư Đồ Thanh Lăng cực kì uất hận, nghĩ đến đây, hắn liền dâng lên một loại khoái cảm trả thù, bất giác đẩy nhanh cước bộ.

Nhưng còn chưa đi xa, hắn bị một bóng đen cản đường.

“Người là...” Trong bóng đêm, Sở Mộ Hiên không thấy rõ dáng vẻ của người kia.

“Chúng ta hôm nay mới vừa gặp mặt, ta còn giúp người chuẩn bị trang phục, người đã quên rồi sao?” Người vừa tới tươi cười nói.

“Người là... Vân Cô Nhận!” Sở Mộ Hiên nhận ra được giọng nói của người kia.

“Ta đây. À phải, bệ hạ bảo ta hỏi người có vừa lòng với trang phục ta đã chuẩn bị không?” Vân Cô Nhận miệng lưỡi mang vẻ bất cần.

“Cực kì chán ghét!” Sở Mộ Hiên mắng, đang muốn rời đi, nhưng lại đột nhiên cảm thấy đau đầu mãnh liệt, thân mình bất giác đổ về phía sau, bất tỉnh nhân sự.

Vân Cô Nhận thấy thế, lập tức đỡ lấy Sở Mộ Hiên, bắt mạch cho hắn.

Vân Cô Nhận theo từng nhịp mạch của Sở Mộ Hiên mà mày càng lúc càng nhíu chặt, Sở Mộ Hiên vốn vẫn sốt cao chưa lui, lại liên tiếp chịu đựng nỗi đau tang phụ, tang mẫu, tang huynh, hơn nữa lại không được trị liệu kịp thời sau khi bị Tư Đồ Thanh Lăng làm nhục ngày hôm qua, giờ phút này có thể nói là bệnh càng thêm bệnh, thật sự không hề nhẹ a.

Tư Đồ Thanh Lăng này, rốt cuộc vì sao lại đối xử với hắn như vậy?

Vân Cô Nhận không có thời gian nghĩ nhiều tới vấn đề này, bởi Sở Mộ Hiên cần phải lập tức trị liệu, nếu không rất khó đảm bảo có thể bảo toàn được tính mạng người này. Hắn ôm lấy Sở Mộ Hiên, bước nhanh tới Minh Nguyệt cung.

Yến hội tiếp đón Trần Hoa vừa kết thúc, Tư Đồ Thanh Lăng lòng tràn đầy tức giận bước tới Minh Nguyệt cung, tính toán giáo huấn hắn một phen, à, không đúng, phải là “yêu thương” hắn một phen.

Trong Minh Nguyệt cung, giờ phút này Vân Cô Nhận đang hết sức chuyên chú thi châm trị liệu cho Sở Mộ Hiên, không chú ý tới Tư Đồ Thanh Lăng đang tới gần.

Tư Đồ Thanh Lăng đi đến bên giường, bắt gặp Vân Cô Nhận đang xoa xoa nắn nắn trên làn da mịn màng của Sở Mộ Hiên, cơn tức giận bột phát, hét lớn: “Vân Cô Nhận, người đang làm gì!”

Vân Cô Nhận bị tiếng la bất thành lình của Sở Mộ Hiên làm giật mình, tay không khỏi run lên, ngân châm liền rơi xuống đất. Hắn quay đầu lại, nhìn thấy Tư Đồ Thanh Lăng, thầm oán: “Người có thể nhẹ giọng đi một chút được không, không thấy thần đang chữa bệnh sao?”

“Ai cho người chữa bệnh cho hắn? Hắn là nô lệ của trẫm, không có sự cho phép của trẫm, ai cũng không được tới gần!”

Vân Cô Nhận không nghĩ tới ham muốn chiếm hữu của Tư Đồ Thanh Lăng lại mãnh liệt như thế, hắn cũng lườm tranh cãi với Tư Đồ Thanh Lăng, lại cầm lấy ngân châm, hướng về phía người Tư Đồ Thanh Lăng đâm xuống.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Vân Cô Nhận bất vi sở động, liền tiến lên một bước, bắt lấy cổ tay hắn, cả giận quát: “Lời nói của trẫm người nghe không hiểu phải không?”

“Nếu không được trị liệu hắn thật sự sẽ chết!” Vân Cô Nhận thực sự tức giận, một người luôn luôn nhã nhặn như hắn cũng phải lớn tiếng.

19. Chương 18

Nếu không được trị liệu hắn thật sự sẽ chết!” Vân Cô Nhận thực sự tức giận, một người luôn luôn nhã nhặn như hắn cũng phải lớn tiếng.

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn Sở Mộ Hiên mặt cắt không còn chút máu nằm trên giường, biết hắn thực bệnh không nhẹ, quả thật cũng có chút đau lòng, nhưng rồi nghĩ đến tình cảnh mất mặt mà Sở Mộ Hiên gây ra cho mình tại yến hội, lửa giận của hắn lại bị châm ngòi, lập tức kéo Vân Cô Nhận ra một bên, lật tung chăn

đang đắp trên người Sở Mộ Hiên xuống, Tư Đồ Thanh Lăng cười lạnh, nói: “Cái gì mà sắp chết, ở yên hội hân hăng hái lắm mà, trước mặt trẫm cùng bá quan còn dám diễn trò, chỉ thiếu điều tát vào mặt trẫm!”.

“Hắn mang thân bệnh mà cứng rắn chống đỡ, người chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?” Cứu người quan trọng hơn, Vân Cô Nhạn lúc này cũng bất chấp trước mặt là bậc cử ngũ chí tôn, thanh âm còn cao hơn vài phần.

Hai người càng lúc càng to tiếng, Sở Mộ Hiên trên giường dường như bị đánh thức, ngẩng đầu rên rỉ một lúc, nhưng rất nhanh lại không thấy thanh âm.

Vân Cô Nhạn vừa thấy, lại lo lắng: “Lương y như từ mẫu, thần không thể thấy chết không cứu, người mau tránh đường!”.

Thái độ gì đây! Tư Đồ Thanh Lăng lửa giận thăng thiên, Vân Cô Nhạn người cũng quá không đem Hoàng Thượng này để vào mắt rồi!

“Cô Hồng! Lại đây!” Tư Đồ Thanh Lăng hướng ngoài cửa hô.

Vân Cô Hồng không một tiếng động xuất hiện ngoài cửa.

“Lôi người này đi cho trẫm!” Tư Đồ Thanh Lăng ra lệnh, hẳn biết, chỉ có Cô Hồng mới có khả năng đối phó với kẻ không sợ trời không sợ đất Vân Cô Nhạn.

“Dạ!” Sau khi trả lời dứt khoát, Vân Cô Hồng đi vào trong phòng, đem Vân Cô Nhạn vác lên vai, bước ra ngoài.

Giải quyết xong kì đà Vân Cô Nhạn, Tư Đồ Thanh Lăng liền ngồi xuống bên giường, chăm chú nhìn Sở Mộ Hiên, nhẹ giọng nói: “Không biết có phải tại âm hồn cha ngươi không tan, cho nên mới phải ngươi tới đây đòi nợ trẫm, trẫm thật sự không biết nên bắt ngươi làm thế nào cho phải. Ngươi đối đãi trẫm như vậy, nhưng trẫm lại không nỡ giết ngươi, cũng không hi vọng những người khác ức hiếp ngươi, ngươi chỉ có thể là đồ chơi của một mình trẫm, ngươi nghe rõ không?”

Sở Mộ Hiên hôn mê bất tỉnh sao có thể nghe thấy lời nói của Tư Đồ Thanh Lăng, hắn chỉ nhắm chặt hai mắt, nằm trên giường im lặng.

Tư Đồ Thanh Lăng cũng không mong Sở Mộ Hiên có thể trả lời, hắn cứ như vậy lẳng lặng ngồi bên giường, nhìn Sở Mộ Hiên, thỉnh thoảng lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi mồ hôi rịn trên vầng trán trắng mịn của Sở Mộ Hiên.

Đêm tại Minh Nguyệt cung, thực dài...

20. Chương 19

Cô Hồng, đệ thả ta xuống mau, ta còn phải cứu người!” Vân Cô Nhạn trên vai của đệ đệ mình vẫn đang liều mạng giãy dụa.

“Vân Cô Hồng chỉ nghe mệnh lệnh của Hoàng Thượng, người ra lệnh ta mang huynh đi, ta không thể thả huynh xuống.” Vân Cô Hồng vừa nói vừa đưa nhanh cước bộ.

“Nhưng ta là ca ca đệ, trước đây không phải đệ vẫn thích nhất chơi đùa với ta, nghe lời ta nhất sao, còn nhớ ngày đó đệ một ngày không tìm thấy ta, còn...”

“Im miệng! Đã là chuyện từ rất nhiều năm về trước rồi, ta đã sớm quên, hiện tại ta chỉ trung thành với duy nhất một người là Hoàng Thượng, Hoàng Thượng đã ra lệnh, ta vĩnh viễn cũng sẽ không vi phạm, huynh im lặng một chút cho ta!”

“Cô Hồng, nếu không cứu Sở Mộ Hiên, hẳn thật sự không thể chống đỡ được!” Vân Cô Nhạn vẫn còn ý định thuyết phục đệ đệ.

Vân Cô Hồng cũng không thêm để ý, lập tức đi tới phòng Vân Cô Nhạn trong Thái y viện, thả người lên giường, rồi mới lấy một chiếc khóa lớn khóa chặt cửa.

Tư Đồ Thanh Lăng nghe bên tai rộn ràng tiếng chim hót mà bình tĩnh, lúc này mới phát hiện tối hôm qua bản thân thể mà lại ngủ gục bên giường Sở Mộ Hiên, hắc lặc cổ, nhưng mắt vẫn hướng về phía Sở Mộ Hiên đang nằm bên giường.

Thân thể Sở Mộ Hiên nóng như lửa, mặt tái nhợt, ngay cả hơi thở cũng rất mong manh, xem ra lời nói của Vân Cô Nhạn không phải là giả, tình huống của người này thật sự không tốt, vô cùng không tốt.

Tư Đồ Thanh Lăng vốn luôn bình tĩnh cũng dần trở nên bất an, biết với tình hình này thì những thái y bình thường cũng đều phải bó tay*, có thể trị được cho Sở Mộ Hiên, cả Minh Thụy quốc này có lẽ chỉ có duy nhất một vị thần y_Vân Cô Nhạn.

(Từ gốc: *Thúc thủ vô sách []: “Thúc thủ” []: Bó tay. “Vô sách” []: Không có cách nào.)

Đang muốn phái người đi thỉnh Vân Cô Nhạn tới, nhưng lại nghĩ đến việc bản thân tối qua xung đột với hắn, Tư Đồ Thanh Lăng lại có chút do dự.

Tư Đồ Thanh Lăng đang ở thế tiến thoái lưỡng nan, không nghĩ tới lúc này Vân Cô Nhạn lại không thỉnh tự đến.

Vân Cô Nhạn bị giam một đêm mới có thể phá khóa, vừa mở được cửa liền vội vã chạy đến.

Gặp được Vân Cô Nhạn, Tư Đồ Thanh Lăng giống như thấy tia hy vọng, vội vàng kéo hắn đến, nói: “Mau... mau chữa cho hắn!”

Vân Cô Nhạn thấy Tư Đồ Thanh Lăng lộ ra sắc mặt lo lắng, vừa định phát tiết một chút chuyện hôm qua, nhưng mạch tượng của Sở Mộ Hiên lại làm cho hắn không dậy nổi tâm tình trêu chọc.

Vân Cô Nhạn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Hắn sao rồi?” Tư Đồ Thanh Lăng không biết Vân Cô Nhạn lắc đầu là có ý gì, lo lắng hỏi.

“Tình huống không mấy khả quan, thần chỉ có thể nói sẽ tận sức trị liệu, có thể sống qua cửa này hay không phải dựa vào chính hắn.”

“Người nhất định phải chữa khỏi cho hắn, cần được gì cứ việc nói.”

“Đương nhiên, về vấn đề được liệu thần không dám khách khí với người đâu.” Vân Cô Nhạn vừa nói, vừa đi tới bàn, tuyệt bút vung lên, rất nhanh đã viết xong đơn thuốc.

“Thần đi bốc được, sắc thuốc, đúng rồi, còn phải tìm vài người tới chăm sóc hắn. Thần đã chọn được người thích hợp, hắn gọi là Cẩm Nhi, thuở nhỏ đã theo thần học y thuật, là người cẩn thận, rất giỏi chăm sóc bệnh nhân, ngày mai thần sẽ gọi hắn đến.” Vân Cô Nhạn cũng không hỏi qua ý kiến Tư Đồ Thanh Lăng, nói liền một hơi một mạch.

Tư Đồ Thanh Lăng đến giờ phút này cũng không có tâm trạng tranh luận với hắn, gật đầu, ngầm đồng ý an bài của Vân Cô Nhạn.

.

21. Chương 20

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Cô Nhạn dẫn theo một tiểu đồng nhu thuận cùng đi tới Ánh Nguyệt cung.

Vào Ánh Nguyệt cung, Vân Cô Nhạn kinh ngạc phát hiện Tư Đồ Thanh Lăng vẫn đứng nơi đó, chưa hề rời đi, điều này khiến hắn càng thêm tin tưởng suy đoán của chính mình, Sở Mộ Hiên té ra cũng chiếm vị trí không nhỏ trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng a

~“Khụ khụ,” Vân Cô Nhận cố ý ho vài tiếng coi như báo cho Tư Đồ Thanh Lăng sự có mặt của bản thân. Tư Đồ Thanh Lăng quay đầu, vừa nhìn thấy Vân Cô Nhận đã gấp gáp hỏi: “Sao hần còn chưa tỉnh vậy?”.

Vân Cô Nhận cảm giác chính mình sắp bị Tư Đồ Thanh Lăng đánh bại, hần bắt đắc dĩ lắc đầu, nói: “Hần bệnh nặng như vậy, sao có thể mau tỉnh, người muốn để thần chữa bệnh cũng phải cho thần chút thời gian chứ.”

Nói xong, Vân Cô Nhận kéo tiểu đồng bên người lại, nói: “Cẩm Nhi, đây là công tử Sở Mộ Hiên mà hôm qua ta đã nhắc đến, sau này trách nhiệm của ngươi sẽ là chăm sóc cho hần.”

Cẩm Nhi nhu thuận nhẹ nhàng gật đầu, quan sát kỹ Sở Mộ Hiên trên giường bệnh, nói: “Sư phụ, Sở công tử bệnh không nhẹ.”

“Đúng vậy, cho nên Cẩm Nhi phải chiếu cố hần cho tốt nha ~”

“Dạ.” Cẩm Nhi gật mạnh đầu.

“Mau mau trị liệu cho hần, nhiều lời như vậy làm gì.” Tư Đồ Thanh Lăng có chút mất kiên nhẫn.

“Vi thần tuân chỉ.” Vân Cô Nhận nói xong liền bắt tay ngay vào công việc.

Sở Mộ Hiên vừa đổ bệnh liền bệnh ròng 2 tháng, hai tháng này tuy rằng Tư Đồ Thanh Lăng quốc sự bận rộn, nhưng cứ cách một ngày hần lại qua Ánh Nguyệt cung một lần thăm Sở Mộ Hiên.

Tư Đồ Thanh Lăng là một kẻ khẩu xà tâm Phật điển hình, tuy rằng trong lòng lo lắng cho Sở Mộ Hiên, nhưng trước mặt lại luôn trưng ra một cái mặt lạnh, lời nói thì hết sức châm biếm.

Mà Sở Mộ Hiên cũng không hề thua kém, đối với Tư Đồ Thanh Lăng cứ hai ngày một lần tới “thăm” đều tương đối hồ hững, mặc cho Tư Đồ Thanh Lăng châm chọc khiêu khích, hần chính là không nghe không thấy, ngay cả một câu cũng không thèm tranh cãi với Tư Đồ Thanh Lăng, chỉ ngày ngày cùng Vân Cô Nhận và Cẩm Nhi tâm sự.

Sở Mộ Hiên coi thường chiêu châm chích tầm thường của Tư Đồ Thanh Lăng, nhưng hần vẫn cứ tới Ánh Nguyệt cung như cũ, châm chọc Sở Mộ Hiên trên giường bệnh như cũ...Cứ như vậy, hai tháng nhanh chóng trôi qua, dưới sự chăm sóc hết lòng của Vân Cô Nhận và Cẩm Nhi, sức khỏe của Sở Mộ Hiên cuối cùng cũng khôi phục.

Sau khi bệnh tình của Sở Mộ Hiên chuyển biến tốt đẹp, Vân Cô Nhận thấy Cẩm Nhi và hần cực kì hợp nhau, liền để Cẩm Nhi lưu lại chăm sóc Sở Mộ Hiên.

22. Chương 21

Dưới sự trị liệu của Vân Cô Nhận, lúc này thân thể Sở Mộ Hiên trừ việc còn chút suy yếu thì cũng không có trở ngại gì, cho nên Vân Cô Nhận đề nghị hần trong mấy ngày này có thể xuống giường đi lại, sức khỏe cũng có thể được cải thiện.

Bình thường đều là Cẩm Nhi đỡ Sở Mộ Hiên xuống giường đi lại, hôm nay, Sở Mộ Hiên không thấy Cẩm Nhi, thăm nghĩ thân thể chính mình cũng đã khôi phục khá nhiều, thế là quyết định chính mình tự hoạt động, nhưng hóa ra Sở Mộ Hiên đã đánh giá quá cao thể trạng của mình, không đoán được vừa bước xuống, Sở Mộ Hiên liền cảm thấy chân tay vô lực, thân thể mềm nhũn, ngã về phía sau. (Raph: Ta có chút thắc mắc: Tại sao ẻm không bị ngã chúi mặt xuống đất nhỉ? Ta mà trèo từ trên giường xuống dưới đất thì có thể là hôn đất thôi ~)

Ngay trước khoảnh khắc thân thể tiếp xúc với mặt đất, có một xúc cảm rất quen thuộc đỡ lấy thân thể Sở Mộ Hiên, cùng với cảm giác lần trước sốt cao té xỉu thì giống nhau như đúc, chẳng lẽ là?

Sở Mộ Hiên ngoảnh lại, quả nhiên gặp được khuôn mặt lạnh lùng của Tư Đồ Thanh Lăng. Tư Đồ Thanh Lăng nhíu nhíu mày, nói: “Sao ngươi không ngoan ngoãn chút đi?”

“Ai cần ngươi lo! Buông!”

“Ngươi nói đấy nhé!” Tư Đồ Thanh Lăng xấu xa cười, mạnh mẽ buông lỏng vòng tay.

Sở Mộ Hiên chưa kịp phòng bị, cả người cứ như vậy ngã xuống.

Lúc này, Cẩm Nhi bưng được mới sắc tới vừa lúc bắt gặp Sở Mộ Hiên ngã trên mặt đất, hần vội vàng chạy tới, nâng Sở Mộ Hiên dậy, lo lắng hỏi: “Công tử, người không sao chứ?”

“Ừ...không sao.” Thanh âm mỏng manh trả lời.

Cẩm Nhi ngẩng đầu, dùng một ánh mắt trong trẻo nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, không khách khí nói: “Bệ hạ, sao ngài có thể đối xử với một bệnh nhân như vậy.” (Raph: Yêu em này ừ ấy!:)3)

Tư Đồ Thanh Lăng hừ lạnh một tiếng, nói: “Quả nhiên thầy nào thì trò nấy, ngươi và Vân Cô Nhận đúng là giống nhau, đều một dạng không sợ trời không sợ đất. Bất quá trẫm phải nhắc nhở ngươi một chút, toàn bộ quốc gia này là của trẫm, sau này ngươi nói chuyện nhớ nên cẩn thận một chút vẫn hơn.” Vừa nói Tư Đồ Thanh Lăng vừa chỉ chỉ Sở Mộ Hiên, nói: “Hắn là đồ chơi của trẫm, trẫm đối xử với hắn như thế nào là quyền của trẫm! Cho dù trẫm giết hắn, hắn cũng chẳng có gì mà phải oán hận! Ha ha ha!”

Nói đoạn, Tư Đồ Thanh Lăng phẩy tay: “Hôm nay trẫm cũng mệt rồi, đồ chơi ngoan, ngày mai trẫm lại đến hảo hảo yêu thương ngươi!” Nói rồi hắn liền đi nhanh khỏi Minh Nguyệt cung.

Ban đêm tĩnh mịch, Cẩm Nhi đã trầm ngủ, nhưng Sở Mộ Hiên lại không hề buồn ngủ, hai tháng này hắn bị bệnh, Tư Đồ Thanh Lăng đối hắn đúng là châm biếm được bao nhiêu liền châm biếm, Sở Mộ Hiên thật sự chịu không nổi, hắn thật sự muốn lấy bả đao đứt khoát chấm dứt sinh mệnh mình.

Đột nhiên ngoài cửa truyền đến một động tĩnh rất nhỏ, Sở Mộ Hiên tỉnh táo nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy một bóng đen vụt vào trong, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà điểm huyết đạo của Cẩm Nhi, rồi mới đi tới trước giường Sở Mộ Hiên.

Dưới Minh Nguyệt cung, Sở Mộ Hiên thấy rõ tướng mạo người vừa đến, hắn giật mình há to miệng một hồi mới bập bôm được mấy từ: “Mộ Hoan...đại ca?!”

23. Chương 22

“Là ta, Mộ Hiên, đã lâu không gặp!” Sở Mộ Hoan chậm rãi đi tới trước mặt Sở Mộ Hiên.

“Thật sự là huynh, đại ca, ta còn nghĩ sẽ không còn được gặp lại huynh.” Thấy người mới tới thực sự là đại ca, trên mặt Sở Mộ Hiên lộ ra nét mặt vui mừng.

Nhưng ngoài dự kiến của Sở Mộ Hiên, Sở Mộ Hoan đối với đệ đệ lại vô cùng lạnh nhạt, hắn chỉ gật gật đầu, thản nhiên nói: “Đúng vậy, đã hơn hai tháng rồi.”

Sở Mộ Hiên nhận thấy thái độ của đại ca qua giọng nói, hắn cố sức cự mình, nói: “Đại ca, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Xảy ra chuyện gì à,” Sở Mộ Hoan cười lạnh một tiếng, nói: “Ta sớm đã nghe chuyện cha mẹ cùng Mộ Vân chết thảm, cũng biết chỉ có mình ngươi sống sót, nhưng lại bị Tư Đồ Thanh Lăng đẩy vào hậu cung, lúc ấy ta còn không tin, đợi tới lúc ta dùng hơn một tháng vất vả thăm dò địa hình hoàng cung, thời điểm lên vào hậu cung mới phát hiện đồn đãi quả nhiên không sai, xem ra hai tháng này ngươi ở trong đây cũng không tệ lắm đâu nhỉ, Tư Đồ Thanh Lăng có hay không hảo hảo “yêu thương” ngươi?”

“Đại ca, ta không có...” Lời nói của Sở Mộ Hoan giống như một con dao bén nhọn đâm vào ngực Sở Mộ Hiên, Sở Mộ Hiên cảm thấy cay cay sống mũi, lệ viền quanh hốc mắt.

“Hay cho người, cha mẹ cùng Mộ Vân đều chết thảm trong tay Tư Đồ Thanh Lăng, người không muốn báo thù cũng thôi không nói, chẳng nghĩ tới người còn ở nơi này mà hưởng thụ, hừ, quả nhiên không phải phụ mẫu thân sinh liền không giống nhau! Cha mẹ yêu thương người như con ruột, người lại vô lương tâm như thế!”

Lời Sở Mộ Hoan nói như ngàn châm đâm vào tim hắn, sao có thể như vậy? Hóa ra bản thân không phải con của cha mẹ? Điều này sao có thể? Rốt cuộc là có chuyện gì? Nếu thật sự không phải người của Sở gia, vậy cha mẹ thân sinh của chính mình ở nơi nào? Những câu hỏi dồn dập trào lên trong lòng Sở Mộ Hiên.

Nắm chặt quần áo trước ngực, Sở Mộ Hiên cực lực trấn tĩnh chính mình, nhưng hắn phát hiện hắn thật sự không làm được, Sở Mộ Hiên thanh âm run run, hỏi: “Đại ca, rốt cuộc là có chuyện gì? Huynh nói cho ta biết đi?”

Sở Mộ Hoan bất giác phát hiện bản thân vừa lỡ lời, nhưng hắn biết lời đã nói như bát nước hắt đi, bắt đắc dĩ thở dài, tiếp lời: “Người muốn biết? Ta vốn đáp ứng phụ thân rằng lúc người còn sống phải giữ kín bí mật này, nếu phụ thân đã qua đời, ta đây liền nói thật cho người biết.”

“Huynh mau nói.” Sở Mộ Hiên vội vàng giục.

.

24. Chương 23

Sở Mộ Hoan bất giác phát hiện bản thân vừa lỡ lời, nhưng hắn biết lời đã nói như bát nước hắt đi, bắt đắc dĩ thở dài, tiếp lời: “Người muốn biết? Ta vốn đáp ứng phụ thân rằng lúc người còn sống phải giữ kín bí mật này, nếu phụ thân đã qua đời, ta đây liền nói thật cho người biết.”

“Huynh mau nói.” Sở Mộ Hiên vội vàng giục.

Sở Mộ Hoan đi tới, ngồi bên mép giường, chậm rãi kể: “Chuyện xảy ra mười tám năm trước, khi đó ta mới bảy tuổi. Ta còn nhớ mang máng ngày ấy ta cùng phụ thân ra ngoài săn thú, không lường trước được giữa đường trở về lại gặp mưa to, chúng ta tìm chỗ trú mưa khắp nơi, vừa lúc thấy một khu miếu đồ nát, thế nên chúng ta quyết định vào đó tạm thời trú một lát. Không nghĩ tới, thời điểm chúng ta bước vào căn miếu liền bắt gặp một cảnh tượng kinh tâm động phách. Cảnh tượng ấy ta vĩnh viễn cũng không thể quên được.” Nói tới đây, Sở Mộ Hoan dừng lại.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại ca, huynh mau nói đi!” Sở Mộ Hiên khẩn cấp truy vấn.

Sở Mộ Hoan thở dài một hơi, qua một lúc lâu, dường như đã hạ quyết tâm, hạ giọng: “Chúng ta thấy một người nam nhân đang nằm trên mặt đất, nửa thân dưới hắn để trần, hạ thân toàn bộ đều nhiễm máu tươi, huyết chảy tựa sông, thấm đỏ mặt đất, ở chỗ hậu huyệt người này thể nhưng còn nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Người nam nhân kia nghe thấy tiếng người đến, mí mắt hơi giật, há miệng thở dốc, như thể muốn nói điều gì. Thế nên phụ thân mới tiến lên, ghé tai lại gần miệng hắn, muốn nghe rõ ràng lời hắn nói. Người nam nhân kia vừa nhìn đã thấy cực kỳ hư nhược rồi, hắn dùng một thanh âm rất nhỏ nói với phụ thân: “Cứu...cứu...cứu...con ta.” Nghe xong lời hắn nói, phụ thân liền hướng tới nơi truyền ra tiếng khóc của anh nhi, quả nhiên thấy một nam anh ở trong vũng máu đang quấy khóc, cuống rốn của đứa nhỏ còn chưa được cắt, vẫn còn trong cơ thể của nam nhân, đứa trẻ kia rõ ràng là do nam nhân này sinh hạ!”

“Cái gì, nam nhân sinh con, sao có thể?” (Raph: Oh yeah...Trong đam mỹ thì không có gì là khó tưởng tượng:v) Sở Mộ Hiên chấn động, “Đứa nhỏ kia...đứa nhỏ kia không phải...” Nói tới đây, Sở Mộ Hiên đột nhiên bưng kín miệng, lời đến cổ họng lại nuốt xuống.

Sở Mộ Hoan tiếp tục nói: “Đúng vậy, nam nhân sinh con, thật sự là chuyện hoang đường đến nhường nào, thể nhưng sự thật xảy ra trước mắt ta và phụ thân lại không phụ thuộc vào việc chúng ta có tin hay không. Nam tử kia sợ là đã dùng hết toàn bộ sức lực để sinh ra đứa nhỏ, hơn nữa hậu sản vẫn xuất huyết nhiều, thế nên hắn nói xong câu kia thì đoạn khí, phụ thân bèn đem đứa nhỏ kia ôm về Sở gia, coi đứa bé như

con ruột mà nuôi nấng. Phụ thân còn trịnh trọng dẫn dò ta, sự việc chúng ta nhìn thấy trong căn miếu kia nhất định phải kín như bưng, lúc người sinh thời tuyệt đối không được tiết lộ nửa câu về thân thể của đứa nhỏ. Đứa nhỏ kia...”

Sở Mộ Hoan nói tới đây, liếc thấy mặt đệ đệ đã cắt không còn giọt máu, cắn răng nói: “Đứa nhỏ kia...Mộ Hiên...Đứa nhỏ kia chính là người!”

25. Chương 24

Sở Mộ Hoan nói tới đây, liếc thấy mặt đệ đệ đã cắt không còn giọt máu, cắn răng nói: “Đứa nhỏ kia...Mộ Hiên...Đứa nhỏ kia chính là người!”

Tuy rằng trong lòng Sở Mộ Hiên cũng phải đoán được tám chín phần, thế nhưng đến lúc sự việc được chính miệng đại ca chứng thực, hắn vẫn cảm thấy đầu óc trống rỗng, chỉ còn lời nói mà Sở Mộ Hoan vừa nói là cứ vọng đi vọng lại trong đầu hắn: “Mộ Hiên...Đứa nhỏ kia chính là người! Đứa nhỏ kia chính là người!”

Hóa ra bản thân thật sự không phải đứa con thân sinh của cha mẹ, Sở Mộ Hiên đến nay vẫn còn nhớ như in, hồi nhỏ sau khi hắn nghe đám bạn nói tướng mạo mình lớn lên không như ca ca giống phụ thân liền ầm ục hướng phụ thân cáo trạng, thời điểm đó, vẻ mặt phụ thân rất nghiêm túc nói với hắn, không cần chơi với đám bạn hữu kia nữa, hóa ra...Hóa ra sự thực đích thật chính là vậy! Bản thân không chỉ là đứa nhỏ được nhặt về mà còn là đứa bé do một người nam nhân sinh hạ!

Sở Mộ Hoan yên lặng nhìn đệ đệ sắc mặt tái nhợt sau khi biết sự thật, hắn hiểu, chuyện này đối với đệ đệ thật sự là một đả kích rất lớn, trong lòng Sở Mộ Hiên nhất định đang rất hỗn loạn, nghĩ đến đây, Sở Mộ Hoan nhin không được có chút hối hận khi đã nói ra chân tướng, nhưng rất nhanh cảm xúc này đã bị một loại cảm giác vui sướng khi thấy người gặp họa thay thế. Mộ Hiên, người bất nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa, là do người không quan tâm huyết hải thâm cừ, vậy đừng trách ta nói ra thân thể của người. (Raph: Ai giống ta không? Ghét thằng cha này ghê! ==)

Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hoan lại nói tiếp: “Sau đó phụ thân vì đã biết rõ chuyện nam nhân cũng có thể sinh con, liền tìm đọc rất nhiều sách, sau đó trong một cuốn sách cổ mới biết được: Hóa ra xưa kia tồn tại bộ tộc lạc nhân, nam hay nữ tử trong tộc đều có khả năng thụ thai sinh tử, chẳng qua nam tử lạc nhân tộc rất khó thụ thai, đứa nhỏ cũng khó giữ, rất nhiều bào thai còn chưa sinh ra đã chết lưu trong bụng, cho dù có thể giữ cho tới khi đủ tháng sinh, quá trình này cũng gian nan hơn nữ tử rất nhiều, ước chừng phân nửa nam tử lạc nhân tộc trong khi sinh đều vì không đủ sức hoặc là vì những nguyên nhân này kia mà chết đi. Có thể nói, nam tử lạc nhân tộc thụ thai khó, giữ thai khó, sinh sản càng khó, hơn nữa lạc nhân tộc không còn nhiều, cho nên hiện tại có rất hiếm người biết tới chuyện ấy, mà số nam nữ tộc lạc nhân tình nguyện mang thai cũng rất ít. Ta nghĩ, người mà ta và phụ thân nhìn thấy năm ấy, nhất định là nam tử lạc nhân tộc, tuy rằng hắn mang thai đủ tháng, nhưng dù sao đến khi sinh sản vẫn vì sản hậu rong huyết mà rời nhân thế.”

Sở Mộ Hoan nói liền một mạch, dừng lại một hồi, lại nói tiếp: “Mộ Hiên, sinh phụ người nhất định rất yêu người đã khiến cho hắn mang thai, hắn vì sinh hạ người, không ngại hy sinh cả sinh mệnh, hắn, thật sự rất vĩ đại!”

26. Chương 25

Sở Mộ Hoan nói liền một mạch, dừng lại một hồi, lại nói tiếp: “Mộ Hiên, sinh phụ người nhất định rất yêu người đã khiến cho hắn mang thai, hắn vì sinh hạ người, không ngại hy sinh cả sinh mệnh, hắn, thật sự rất vĩ đại!”

“Ta mặc kệ hần vĩ đại hay không vĩ đại, hần căn bản không nên sinh ra ta!” Sở Mộ Hiên lặng yên hồi lâu đột nhiên mở miệng nói ra những lời này.

“Hần nên hay không nên sinh người ta không quan tâm, nhưng, Mộ Hiên, cha mẹ nuôi người lớn bằng từng này, chẳng lẽ người không nghĩ phải báo đáp ơn dưỡng dục, báo thù cho cha mẹ hay sao?”

Sở Mộ Hiên nghe khẩu khí của đại ca, biết đại ca nhất định vẫn chưa hiểu rõ ý của mình, thế là giải thích: “Đại ca, xem ra huynh hiểu lầm rồi, cha mẹ tuy không phải cha mẹ thân sinh của Mộ Hiên, nhưng bọn họ đối với Mộ Hiên ân trọng như núi, huyết hải thâm cừ này sao Mộ Hiên có thể quên! Sở dĩ ta lựa chọn ở nơi đây tham sống sợ chết, cũng vì muốn báo thù cho cha mẹ và nhị ca, ta muốn tìm được nhược điểm của tên tiểu nhân Tư Đồ Thanh Lăng, lấy đầu của hắn tể điện phụ mẫu!”.

Nghe xong lời nói của đệ đệ, vẻ mặt của Sở Mộ Hoan nguôi đi không ít, hần thở phào một hơi, nói: “Mộ Hiên, cha mẹ quả nhiên không nuôi người vô ích, ta biết người sẽ không quên đại cừ này. Ta đã tính kĩ rồi, người ở lại bên Tư Đồ Thanh Lăng ăn cắp một chút tình báo, tìm kiếm nhược điểm này, còn ta, phải dẫn đầu xứ đoàn Hồng Vũ quốc của Hoa Thần Hạo, hiện nay thế lực có thể đối đầu với Tư Đồ Thanh Lăng, xem ra chỉ có Hoa Thần Hạo. Huynh đệ hai người chúng ta đồng tâm hiệp lực, trong ngoài kết hợp hành động, ta nghĩ một ngày không xa chính tay ta sẽ đâm chết Tư Đồ Thanh Lăng, trả thù cho cha mẹ!”.

“Nhưng...” Nhắc tới Hoa Thần Hạo, Sở Mộ Hiên đột nhiên nhớ tới việc hần đã kết đồng minh với Tư Đồ Thanh Lăng, không phải hần đã đáp ứng sau này song phương không xâm hại lẫn nhau sao? Đại ca tới chỗ Hoa Thần Hạo chẳng phải là...?

Sở Mộ Hoan nhìn ra tâm tư của đệ đệ, mỉm cười: “Mộ Hiên, chuyện Minh Thụy quốc và Hồng Vũ quốc kết liên minh ta đã sớm nghe, nhưng theo như nguồn tin nội bộ tin cậy từ Hồng Vũ quốc, lần này Hoa Thần Hạo kết liên minh chủ yếu là để khiến Tư Đồ Thanh Lăng thả lỏng cảnh giác, tấn công Minh Thụy quốc chỉ là vấn đề thời gian. Hoa Thần Hạo xưa nay vẫn mang trong mình một dã tâm lớn, ta không chỉ muốn Tư Đồ Thanh Lăng tính mạng khó giữ, ta còn muốn hần trở thành một tên vua mất nước, bị người người thóa mạ, chỉ có như vậy, mới có thể giải mối hận trong lòng ta!”

Nghe xong lời nói của đại ca, không hiểu vì sao, sâu trong tâm Sở Mộ Hiên lại đột nhiên xuất hiện một cảm xúc lo lắng, ngay cả chính hần cũng không biết biết cảm xúc này từ đâu mà đến.

Tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng Sở Mộ Hiên vẫn dùng sức gạt đầu, nói: “Được! Như lời đại ca, chúng ta huynh đệ đồng lòng, sợ gì đại cừ không thể báo!”

“Đệ đệ ngoan, nói rất đúng, lần này ta mua chuộc được một thị vệ, trời đã sắp sáng, ta phải rời đi rồi. Trước tiên ta sẽ rời Minh Thụy quốc đến Hồng Vũ quốc, còn về phần người ở lại đây nhớ phải bảo trọng!” Sở Mộ Hoan dẫn dõ.

“Đại ca yên tâm, ta sẽ tự chăm sóc mình!”

“Vậy là được rồi, Mộ Hiên! Đợi đến ngày đại cừ này báo được, chúng ta tái kiến!” Nói xong, Sở Mộ Hiên tung người nhảy ra ngoài cửa sổ, không bao lâu liền mất hút trong bóng đêm.

27. Chương 26

Nửa tháng sau...

Sở Mộ Hiên thất thần thả bộ trong ngự hoa viên, từ lần trước gặp gỡ đại ca đến nay đã được nửa tháng, thân thể hần cũng đã khôi phục khỏe mạnh, nhưng không hiểu vì sao, nếu như Tư Đồ Thanh Lăng trước kia cứ mỗi ngày lại đến Minh Nguyệt thì bây giờ không thấy xuất hiện. Không còn bị tên kia châm chích, đối với Sở Mộ Hiên hần phải là chuyện tốt, thế nhưng Sở Mộ Hiên lại cảm thấy ngày tháng quá yên bình tựa như thiếu mất gì đó, có lúc hần còn nhịn không được đứng trước cửa Minh Nguyệt cung nhìn ngóng xung quanh, tìm kiếm thân ảnh Tư Đồ Thanh Lăng, hần cảm giác bản thân thật sự rất muốn gặp người ấy. Trời ạ, có khi nào chính mình đã...

Không, không, Sở Mộ Hiên cố sức lắc đầu, sao có thể, Tư Đồ Thanh Lăng là đại cừu nhân của Sở gia, bản thân muốn gặp hắn chẳng qua vì cần tìm kiếm nhược điểm của hắn, để báo thù cho phụ mẫu và nhị ca mà thôi.

“Sở Mộ Hiên!” Một giọng nói từ phía sau vang lên, Sở Mộ Hiên theo tiếng quay đầu lại.

Vân Cô Nhạn tí tưng chạy đến trước mặt Sở Mộ Hiên, hỏi: “Thân thể khôi phục rồi đấy nhỉ.”

Sở Mộ Hiên không quen nhìn bộ dáng bất cần đời của Vân Cô Nhạn, nhưng lại không thể không thừa nhận, y thuật của Vân Cô Nhạn quả thật rất cao siêu, nếu không có Vân Cô Nhạn, chính mình chỉ sợ không thể sống được đến giờ phút này. Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên hướng về phía ân nhân cứu mạng, gật đầu, chào hỏi: “Đúng vậy, tốt lên nhiều rồi, cũng may y thuật của người cao thâm!”.

“Ha ha,” Vân Cô Nhạn khoát tay, cười nói: “Vì quân phân ưu thôi, đây là việc mà con dân Minh Thụy quốc phải làm ấy mà, người không phải cảm tạ.” (Vì...“Cảm tạ ta thì có mà đến hết ngày”:3)

“Gì cơ?” Sở Mộ Hiên không hiểu ý Vân Cô Nhạn.

“Không có gì, không có gì,” Vân Cô Nhạn cười nói: “Ta nghe Cẩm Nhi nói, gần đây bệ hạ không tới Minh Nguyệt cung!”

Lời Vân Cô Nhạn chạm đến đúng tâm sự của Sở Mộ Hiên, nhưng Sở Mộ Hiên vẫn cực lực bày ra bộ dáng không thèm để ý, nói: “Đúng vậy, lâu không thấy hắn, thật là quá tốt!”

“Chẳng lẽ người không muốn biết gần đây bệ hạ có chuyện gì sao?”

“Chuyện gì?” Sở Mộ Hiên thốt lên câu hỏi, muốn thu hồi cũng đã quá muộn.

Vân Cô Nhạn trong lòng thầm buồn cười, nhưng không biểu hiện ra mặt, hắn tiến lại gần hai bước, ra vẻ thần bí: “Ta nghe Vân Cô Hồng nói, gần đây bệ hạ chuẩn bị kết liên minh với Hồng Vũ quốc, cùng nhau tấn công Yến Bình quốc đó!”

Yến Bình quốc? Sở Mộ Hiên trong lòng xao động, không phải đang nói tới quê hương của mình sao?

28. Chương 27

Yến Bình quốc? Sở Mộ Hiên trong lòng xao động, không phải đang nói tới quê hương của mình sao?

Hồi tưởng lại quê hương nơi mình lớn lên, trong lòng Sở Mộ Hiên sớm đã nguội lạnh, đời này hắn sẽ nhớ kĩ, là quốc quân Yến Bình quốc bán đứng Sở gia, bán đứng một Sở gia vốn vẫn luôn trung thành và tận tâm với Yến Bình quốc cho tên Tư Đồ Thanh Lăng, chỉ để đổi lấy lời đồng ý không xâm phạm của hắn, nhưng có lẽ quốc quân Yến Bình quốc ngay cả nằm mơ cũng không nghĩ đến, khi hắn vừa bán Sở gia chưa đầy ba tháng, Tư Đồ Thanh Lăng đã lập tức chuẩn bị tấn công Yến Bình quốc!

Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên lạnh lùng nở nụ cười, đối với Yến Bình quốc đã mất đi Sở gia, đến tận cùng có thể ngăn cản Tư Đồ Thanh Lăng cùng đại quân của Hoa Thần Hạo trong bao lâu? Hai tháng? Một tháng? Hay thời gian còn ngắn hơn nữa? Đối với vấn đề này Sở Mộ Hiên rất hứng thú, đồng thời trong lòng cũng không khỏi thầm đánh giá: Tư Đồ Thanh Lăng, người quả nhiên lợi hại, kẻ sách này không chỉ giúp người trả thù cho ca ca, hơn nữa còn có thể trừ khử mối họa lớn nhất từ Yến Bình quốc, đích thực là nhất tiễn song điêu (1mũi tên trúng 2 con chim), mà hồi quốc chủ Yến Bình quốc đáng thương, ngày tận thế của người cũng sắp đến rồi, chẳng biết tới thời điểm nguy cấp mà Hồng Vũ quốc cùng Minh Thụy quốc tiến tới, người sẽ có tâm trạng gì đây?

Tuy rằng đã chẳng còn tình cảm với vua và nước, nhưng chung quy Sở Mộ Hiên vẫn có chút lo lắng, đó là lo lắng dành cho Đình thừa tướng. Đối với vị Đình thừa tướng đã dốc hết sức lực để cứu Mộ Hoan đại ca, trong lòng Sở Mộ Hiên tràn đầy kính trọng, Yến Bình quốc một khi bị diệt vong, Đình thừa tướng nhất định sẽ phải chịu nhục, không được, bản thân nhất định phải nghĩ cách cứu Đình thừa tướng!

Hạ quyết tâm, Sở Mộ Hiên nhìn Vân Cô Nhạn bên người, nói: “Vậy Tư Đồ Thanh Lăng dự định bao giờ tấn công Yên Bình quốc?”

Vân Cô Nhạn lắc lắc đầu, nói: “Ta cũng không rõ, bệ hạ và Vân Cô Hồng nửa tháng nay đều khảo sát tình hình ở biên cảnh hai nước, tin tức này là Vân Cô Hồng trước khi đi nói cho ta biết, tình huống cụ thể chỉ sợ phải đợi bọn họ trở về mới biết được. Bất qua theo ta thấy thì trong mấy ngày này họ cũng phải quay về rồi.”

Nga, nguyên lai là như vậy, trách không được nửa tháng nay Tư Đồ Thanh Lăng không đến Ánh Nguyệt cung, biết được tình hình của Sở Mộ Hiên khiến Sở Mộ Hiên thoải mái không ít, hẳn hướng về phía Vân Cô Nhạn mỉm cười, nói: “Ta đã biết, cứ vậy đi, ta đi trước.”

Dứt lời, khoát tay quay người, Sở Mộ Hiên chậm rãi trở về Ánh Nguyệt cung.

Vân Cô Nhạn dõi theo bóng dáng của Sở Mộ Hiên, nhún vai, nhẹ giọng tán thưởng: “Gia hỏa thú vị ~”

29. Chương 28

Lời Vân Cô Nhạn nói quả nhiên không giả, sáng sớm hôm sau, Sở Mộ Hiên đang ngủ say thì bị một nụ hôn đánh thức. (Raph: Dạ, và sau đây là truyện “Người đẹp ngủ” version China:v)

Sở Mộ Hiên mở to mắt, liền bắt gặp Tư Đồ Thanh Lăng đã hơn nửa tháng qua không gặp đang ngồi trên giường, vẻ mặt có chút quái dị nhìn mình, điều này làm cho Sở Mộ Hiên không được tự nhiên.

Sở Mộ Hiên nhú mào, đang muốn ngồi dậy, lại bị Tư Đồ Thanh Lăng dùng sức đẩy ngã xuống giường, hẳn ghé tới bên tai Tư Đồ Thanh Lăng, nhẹ giọng thì thầm: “Sủng vật ngoan, đã lâu rồi trẫm không “hưởng thụ” người, mấy ngày này, không có lúc nào là ta không nhớ tới hình ảnh mê người trên giường của người, nói thật nhé, kĩ thuật của người không tệ, rất phù hợp với khẩu vị của trẫm, có phải trước khi người lên giường cùng trẫm đã từng cùng những người khác rồi không đó?”

“Người...” Lời nói của Tư Đồ Thanh Lăng đối với Sở Mộ Hiên chính là đại vũ nhục, hẳn phần nộ bật dậy.

“Sủng vật ngoan, đừng lộn xộn, nếu không người sẽ càng đau đấy!” Tư Đồ Thanh Lăng nói xong, liền thoát hết quần áo của Sở Mộ Hiên, Sở Mộ Hiên cứ như vậy trần trụi trước mặt Tư Đồ Thanh Lăng.

Nhìn thân thể trắng nõn của Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng sau hơn hai tháng bị kìm nén dục vọng, đến giờ phút này đã nóng hừng hực, bản thể nam nhân lập tức cứng rắn, thuận lợi thẳng đường thúc vào phía sau của Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên cảm giác rõ ràng lần tiến vào này Tư Đồ Thanh Lăng chiếm đoạt hơn, hữu lực hơn nhiều so với lần trước, thân thể bệnh nặng mới khỏi sao có thể chịu đựng được ép buộc như thế, Sở Mộ Hiên khó chịu vặn vẹo cơ thể, thế nhưng lửa nóng cực đại của Tư Đồ Thanh Lăng vẫn ở phía trên không ngừng làm nhiệm vụ của nó.

“Bảo bối, không nghĩ tới phản ứng này của người so với lần trước thì kích thích hơn nhiều, xem ra dưới sự “giúp đỡ” của trẫm, chẳng mấy chốc, kĩ thuật của người liền tiêu hồn, ha ha ha ha!” Tư Đồ Thanh Lăng đối với biểu hiện của Sở Mộ Hiên cảm thấy rất hài lòng, mới vừa rồi Sở Mộ Hiên chuyển động cơ thể làm cho hắn càng thêm khoái cảm.

Dần dần, tùy theo tần suất Tư Đồ Thanh Lăng công thành chiếm đất, hạ thân Sở Mộ Hiên càng lúc càng cảm nhận rõ sự căng trương, nhưng hắn biết, vào thời khắc này hẳn nhất định không cho phép mình rên rỉ, lần trước đã đủ khiến hắn cảm thấy vô cùng hổ thẹn, tuy rằng thân thể này đã bị Tư Đồ Thanh Lăng chà đạp, nhưng tâm hồn Sở Mộ Hiên, vẫn thuần khiết như xưa, vẫn cao ngạo như xưa!

Nhưng Tư Đồ Thanh Lăng nào có quan tâm cảm nhận của cơ thể dưới thân, đến thời khắc cao trào hoan ái, hắn phóng tiết, lưu lại mầm mống của mình trong thân thể Sở Mộ Hiên...

30. Chương 29

Trận tình tự qua đi, Tư Đồ Thanh Lăng thỏa mãn ngủ, Sở Mộ Hiên chịu đựng hạ thể đau đớn, nhìn chăm chú Tư Đồ Thanh Lăng đang say giấc kè bên.

Tư Đồ Thanh Lăng khi ngủ không còn cái vẻ cao ngạo ương ngạnh của ban ngày, hần nhắm mắt nằm trên giường, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng cựa mình đạp chân, ngây thơ tựa đứa nhỏ.

Sở Mộ Hiên bất đắc dĩ cười trừ, kì thật đôi khi tính cách Tư Đồ Thanh Lăng rất trẻ con, thậm chí không hề phòng bị kẻ thù chính mình đang đầu gối tay ấp ngay bên cạnh, chẳng lẽ hần không biết, dưới tình huống này, nếu bản thân muốn giết hần, sẽ dễ dàng như giết chết một con kiến sao?

Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên đột nhiên cả kinh, vì cái gì từ trước đến giờ mình chưa nghĩ tới việc giết Tư Đồ Thanh Lăng, đây rõ ràng là cơ hội tốt nhất!

Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng đi xuống giường, cầm lấy tiểu đao dùng để gọt hoa quả Cẩm Nhi đặt trên bàn, chăm chú nhìn Tư Đồ Thanh Lăng nằm trên giường, chỉ cần...chỉ cần chính mình cựa nhẹ lên cổ hần, đại cừu của Sở gia sẽ lập tức được báo!

Nhưng không biết vì lẽ gì, nhìn dáng vẻ Tư Đồ Thanh Lăng say giấc, Sở Mộ Hiên lại không cách nào hạ thủ, hần cầm chặt tiểu đao, mấy lần run run đưa đao lên, nhưng rồi rốt cục lại thu về. Sao lại như vậy? Sở Mộ Hiên trong lòng tự hỏi, vì cái gì bản thân lại không thể giết hần?

Đúng rồi, hiện tại không thể đơn giản giết hần như thế được, như vậy quá dễ dàng cho hần, phải để hần ta chết trong đau đớn tủ nhục, như vậy mới có thể giải được nỗi hận trong lòng mình và đại ca! Sở Mộ Hiên tìm cho chính mình lời giải đáp, rồi mới nhẹ nhàng trả tiểu đao lại trên bàn. Nhưng hần nào biết rằng, ngay tại thời khắc hần xoay người, trên mặt Tư Đồ Thanh Lăng liền hiện lên một tia cười đắc ý...

Hơn một tháng sau đó, Tư Đồ Thanh Lăng cũng không quay lại Ánh Nguyệt cung, Sở Mộ Hiên biết, nhất định là hần ta đang bàn bạc về việc chuẩn bị kết liên minh cùng Hồng Vũ Quốc, biết là vậy, nhưng không hiểu sao trong lòng Sở Mộ Hiên vẫn cảm thấy mất mát.

“Oe...oe...!” Sáng sớm hôm nay, vừa rời giường Sở Mộ Hiên đã cảm thấy ớn miệng, hơn nữa biểu hiện còn rất nghiêm trọng, nôn đến muốn đứng thẳng cũng không xong.

Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ đêm qua hần bị nhiễm phong hàn? Sở Mộ Hiên ngồi trở lại giường, cực lực cố gắng áp chế đi cảm giác ớn ớn trong cổ họng, nhưng hần nhanh chóng phát hiện việc này là vô dụng.

Miệng vẫn đầy vị chua, nhưng bởi trong bụng trống không, Sở Mộ Hiên cũng chẳng nôn ra cái gì, ghé vào bên giường nôn cũng chỉ nôn ra nước.

31. Chương 30

Miệng vẫn đầy vị chua, nhưng bởi trong bụng trống không, Sở Mộ Hiên cũng chẳng nôn ra cái gì, ghé vào bên giường nôn cũng chỉ nôn ra nước.

Cẩm Nhi đến, vừa lúc bắt gặp dáng vẻ chật vật của Sở Mộ Hiên, vội vàng chạy tới chỗ hần, thân thiết hỏi: “Công tử, người xảy ra chuyện gì vậy, có phải bị bệnh rồi không?”

Sở Mộ Hiên cố gắng đầu, nhìn thấy Cẩm Nhi, hần nhẹ nhàng lắc đầu, đáp lại: “Không có gì, có lẽ hôm qua ta nhiễm phong hàn, dạ dày không được thoải mái chút gì đâu, đừng quan tâm...” Nói còn chưa đoạn, dạ dày hần lại trào lên vị chua khiến Sở Mộ Hiên tiếp tục ói ra.

Cẩm Nhi thấy vậy, lại lo lắng, nói: “Ngài ới thành như vậy sao có thể không có chuyện gì, ta thấy ngài bệnh không nhẹ đâu, để ta đi thỉnh sư phụ tới xem sao.” Nói xong, hắn liền chuẩn bị ra ngoài tìm Vân Cô Nhạn.

“Không, Cẩm Nhi, không cần, ta nghỉ ngơi một chút sẽ không có chuyện gì nữa.” Sở Mộ Hiên vội kéo Cẩm Nhi ngăn lại.

“Thật chứ?” Cẩm Nhi rất nghe lời Sở Mộ Hiên, thấy hắn ngăn cản mình, liền thu hồi cước bộ, nhưng vẫn có chút lo lắng, hỏi: “Ngài thật sự không có việc gì chứ?”

“Rồi, không có việc gì thật, thân thể của mình ta phải biết chứ! Người cứ ra ngoài trước, ta nằm lại chút đã.”

“Cũng được, nếu ngài cảm thấy không khỏe thì lập tức báo cho Cẩm Nhi nhé!” Cẩm Nhi dặn dò một câu, lui xuống.

Sau khi Cẩm Nhi rời đi, phải lúc lâu sau Sở Mộ Hiên mới dần dần dễ chịu hơn một chút, hắn vô lực nằm trên giường, lại nghĩ tới hơn một tháng trước Tư Đồ Thanh Lăng mạnh mẽ xâm chiếm mình, bất giác thấy nóng ran hết mặt, cho đến bây giờ hắn vẫn không thể giải thích nổi tại sao ngày đó bản thân có thể dễ dàng bỏ lỡ cơ hội tốt để giết chết Tư Đồ Thanh Lăng, lẽ nào thật sự bởi vì hắn cảm thấy nếu làm vậy thì quá tiện nghi cho hắn ta?

Lúc này, từ ngoài cửa truyền đến giọng nói của Vân Cô Nhạn, vẫn lạnh lùng như vậy, không mang theo chút tình cảm: “Sở Mộ Hiên, Hoàng Thượng muốn gặp người, ngài lệnh cho ta mang người tới tẩm cung của người.”

“Hoàng Thượng? Tư Đồ Thanh Lăng? Hắn muốn gặp ta, để làm gì?” Sở Mộ Hiên nghi hoặc hỏi, vì sao Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên muốn gặp mình, trong hồ lô hắn rốt cuộc đang bán loại thuốc gì?

“Không biết, người đi thì biết, nhanh lên đi.”

“Đã hiểu.” Sở Mộ Hiên gian nan đứng dậy, lúc này đột nhiên cơn buồn nôn lại trào lên, hắn thật vất vả mới nén được cảm giác này lại, mới mặc quần áo, đi ra cửa cung, nói với Vân Cô Hồng đã đứng ngoài đợi hồi lâu: “Ngại quá, thời gian có hơi lâu, ta đi thôi.”

Vân Cô Hồng không đáp lại, chỉ gật gật đầu, lập tức đi nhanh về phía trước, Sở Mộ Hiên phải bước nhanh chân mới đuổi kịp.

32. Chương 31

Tuy rằng đã ở trong hoàng cung bốn tháng, nhưng Sở Mộ Hiên chưa từng đến tẩm cung của Tư Đồ Thanh Lăng, phạm vi hoạt động của hắn chỉ giới hạn trong Ánh Nguyệt cung, Tư Đồ Thanh Lăng muốn gặp hắn, vẫn luôn tới đó, chưa từng truyền hắn tới tẩm cung mình. Cho nên thời điểm Sở Mộ Hiên đứng trước tẩm cung, bởi không đoán ra được ý đồ của Tư Đồ Thanh Lăng, hắn vẫn chậm chạp chưa bước vào.

“Bệ hạ đang đợi người, vào nhanh lên đi!” Vân Cô Hồng thấy Sở Mộ Hiên dừng bước trước cửa phòng, vội thúc giục.

Sở Mộ Hiên vừa định mở lời thì trong phòng bất chợt truyền đến một giọng nói uy nghiêm: “Người nếu đã đến đây, còn sợ cái gì?”

“Ai nói ta sợ, đi thì đi!” Sở Mộ Hiên nói xong, lập tức bước vào.

Tư Đồ Thanh Lăng lúc này đang ngồi trên bàn phê tấu chương, thấy Sở Mộ Hiên tới, liền buông tấu chương trên tay, tiến lên vài bước, ôm lấy vòng eo thon của Sở Mộ Hiên, ôn nhu dãi bày: “Sủng vật ngoan, đã lâu không gặp, trầm thật sự rất nhớ người!”

Câu nói của Tư Đồ Thanh Lăng đã xóa tan mọi lo lắng bấy lâu của Sở Mộ Hiên, hần cảm thấy mũi cay cay, lệ đọng trong khóe mắt. Sở Mộ Hiên dùng sức cắn môi, cố gắng không cho nước mắt chảy xuống, rồi ra vẻ lạnh lùng nói: “Ít giả mù sa mưa đi, nói, lần này ngươi muốn tra tấn ta theo kiểu gì?”

Nghe thấy lời đáp của Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng nhú mày, nói: “Trẫm không có ý định tra tấn ngươi, chẳng qua đạo này chính sự bận bịu, không có thời gian tới Ánh Nguyệt cung, nên mới cho Cô Hồng gọi ngươi tới đây, chỉ vì muốn nhìn thấy ngươi.”

“Ta không tin!” Sở Mộ Hiên lạnh lùng thốt.

“Ngươi...” Tư Đồ Thanh Lăng buông Sở Mộ Hiên, thở dài, nói: “Ngươi không tin thì trẫm cũng hết cách, tháng sau quốc gia ta sẽ liên minh với Hồng Vũ quốc tấn công Yến Bình quốc. Đánh trận này, vô luận là trẫm hay Hoa Thần Hạo đều vô cùng coi trọng, đến lúc đó cả ta và hần đều phải đích thân ra trận, chỉ huy quân đội hai nước. Trước kia, quốc gia ta đã mấy lần muốn thôn tóm Yến Bình quốc, cũng nhiều lần điều đình quân đội, chỉ có điều phụ thân ngươi dùng mánh vô địch, túc trí đa mưu, nhiều lần khiến cho quân đội quốc gia ta điều đứng, còn lấy đi tính mạng của ca ca!”

Nói tới đây, Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên ngừng lại, nước mắt bắt giắc tuôn rơi, vừa nghĩ đến ca ca, tim hần cảm thấy quặn thắt.

Sở Mộ Hiên chân tay luống cuống nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, hần vạn lần không ngờ, một Tư Đồ Thanh Lăng luôn sắc bén ương ngạnh thường ngày lại bật khóc ngay trước mặt mình, Tư Đồ Thanh Lăng vào giờ phút ấy, dường như thật mềm yếu.

33. Chương 32

Sở Mộ Hiên chân tay luống cuống nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, hần vạn lần không ngờ, một Tư Đồ Thanh Lăng luôn sắc bén ương ngạnh thường ngày lại bật khóc ngay trước mặt mình, Tư Đồ Thanh Lăng vào giờ phút ấy, dường như thật mềm yếu.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên ngơ ngác nhìn mình, lúc bấy giờ mới nhận ra giây phút yếu đuối của bản thân đang lộ rõ trước mặt Sở Mộ Hiên, hần giật mình, nhanh chóng lau nước mắt, lập tức khôi phục lại khuôn mặt lạnh lùng trước kia.

Sở Mộ Hiên nhìn thấy chuyển biến lớn chỉ trong nháy mắt của Tư Đồ Thanh Lăng, nhất thời cũng không nhận ra đâu mới thật sự là hần. Yếu ớt? Hay lạnh lùng?

Không đợi Sở Mộ Hiên suy nghĩ cẩn thận, Tư Đồ Thanh Lăng đã tiến lên từng bước, nắm lấy cổ tay Sở Mộ Hiên, hung tợn nói: “Trẫm cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám đem chuyện hôm nay tiết lộ nửa câu, trẫm nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!” (Raph: Gớm cơ! Các anh lại lôi nhau lên giường “trừng phạt” chứ gì! =)))

Sở Mộ Hiên lạnh nhạt cười, nói: “Ngươi muốn bịt miệng ta cũng được thôi, chỉ có điều ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Đó là lần này ngươi cùng Hoa Thần Hạo tấn công Yến Bình quốc, ta cũng phải đi!”

“Cái gì, ngươi cũng đi?”

“Đúng vậy, ngươi có chấp nhận điều kiện này không?”

“Tại sao ngươi phải đi?” Tư Đồ Thanh Lăng hỏi lại.

Sở Mộ Hiên hạ mi, nói: “Đó là bởi vì...bởi vì quốc quân Yến Bình quốc đã bán đứng Sở gia chúng ta, ta...ta muốn tận mắt thấy Yến Bình quốc bị hạ, mới có thể giải được mối hận trong lòng!”

Sở Mộ Hiên chưa bao giờ nói dối, vừa rồi lúc phải nói dối hắn vô thức tránh đi ánh mắt người khác, kì thực mục đích chủ yếu khiến hắn muốn ra chiến trường không phải để chứng kiến Yến Bình quốc diệt vong, mà là muốn cứu Đình Thừa tướng ra từ trong chiến loạn. Lần này hai đại quốc hợp lực tấn công Yến Bình quốc, Yến Bình quốc mất nước đã là điều tất yếu, nhưng Đình Thừa tướng có đại ân với Sở gia, Sở Mộ Hiên hắn nhất định phải đáp đền ân đức của người!

Tư Đồ Thanh Lăng không nhận ra điều bất thường ở Sở Mộ Hiên, hắn trầm ngâm một lát, nói: “Được rồi, trầm đáp ứng người, nhưng đến lúc đó người thành thật một chút cho trầm, nếu trầm phát hiện ra bất kì hành động hay lời nói gây rối nào của người, nhất định trầm sẽ “yêu thương” người gấp bội!” Nói xong, Tư Đồ Thanh Lăng cười phá lên.

Sở Mộ Hiên không trả lời Tư Đồ Thanh Lăng, bởi vì cảm giác ớn lạnh lại ào tới, hắn cắn chặt môi, đè nén cảm giác này, nhưng cố gắng của hắn phải phí công, cuối cùng thật sự không nhịn được, hắn đành ói ra trước sự chứng kiến của Tư Đồ Thanh Lăng.

Tư Đồ Thanh Lăng nhú mày nhìn Sở Mộ Hiên, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chờ tới khi Sở Mộ Hiên ngừng nôn, hắn mới đi qua, thân thiết hỏi: “Xảy ra chuyện gì, không thoải mái sao?”

“Không có gì, không cần người quản!” Sở Mộ Hiên lạnh lùng trả lời.

“Để ta gọi Vân Cô Nạn nhé?”

“Không cần, ta muốn trở về!” Nói xong, Sở Mộ Hiên không quan tâm Tư Đồ Thanh Lăng, đi ra ngoài cửa.

34. Chương 33

Minh Nguyệt cung.

Sở Mộ Hiên vừa về tới Ánh Nguyệt cung, nhận ra nơi này đã thêm một vị khách không mời mà đến.

“Người tới đây làm gì?” Sở Mộ Hiên nhìn cái vị “khách không mời” kia, không khách khí hỏi.

Vân Cô Nạn cười hì hì đi tới, nói: “Ta nghe Cẩm Nhi nói người có chút không thoải mái, cho nên mới đến xem!”

Sở Mộ Hiên bất đắc dĩ lắc đầu, Cẩm Nhi cũng quá lo lắng, mình chỉ có chút buồn nôn mà thôi, không có gì nghiêm trọng, cần bản không cần gọi Vân Cô Nạn, dù sao hắn cũng không thích phải trông thấy bộ dáng cợt nhả của vị thần y này.

“Đến đây, mau nằm xuống, để ta bắt mạch cho người.” Vân Cô Nạn phân trần, kéo Sở Mộ Hiên nằm xuống giường.

“Ta thật sự không có việc gì, không cần...”

“Cái gì mà không cần, cẩn thận không bao giờ thừa, bệnh nhẹ mà không chữa cũng thành bệnh nặng đấy nha!” Vân Cô Nạn vừa dứt lời, liền đưa tay bắt mạch cho Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên hết cách, đành phải mặc kệ Vân Cô Nạn, nhưng chẳng bao lâu, hắn liền phát hiện tươi cười trên khuôn mặt Vân Cô Nạn đã biến mất hoàn toàn, mày hắn nhíu chặt, biểu cảm cũng trở nên kì quái.

“Ta xảy ra chuyện gì? Bệnh nặng lắm sao?” Sở Mộ Hiên vội vàng hỏi, chẳng lẽ bản thân đang mang bệnh nặng bất trị?

“Không phải...nhưng mạch tượng của người rất kì lạ!” Vân Cô Nạn suy nghĩ hồi lâu, mới đáp.

“Kì lạ? Kì lạ thế nào?”

“Mạch tượng của người giống...giống như hỉ mạch, nhưng...nhưng người rõ ràng là nam tử!”

“Cái gì, hỉ mạch!?” Sở Mộ Hiên nghe xong, trong lòng thầm cười khẩy, Vân Cô Nhạn ơi Vân Cô Nhạn, hay cho người còn được xưng tụng là đệ nhất thần y Minh Thụy quốc, sao lại có thể bắt ra hỉ mạch cho một nam nhân?

“Đúng vậy, đúng vậy, đây tuyệt đối là hỉ mạch! Ta có thể khẳng định!” Vân Cô Nhạn lại bắt mạch một lúc, mới xác định chắc chắn. Hắn hành y nhiều năm, luôn rất tự tin với chẩn đoán của mình.

“Người! Điều này mà có khả năng sao? Ta nhưng là...” Sở Mộ Hiên vừa định nhắc lại giới tính của chính mình, tiện thể cười nhạo Vân Cô Nhạn một chút, lại đột nhiên nhớ tới lời nói mà đại ca Mộ Hoan nói với mình vào hai tháng trước.

Mộ Hiên, người là người Lạc Nhân tộc, nam nữ Lạc Nhân tộc đều có thể hoài thai, mà người chính là được một nam tử sinh hạ!

Lạc Nhân tộc? Nam nữ đều có thể dựng dục sinh tử? Chẳng lẽ?

Lúc này Sở Mộ Hiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, mồ hôi lạnh vã ra, nếu Vân Cô Nhạn chẩn đoán không lầm, như vậy bản thân hiện tại đang có mang? Hơn nữa, phụ thân của đứa nhỏ trong bụng lại chính là Tư Đồ Thanh Lăng, thiên đại cừu nhân của Sở gia?!

35. Chương 34

Lúc này Sở Mộ Hiên cảm thấy toàn thân lạnh toát, mồ hôi lạnh vã ra, nếu Vân Cô Nhạn chẩn đoán không lầm, như vậy bản thân hiện tại đang có mang? Hơn nữa, phụ thân của đứa nhỏ trong bụng lại chính là Tư Đồ Thanh Lăng, thiên đại cừu nhân của Sở gia?!

Không! Điều này sao có thể! Sở Mộ Hiên cắn chặt môi, cúi đầu, tạm thời chưa thể chấp nhận sự thật tàn khốc này.

“Người không sao chứ?” Vân Cô Nhạn nhận thấy sắc mặt tái nhợt của Sở Mộ Hiên, cảm xúc kích động, vội vàng hỏi.

“Ta...Ta không muốn, ta muốn xóa sạch nó! Nhất định phải xóa sạch nghiệt chủng này!” Sở Mộ Hiên bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Người bình tĩnh một chút! Nói cho ta mọi chuyện rốt cuộc là thế nào? Người không phải thật sự mang thai chứ?”

Vân Cô Nhạn cố gắng trấn an Sở Mộ Hiên, hắn nhất định phải hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

“Ta...Ta...” Sở Mộ Hiên ấp a ập úng.

“Người thật sự có sao? Tuy rằng ta tin tưởng chẩn đoán của chính mình, nhưng nói sao thì nói, người vẫn là nam nhân!” Vân Cô Nhạn vội vàng muốn biết Sở Mộ Hiên có thật sự mang thai hay không.

“...” Sở Mộ Hiên không nói gì.

“Nói đi! Chuyện là thế nào? Nói cho ta, ta mới có thể giúp người chứ!”

Hồi lâu sau, Sở Mộ Hiên mới hạ quyết tâm, hắn nhìn chằm chằm Vân Cô Nhạn, sâu kín nói: “Ta nói cho người, nhưng người không được nói cho bất kì ai, nhất là...nhất là Tư Đồ Thanh Lăng!”

“Ta đáp ứng người! Người nói đi!”

“Ta...Ta là người Lạc Nhân tộc...”

“Cái gì? Lạc Nhân tộc? Đến bây giờ vẫn còn người Lạc Nhân tộc sao? Ta vẫn nghĩ chủng tộc này đã bị diệt chủng từ lâu!” Vân Cô Nhạn chấn động.

Sở Mộ Hiên còn sững sốt hơn Vân Cô Nhạn, hần vội nắm lấy tay Vân Cô Nhạn, vội vàng hỏi: “Người...Người đã nghe nói tới Lạc Nhân tộc?”

Vân Cô Nhạn gật đầu, nói: “Ta từng đọc được vài cuốn sách cổ trong tàng thư của sư phụ liên quan đến Lạc Nhân tộc, nếu người thật sự là người Lạc Nhân tộc, vậy tình huống trước mắt dễ hiểu rồi. Người tuyệt đối là đã có mang! Hơn nữa, theo như ta bắt mạch, đại khái người đã có thai hơn một tháng rồi.”

Hơn một tháng trước? Trong đầu Sở Mộ Hiên chợt vụt qua tình cảnh lúc đó. Đúng! Là hơn một tháng trước, Tư Đồ Thanh Lăng lần thứ hai chiếm lấy mình. Không nghĩ tới, lần ái ân đó, lại khiến mình hoài thai đứa nhỏ này!

Nghĩ đến đây, hần gần từng tiếng nói với Vân Cô Nhạn: “Ta, muốn, xóa, sạch, hài, tử, này!”

“Cái gì!” Vân Cô Nhạn kinh hãi, hần vội lần không ngờ Sở Mộ Hiên lại có thể không cần đứa bé, đứa bé ấy dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của hần! Hần sao có thể quyết tuyệt như vậy!

36. Chương 35

Nghĩ đến đây, hần gần từng tiếng nói với Vân Cô Nhạn: “Ta, muốn, xóa, sạch, hài, tử, này!”

“Cái gì!” Vân Cô Nhạn kinh hãi, hần vội lần không ngờ Sở Mộ Hiên lại có thể không cần đứa bé, đứa bé ấy dù sao cũng là thân sinh cốt nhục của hần! Hần sao có thể quyết tuyệt như vậy!

“Người không nghe rõ sao? Ta nói muốn xóa sạch đứa bé này!” Sở Mộ Hiên nặng nề lặp lại lần nữa.

“Không, ta không thể giúp người, đứa nhỏ này...” Vân Cô Nhạn liếc nhìn Sở Mộ Hiên, mới nói: “Nó chính là người kế vị Minh Thụy quốc!”

Lời nói của Vân Cô Nhạn đã chạm đến đúng huyết của Sở Mộ Hiên, hần ngồi bật dậy, nhìn thẳng Vân Cô Nhạn, oán hận nói: “Người không giúp ta, ta cũng sẽ không để cho nghiệt chủng này sống sót, muốn giết nó, ta nghĩ ta có rất nhiều phương pháp...” Nói tới đây, Sở Mộ Hiên dừng lại, nói không được nữa, bởi vì hần cảm giác được nội tâm mình run rẩy một cách vô lý, rất đau, thực sự rất đau.

Bất tri bất giác, Sở Mộ Hiên cảm giác được khóe mắt mình ươn ướt, hai hàng thanh lệ theo má chảy xuống, nội tâm hần nói với chính mình, hần luyện tiếu đứa nhỏ. Kì lạ, vì cái gì chính mình lại luyện tiếu sinh mệnh bé nhỏ trong bụng còn chưa thành hình này, nó chính là hài tử của cừu nhân không đội trời chung của hần_Tư Đồ Thanh Lăng, chính mình hần là phải ghét bỏ nó lắm, phải không chút chần chừ mà xóa sạch nó mới đúng!

“Ấy, người phải suy nghĩ cẩn thận, đứa nhỏ này nhưng chính là cốt nhục thân sinh của người! Người có thể nhẫn tâm tự tay giết chết nó hay sao?” Lời nhắc nhở của Vân Cô Nhạn khiến Sở Mộ Hiên phục hồi lại tinh thần, Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng vuốt ve chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng, cảm thụ sinh mệnh yếu ớt của đứa bé. Hồi lâu, hần mới ngẩng đầu, nói với Vân Cô Nhạn: “Vậy người nói phải làm sao bây giờ?”

“Sinh hạ nó!” Vân Cô Nhạn nói như đinh đóng cột.

“Tại sao?” Sở Mộ Hiên hỏi lại, lời nói lộ rõ sự lo lắng.

“Bởi vì đó chính là một sinh mệnh, một sinh mệnh vô tội, người không nên chỉ vì ân oán một đời mà tước đoạt đi quyền được sống của nó!” (Raph: Bé ý đang nói đến “nhân quyền” a

”)

Nghe xong lời Vân Cô Nhạn, Sở Mộ Hiên im lặng một hồi, sâu kín nói: “Ta có thể tạm thời giữ lại nó, nhưng người phải đáp ứng ta một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

“Đó là, không được nói chuyện ta mang thai cho bất kì kẻ nào!”

“Ngay cả phụ thân đứa nhỏ cũng không được nói á?”

“Đúng!” Sở Mộ Hiên gật đầu, “Nhất là Tư Đồ Thanh Lăng, tuyệt đối không thể nói!”

“Nhưng vấn đề là, người lừa cũng chẳng được bao lâu, không tới mấy tháng kiểu gì chẳng bị bệ hạ phát hiện!”

“Đó là chuyện của ta, người chỉ cần cam đoan sẽ không nói ra ngoài là được rồi, thế nào?”

Vân Cô Nhạn gật đầu: “Được, ta đáp ứng người, bất quá người cũng phải chú ý thân thể của chính mình! Để ta khai một ít thuốc dưỡng thai cho người!”

“Ừm!” Sở Mộ Hiên đáp ứng.

.

37. Chương 36

Vân Cô Nhạn xử lí công việc rất năng xuất, không bao lâu Cẩm Nhi đã mang thuốc dưỡng thai mới sắc đến, Cẩm Nhi bưng tới trước mặt Sở Mộ Hiên, nói: “Công tử, ngài mau uống thuốc nhân lúc còn nóng, như vậy bệnh mới mau khỏi!”

Sở Mộ Hiên bị Cẩm Nhi nhìn chăm chăm, thống khổ cười cười, ý vị thâm trường nói: “Bệnh của ta nào có thể nhanh khỏi như vậy!”

“Vì sao?” Cẩm Nhi ngây thơ hỏi.

Sở Mộ Hiên bưng được lên, uống một hơi cạn sạch, thở dài: “Không vì cái gì cả, chỉ nói bừa thôi.”

“A. Ra là vậy, vừa rồi ngài làm Cẩm Nhi sợ hãi, còn tưởng công tử bị bệnh nặng gì đó!” Cẩm Nhi cười cười, bưng lên chén thuốc rồi đi ra ngoài.

Sở Mộ Hiên trở về giường nằm, hắn ngơ ngác nhìn bụng mình, đến bây giờ hắn vẫn chưa thể tin được ở một nơi nào đó đang có một tiểu sinh mệnh lặng lẽ hình thành, tay hắn nhẹ nhàng xoa bụng, muốn từ chiếc bụng đang còn bằng phẳng này cảm nhận được sự tồn tại của hài nhi.

“Người xảy ra chuyện gì?” Giọng nói của Tư Đồ Thanh Lăng bất chợt vang lên bên tai Sở Mộ Hiên, hắn vội vã rời tay khỏi bụng, trừng mắt, nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, hỏi: “Người tới làm cái gì?”

Tư Đồ Thanh Lăng lạnh lùng cười, nói: “Ta đến làm cái gì à, toàn bộ nơi này đều là của trẫm, vì sao trẫm lại không thể tới?” Nói đoạn, hắn nâng mặt Sở Mộ Hiên, nói tiếp: “Người cũng là của trẫm!”

Sở Mộ Hiên khó chịu tránh đi, tức giận lập lại: “Người tới nơi này làm gì?”

“Trẫm thấy người không thoải mái, có chút lo lắng, nên đến thăm.”

“Hừ, bớt giả mèoe khóc chuột đi, người đến cười nhạo ta phải không, nói cho người biết, ta không sao, khiến người thất vọng rồi!”

“Người...” Tư Đồ Thanh Lăng bị Sở Mộ Hiên mắng cho tức phát ghen, nộ khí xung thiên, hắn liền thẳng tay tát Sở Mộ Hiên một cái, nổi giận dùm dùm hỏi lại: “Thế nào, có còn không sao nữa không?”

Sở Mộ Hiên sờ sờ hai má nóng bừng, nhún vai, tỏ vẻ chẳng có vấn đề gì, đáp: “Một cái tát đã là gì, ta đã sớm không còn cảm giác gì với loại đau đớn này rồi, người không thể có ý tưởng nào mới hơn sao?”

“Đây chính là do nhà người nói!” Tư Đồ Thanh Lăng đứng ở bên giường Sở Mộ Hiên, xoa tung tóc người nọ: “Còn không phải người lại muốn mời trẫm yêu thương đó sao! Nhưng mà trẫm rất thích!”

Tư Đồ Thanh Lăng không để cho Sở Mộ Hiên có cơ hội trả lời, liền đem phân thân thô bạo cắm vào nội huyết của Sở Mộ Hiên.

“A!” Thân thể Sở Mộ Hiên không còn như trước kia, Tư Đồ Thanh Lăng thô bạo tiến vào như vậy khiến Sở Mộ Hiên cảm thấy đau đớn không chịu nổi, hắc lớn tiếng kêu lên.

“Nga, phản ứng ngày hôm nay không tồi, ha ha!” Tư Đồ Thanh Lăng rất vừa lòng, hắc rút phân thân, rồi cũng nhanh chóng một lần nữa dùng sức cắm vào nội huyết nhỏ hẹp kia.

Sở Mộ Hiên nhất thời cảm thấy thống khổ, máu tươi từ hậu huyết chảy xuống.

38. Chương 37

Tư Đồ Thanh Lăng cứ như từ trong tiếng kêu của Sở Mộ Hiên tìm thấy khoái cảm, vẫn như cũ ra sức trều sát, đối với máu tươi ở hạ thân Sở Mộ Hiên thì coi như không thấy, không hề có một chút ý định ngừng lại.

“A...Không...Không được...Cẩn thận...hài...A...” Vì quá đau đớn nên suýt nữa thì Sở Mộ Hiên đã thốt ra chuyện đùa nhỏ, nhưng kịch liệt đau đớn ào tới khiến cho hắc còn chưa kịp nói, đã thất thanh kêu lên.

“Ha ha, sủng vật ngoan, ngươi hôm nay thật là đặc biệt mê người. Tiếp đi, kêu tiếp vài tiếng cho trẫm! Trẫm thích nhất là thanh âm trên giường của nhà ngươi!” Tư Đồ Thanh Lăng vừa lòng thủ thủ bên tai Sở Mộ Hiên.

“Ngươi...Cầm thú...A!” Sở Mộ Hiên đã đau tới ngay cả vài câu phản kháng cũng không thốt lên được.

Ngay lúc Sở Mộ Hiên nghĩ rằng bản thân có lẽ sẽ bị tra tấn tới chết, Vân Cô Hồng xuất hiện kịp thời giải cứu hắc.

“Bệ hạ, quốc quân Hồng Vũ quốc Hoa Thần Hạo đích thân đến đây, muốn diện kiến người, thương thảo về thời gian xuất binh đánh Yên Bình quốc.” Thanh âm Vân Cô Hồng rõ ràng hữu lực.

“Bây giờ sao?” Tư Đồ Thanh Lăng nhíu nhíu mày, nói: “Không thấy trẫm đang hưởng thụ sao, để hắc đợi thêm lát nữa đi.”

“Nhưng...Lần này ngươi đến không phải sứ thần, mà là đích thân Hoa Thần Hạo đến nước ta, nếu chậm trễ chỉ sợ...”

“Thật là...Trẫm đã biết, đi thì đi!” Tư Đồ Thanh Lăng bĩu môi, không tình nguyện rút phân thân của mình ra, lại hôn lên khuôn mặt tái nhợt của Sở Mộ Hiên, liếm liếm chóp mũi của hắc, âm hiểm cười nói: “Lần này trước hết buông tha ngươi, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng đi!”

Sở Mộ Hiên gất gao cắn môi, cố nén hạ thân xé rách đau đớn, cố sức quay đầu sang bên.

Tư Đồ Thanh Lăng không rảnh lại đi quan tâm Sở Mộ Hiên. Mà là đứng một bên nhanh chóng mặc quần áo, thất lại đai lưng, cùng Vân Cô Hồng vội vàng ly khai.

Sở Mộ Hiên thấy Tư Đồ Thanh Lăng đã đi xa, mới cố sức chống đỡ thân thể không chịu nổi của mình, hướng ra ngoài cửa kêu: “Cầm Nhi, Cầm Nhi!”

“Có chuyện gì vậy? Công tử?” Cầm Nhi nghe thấy tiếng kêu, vội vàng chạy tới.

“Mau...Nhanh lên...Đi gọi...Vân Cô Nhạn!” Sở Mộ Hiên cơ hồ dùng hết toàn bộ khí lực mới nói được mấy lời này, rồi lại nặng nề ngã xuống giường.

Cầm Nhi thấy tình hình không ổn, biết tình trạng công tử rất nguy hiểm, liền lấy tốc độ nhanh nhất lao khỏi cửa.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Vân Cô Nhạn vội vã chạy tới Ánh Nguyệt cung.

Sở Mộ Hiên nghe được tiếng bước chân, tựa như nhìn thấy cứu tinh, hấn túm chặt Vân Cô Nhạn, cầu xin: “Cầu...Van cầu người...Nhất định phải ... cứu...cứu đứa nhỏ...”

39. Chương 38

Sở Mộ Hiên nghe được tiếng bước chân, tựa như nhìn thấy cứu tinh, hấn túm chặt Vân Cô Nhạn, cầu xin: “Cầu...Van cầu người...Nhất định phải ... cứu...cứu đứa nhỏ...”

Vân Cô Nhạn gạt đầu, an ủi Sở Mộ Hiên: “Người yên tâm, có ta ở đây, đứa nhỏ nhất định sẽ không có việc gì.” Nói xong hấn liền lấy ra một viên thuốc, bỏ vào miệng Sở Mộ Hiên, lại nói: “Mau uống Hồi Xuân hoàn đi.”

Sở Mộ Hiên nuốt viên thuốc, không bao lâu sau đã cảm thấy bụng bớt đau, hấn biết, đứa nhỏ hấn đã được bảo vệ.

“Cảm giác thế nào?” Vân Cô Nhạn hỏi.

“Tốt hơn nhiều, cảm ơn người.”

“Vậy là tốt rồi, bất quá sao người lại có thể bất cẩn như vậy, người mang thai chưa đến hai tháng, lúc này chính là thời điểm thai nhi yếu ớt nhất, hơn nữa thể chất người rất kém, nếu vận động quá mạnh sẽ dễ dẫn tới sinh non.”

Nghe Vân Cô Nhạn nói đến “vận động quá mạnh”, mặt Sở Mộ Hiên thoáng cái đã đỏ bừng, hấn bắt an vân về góc áo, nhỏ giọng nói: “Không...Là...Là Tư Đồ Thanh Lăng...”

Nhìn bộ dáng Sở Mộ Hiên ấp úng, Vân Cô Nhạn lập tức hiểu được căn nguyên vấn đề, hấn đứng bật dậy, cả giận nói: “Bệ hạ sao có thể như vậy, chẳng lẽ người đó không biết tình huống hiện tại của người là thế nào ư?”

“Hấn...Còn chưa biết...”

“Người chưa nói cho hấn?”

Sở Mộ Hiên khẽ gạt đầu.

“Vậy ta đi nói, sao hấn có thể như vậy chứ, bụng người đang mang dù sao cũng là đứa nhỏ của hấn!”

“Không...Không cần, ta không muốn nói cho hấn.” Sở Mộ Hiên kéo Vân Cô Nhạn lại.

“Nhưng...”

“Người cứ ngồi xuống đã, nghe ta nói,” Sở Mộ Hiên kéo Vân Cô Nhạn ngồi xuống rồi, nói tiếp: “Quan hệ giữa ta và Tư Đồ Thanh Lăng người cũng không phải không biết, chúng ta có thể nói là kẻ thù không đội trời chung, ta hận hấn tận xương, muốn giết chết hấn càng nhanh càng tốt, hấn cũng chỉ coi ta như đồ chơi mà tra tấn, lúc này giữa chúng ta chỉ có hận, không có tình cảm gì khác. Chỉ là ta tuyệt đối không ngờ được mình lại có đứa nhỏ vì thể chất đặc thù này, như người nói đó, đây là một sinh mệnh, ta không có quyền giết chết nó, cho nên ta sẽ sinh hạ, nhưng đứa bé này không hề có quan hệ với bất luận kẻ nào khác, nó chỉ là của ta, cho nên ta không muốn nói cho Tư Đồ Thanh Lăng, người hiểu chưa?”

Vân Cô Nhạn lặng yên chốc lát, đáp: “Ta hiểu rồi. Vậy người chú ý bản thân một chút, với lại, người cầm bình Hồi Xuân hoàn này đi, đề phòng tình huống bất trắc.” Nói xong, hấn đưa cho Sở Mộ Hiên một cái lọ nhỏ.

Sở Mộ Hiên cảm kích gạt đầu, tiếp lấy cái chai, nói: “Cảm ơn người.”

Vân Cô Nhạn thở dài, gọi Cẩm Nhi tới, dặn dò: “Người nhớ chăm sóc công tử cho tốt!”

Cầm Nhi cũng không biết rốt cuộc đang xảy ra việc gì, chỉ biết Sở Mộ Hiên bị bệnh, hần giờ tay cam đoan: “Ta nhất định sẽ chăm sóc công tử thật tốt!”

“Vậy ta an tâm rồi.” Vân Cô Nhạn nhìn thoáng qua Sở Mộ Hiên, lại nói: “Bảo trọng, ta về đây, nếu không thoải mái liền cho Cầm Nhi tới tìm ta.”

“Ừm, ta đã biết. Cảm ơn người.”

40. Chương 39

Bên kia, Tư Đồ Thanh Lăng đã tới trước cửa đại điện, Hoa Thần Hạo giờ phút này đang chờ ở trong. Tư Đồ Thanh Lăng từ lâu đã muốn gặp mặt nhân vật truyền kì khiến cho Hồng Vũ quốc chỉ trong vòng năm năm ngắn ngủi đã cường đại lên một cách nhanh chóng, chẳng qua chưa có cơ hội, mà nay Hoa Thần Hạo chỉ cách hần vài bước chân.

Tư Đồ Thanh Lăng trước khi vào liền sửa soạn lại y quan, phân phó Vân Cô Hồng: “Người ở ngoài chờ ta, không có sự cho phép của ta bất luận kẻ nào cũng không được vào!”

“Tuân lệnh!” Vân Cô Hồng nói, sau đó đứng ngoài canh gác.

Tư Đồ Thanh Lăng gạt đầu, bước vào đại điện, liền thấy một bóng dáng nam tử khôi ngô đang đứng ở giữa đại điện, đưa lưng về phía mình. Người này hẳn là quốc quân Hồng Vũ quốc, Hoa Thần Hạo. (Raph: Có ai từng như ta không? Ngửi sắc mùi gian tình ở cái đoạn này:3).

Tư Đồ Thanh Lăng tiến lên vài bước, đi tới trước mặt nam tử kia, cất tiếng: “Không biết quốc quân Hồng Vũ quốc đích thân đến tể quốc, không tiếp đón được từ xa, mong quý quốc lượng thứ!”

Nam tử kia đáp lễ, nói: “Bệ hạ nói gì vậy, lần này ta chỉ mang theo vài thị vệ tới quý quốc bái phỏng bệ hạ, thuận tiện thương thảo chuyện xuất binh, lại không phải viếng thăm chính thức, cần bản không cần lễ nghi gì cho phiền phức, có khi ta còn phải mong bệ hạ chớ trách ta đường đột ấy chứ!” Nói xong hần ngừng đầu, một đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn thẳng Tư Đồ Thanh Lăng.

Tư Đồ Thanh Lăng lúc này mới nhìn rõ dáng vẻ đích thực của Hoa Thần Hạo, tuy đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng nhìn khuôn mặt Hoa Thần Hạo, Tư Đồ Thanh Lăng có cảm giác quen thuộc, dường như từng gặp ở nơi nào đó.

Tư Đồ Thanh Lăng cố hồi tưởng lại dáng vẻ của người này trong đầu, Hoa Thần Hạo có lẽ nhận ra suy nghĩ của Tư Đồ Thanh Lăng, hần mỉm cười, nói: “Bệ hạ có phải thấy ta rất quen mắt hay không, chẳng hay người còn nhớ vị sứ giả Trần Hoa mà mấy tháng trước từng đến thăm hỏi quý quốc?”

Được Hoa Thần Hạo nhắc nhở, Tư Đồ Thanh Lăng mới đột nhiên nhớ ra, vị sứ giả Trần Hoa kia và Hoa Thần Hạo trước mặt giống nhau như đúc, điều đó chứng tỏ điều gì?

“Chẳng lẽ ngài là vị sứ giả đó?”

Hoa Thần Hạo gạt đầu, nói: “Đúng, Trần Hoa là ta, lần đó ta cải trang sứ giả tới quý quốc kí kết liên minh, vì lo lắng chuyện an toàn nên mới không báo cho ngài biết thân phận thực của ta, bệ hạ sẽ không trách cứ ta chứ?”

“Sao thế được? Ta hiểu nỗi khổ của quốc quân mà.” Tư Đồ Thanh Lăng cười nói, nhưng trong lòng lại có đáp án khác, sự thật sẽ không đơn giản như vậy, nhất định còn rất nhiều nguyên nhân và kế hoạch khác.

“Vậy là tốt rồi! Ta còn sợ người nếu biết sẽ không vui,” Hoa Thần Hạo đưa tay ra, nói: “Hiện tại chính thức nói cho người biết thân phận đích thực của ta, Hồng Vũ quốc quốc quân Hoa Thần Hạo, hy vọng hai quốc gia ta đồng lòng hợp lực, mới có thể tiêu diệt Yên Bình quốc!”

Tư Đồ Thanh Lăng bắt tay Hoa Thần Hạo, mỉm cười nói: “Hy vọng như thế.”

41. Chương 40

Tư Đồ Thanh Lăng bắt tay Hoa Thần Hạo, mỉm cười nói: “Hy vọng như thế.”

“Đúng vậy, ta cũng hy vọng điều đó,” Hoa Thần Hạo gật gật đầu, nói tiếp: “Đúng rồi, bệ hạ, lần trước ta đến còn nhớ rõ người cho một “sủng vật” tới trợ hứng, hiện tại hắn còn ở đây không?”

“Sủng vật” trong miệng Hoa Thần Hạo hiển nhiên là Sở Mộ Hiên

Nghe thấy Hoa Thần Hạo nhắc tới Sở Mộ Hiên, hiện ra trong đầu Tư Đồ Thanh Lăng chính là biểu tình thoải mái của Sở Mộ Hiên lộ ra trước mắt Hoa Thần Hạo, hắn chỉ hướng Hoa Thần Hạo cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hắn còn trong cung.”

Vốn tưởng Hoa Thần Hạo sẽ không truy vấn nữa, nhưng hắn không ngờ Hoa Thần Hạo lại rất có hứng thú với Sở Mộ Hiên, tiếp tục hỏi: “Sủng vật kia rất thú vị, lần này bệ hạ có thể lại gọi hắn tới mua vui nữa không?”

“À, lần trước khiến người chê cười rồi, là ta không dạy dỗ hắn cho tốt, lần này thực không muốn để hắn lại ra dọa người.” Tư Đồ Thanh Lăng ứng khẩu, vừa nghĩ tới lần trước Hoa Thần Hạo lộ ra sự ham mê đối với Sở Mộ Hiên, hắn liền không muốn để cho hai người này gặp lại.

“Ha hã, một khi đã như thế, vậy quên đi.” Hoa Thần Hạo cười nói.

“Phải, à đúng rồi, bệ hạ lần này tới quốc gia ta chủ yếu là muốn thương nghị việc xuất binh phải không, chẳng hay người đối với vấn đề này có cao kiến gì?” Tư Đồ Thanh Lăng nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Đúng, ta đang muốn nói với bệ hạ đây, việc hai nước hợp sức tấn công Yến Bình quốc là chuyện trọng đại, tuy rằng Sở Uy đã chết, Yến Bình không có đại tướng, nhưng thừa tướng của chúng lại là một kẻ tức trí đa mưu, chúng ta không được chủ quan khinh địch!”

“Đương nhiên. Lần này xuất binh, chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, nhất định phải đánh hạ Yến Bình!” Tư Đồ Thanh Lăng nói như đinh đóng cột.

“Phải, ta nghĩ nhất định sẽ như thế, cụ thể ra sao, chúng ta lại đây thương nghị....”

Một giờ sau

Vấn đề trọng đại đã được quốc quân hai nước cơ bản thống nhất về quan điểm, Hoa Thần Hạo vừa lòng nói: “Vậy cứ theo những gì chúng ta vừa thương lượng, tháng sau hai quốc gia đồng thời khởi binh, tấn công Yến Bình!”

“Được! Một lời đã định!” Tư Đồ Thanh Lăng mỉm cười nói.

“Nếu đã xác định được công việc cụ thể, ta đây cũng nên cáo từ!” Hoa Thần Hạo vừa nói, liền rời đi.

“Bệ hạ mới đến chưa được bao lâu đã rời đi, phải để ta thể hiện một chút lễ nghi của chủ nhà chứ.” Tư Đồ Thanh Lăng buông lời giữ khách.

Hoa Thần Hạo khoát tay, nói: “Không cần, ý tốt của bệ hạ ta xin nhận, nhưng chuyện xuất binh lửa sém lông mày (Raph: ý là chuyện gấp rút đó ^^), việc quân vụ bận rộn, ta phải lập tức trở về! Đợi sau này chúng ta đánh hạ Yến Bình quốc, nhất định phải chúc mừng long trọng! Đến lúc đó người phải cho tên “sủng vật” đáng yêu kia đến trợ hứng đó.”

“Bệ hạ đã nói đến thế, ta cũng không dám miễn cưỡng, vậy ngày sau gặp lại!”

“Được được, cáo từ!” Hoa Thần Hạo nói, chấp tay, đi ra khỏi đại điện.

Sau khi tiễn Hoa Thần Hạo rời đi, Tư Đồ Thanh Lăng gọi Vân Cô Hồng tới, hỏi: “Người nói xem Hoa Thần Hạo cải trang đến quốc gia ta, rốt cuộc có ý đồ gì, trăm cảm thấy không chỉ đơn giản thương lượng một chuyện xuất binh kia đâu.”

“Vi thần cũng cảm thấy như thế, vẫn nghe đồn Hoa Thần Hạo thâm sâu khó hiểu, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là như vậy!”

“Ừ, nhưng thôi quên đi, hiện tại dù sao cũng nhìn không ra mục đích của hắn, tốt nhất là không nghĩ nữa, đi, chúng ta tới Ánh Nguyệt cung một chuyến!” Tư Đồ Thanh Lăng nhún vai, nói.

42. Chương 41

Tại Ánh Nguyệt cung

Vân Cô Nhạn rời đi, sau khi được hắc trị liệu, đứa nhỏ không còn vấn đề gì nữa, Sở Mộ Hiên cuối cùng mới nhẹ nhõm thở phào một hơi, hắc lẳng lẳng nằm trên giường, suy nghĩ sau này phải làm sao để tận lực tránh bị Tư Đồ Thanh Lăng xâm phạm.

Trong lúc Sở Mộ Hiên vẫn còn đang khổ tâm suy nghĩ, thế nhưng ngoài cửa lại truyền đến thanh âm của Cẩm Nhi: “Bệ hạ, công tử bệnh rất nặng, ngài không nên đi vào thì hơn!”

Trời ạ! Lại là Tư Đồ Thanh Lăng, sao hắn đã trở lại rồi? Sở Mộ Hiên nhất thời cảm thấy lạnh cả sống lưng, tay bắt giắc xoa bụng.

Tư Đồ Thanh Lăng bị Cẩm Nhi ngăn trở ở ngoài Ánh Nguyệt cung, hắn tức giận đẩy Cẩm Nhi ra, cả giận quát: “Trẫm vì sao không thể vào, người dám quần trẫm vào hay không vào sao, Cô Hồng, lôi hắn xuống, không được ngăn đường trẫm!”

Thấy Cẩm Nhi bị Vân Cô Hồng dẫn đi, Tư Đồ Thanh Lăng cười lạnh một tiếng, nói: “Tiểu gia hỏa không biết tự lượng sức mình!” Nói xong, liền tiến vào Ánh Nguyệt cung.

Sở Mộ Hiên thấy Tư Đồ Thanh Lăng đi đến, cố nén hạ thể vô cùng đau đớn, xoay sở ngồi dậy, hỏi: “Người sao đã trở lại?”

“Trẫm có việc muốn nói cho người!”

“Việc gì? Nói đi.” Sở Mộ Hiên nhắm nghiền hai mắt, đáp trả.

“Lúc trước trẫm đáp ứng để người cùng gia nhập đại quân chinh phạt đúng không, nhưng bây giờ trẫm thay đổi ý định rồi, người vẫn không nên đi thì hơn!”

“Vì cái gì?” Sở Mộ Hiên nhíu mày, hỏi ngược lại.

“Không vì cái gì cả, trẫm chỉ nghĩ cho người thôi! Không muốn người phiền lòng. Được chứ?” Tư Đồ Thanh Lăng tránh đi ánh mắt truy vấn của Sở Mộ Hiên, hồi đáp.

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng lại có suy nghĩ khác: Hừ, đùa sao, trẫm còn lâu mới cho người nhìn thấy cái tên yêu mị Hoa Thần Hạo, hắn khẳng định không có ý đồ gì tốt đẹp với người, người chỉ có thể là đồ chơi của một mình trẫm, cho nên người cứ yên vị mà sống trong cung đi.

“Người không cho ta đi, thôi quên đi!” Sở Mộ Hiên xoay người, đáp. Trải qua mấy ngày tiếp xúc, hắn cũng đã hiểu phần nào tính cách của Tư Đồ Thanh Lăng, phạm là chuyện do chính mình quyết định hắn sẽ không thay đổi, cho nên Sở Mộ Hiên cũng lười cùng Tư Đồ Thanh Lăng tranh cãi, chỉ thầm nghĩ trong lòng: Ta nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Đình thừa tướng, người không cho ta đi, ta cũng nhất định nghĩ biện pháp đi! Cứ chờ mà xem!.

Tư Đồ Thanh Lăng nào biết tâm tư của Sở Mộ Hiên, hắn đi đến bên giường, nâng cầm Sở Mộ Hiên, mày kiếm khẽ nhíu, nói: “Không nghĩ tới lần này người lại ngoan ngoãn như vậy, thế người cứ ở nơi này mà dưỡng cho tốt, chờ tin tức xấu rằng trẫm đã tiêu diệt Yến Bình quốc đi! Ha ha!”

Nói xong, Tư Đồ Thanh Lăng liền rời Ánh Nguyệt cung, hắn còn rất nhiều việc quan trọng phải làm.

43. Chương 42

Nháy mắt nửa tháng đã trôi qua, nửa tháng này Tư Đồ Thanh Lăng giống như hoàn toàn biến mất, Sở Mộ Hiên vẫn chưa gặp lại hắn, bất quá như vậy cũng tốt, thanh tĩnh hẳn. Nửa tháng này, phản ứng của Sở Mộ Hiên cực kì rõ ràng, vẫn thường ăn vào bao nhiêu liền nôn ra bấy nhiêu, Vân Cô Nhạn đến xem nửa ngày, nói đó chỉ là phản ứng bình thường, hẳn cũng không nghĩ ra biện pháp nào chữa trị. Cẩm Nhi cũng lo lắng muốn chết, tính toán nấu cho Sở Mộ Hiên nhiều món ăn đa dạng, nhưng vẫn không mấy tác dụng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Sở Mộ Hiên mới nửa tháng đã gầy đi trông thấy.

Tiếp qua vài ngày là thời điểm đại quân xuất binh, Tư Đồ Thanh Lăng không cho Sở Mộ Hiên đi cùng, nhưng vì muốn báo đáp ân tình của Đình Thừa tướng, Sở Mộ Hiên quyết định lừa Tư Đồ Thanh Lăng trà trộn vào trong đại quân.

Nói thì dễ, nhưng để thực hiện lại không dễ dàng như vậy, ý tưởng của Sở Mộ Hiên lập tức bị Vân Cô Nhạn cùng Cẩm Nhi cực lực phản đối, bọn họ đều lo lắng cho tình trạng hiện tại của Sở Mộ Hiên, đứa nhỏ trong bụng mới hai tháng, hơn nữa thân thể vốn không tốt, lần trước còn suýt nữa sinh non, thân thể như vậy thì làm sao có thể ra chiến tuyến?

Đối với tình huống của bản thân, Sở Mộ Hiên không phải không biết, nhưng trong lòng hắn vẫn cho rằng làm người phải có ân tất báo, Đình thừa tướng cứu mạng đại ca, vô luận mọi chuyện có ra sao bản thân cũng muốn cứu ngài ấy!

Sau vài ngày tranh cãi, cuối cùng Sở Mộ Hiên cũng cố chấp thuyết phục được Vân Cô Nhạn cùng Cẩm Nhi, Vân Cô Nhạn còn đáp ứng giúp Sở Mộ Hiên trà trộn vào quân đội Minh Thụy quốc, nhờ sự trợ giúp của Vân Cô Nhạn, kế hoạch của Sở Mộ Hiên tiến hành thập phần thuận lợi.

Buổi tối trước ngày đại quân xuất chinh, Vân Cô Nhạn đi tới Ánh Nguyệt cung, đưa cho Sở Mộ Hiên một bộ quần áo binh lính, bảo hắn mặc vào.

Sau khi Sở Mộ Hiên mặc quần áo xong xuôi, Vân Cô Nhạn liền đem Sở Mộ Hiên ra khỏi Ánh Nguyệt cung, bởi vì gần đây toàn bộ Minh Thụy quốc đang dốc sức chuẩn bị cho việc xuất binh nên canh gác hoàng cung có vẻ lỏng lẻo, Vân Cô Nhạn cơ hồ không cần quá nhiều sức lực đã có thể mang Sở Mộ Hiên xuất cung, hai người nhanh chóng đi vào trong quân doanh của Vũ tướng quân, bạn tốt của Vân Cô Nhạn.

Nể mặt Vân Cô Nhạn, Lý tướng quân liền an bài một chỗ trong quân doanh cho Sở Mộ Hiên, phụ trách cung cấp thức ăn cho quân đội, như vậy có thể cách xa chiến trường hơn một ít, ở mức độ nào đấy cũng có thể bảo đảm an toàn cho Sở Mộ Hiên.

Tất cả đã sắp xếp đầu vào đấy, buổi tối hôm ấy, Sở Mộ Hiên ngủ ở quân doanh, chờ đợi ngày mai đại quân chính thức lên đường

44. Chương 43

Ngay sáng sớm hôm sau, Sở Mộ Hiên đã bị sự ồn ào đánh thức, binh lính đều đang khẩn trương chuẩn bị cho buổi xuất binh ngày hôm nay, Sở Mộ Hiên chỉ có thể cố nén cảm giác ghê tởm trong họng, cùng mọi người sắp xếp hành lí và thu dọn doanh trại.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Lý tướng quân liền mang binh lính tới giáo trường, ở nơi đó, quốc quân đang cử hành nghi thức xuất binh.

Tư Đồ Thanh Lăng lúc này một thân nhung trang, uy nghiêm đứng trên đài, nhìn xuống những hùng binh thiết kỵ Minh Thụy quốc bên dưới, binh lính bên cạnh Sở Mộ Hiên đều dùng một loại ánh mắt cực kì sùng

bái nhìn quân vương anh minh thần võ của bọn họ, trăm miệng một lời hô vang: “Xin thề vì bệ hạ, vì Minh Thụy quốc anh dũng giết địch, không diệt Yến Bình quyết không trở về!”

Tư Đồ Thanh Lăng vui mừng nhìn ý chí chiến đấu sôi nổi các chiến binh, giơ lên một chén rượu, hất trên mặt đất, rồi đột nhiên nâng bình rượu lớn, hướng dưới đài hô to: “Thề diệt Yến Bình!” (Raph: Còn 1 câu nữa, QT ghi là “Đương quốc gia của ta uy”...nhưng ta không hiểu từ “đương” là gì nên bỏ. Ai hiểu thì bảo ta để ta sửa lại nhé:/)

Dưới bầu không khí sôi nổi như vậy, Sở Mộ Hiên cũng có một loại xúc động muốn cùng tất cả hô vang, vào giờ phút này, hẳn dường như quên đi mình vốn dĩ là con dân Yến Bình quốc mà chính là người Minh Thụy đích thực! Sở Mộ Hiên không khỏi âm thầm tán thưởng, xem ra sự ủng hộ đối với Tư Đồ Thanh Lăng quả không hề nhỏ!

Sau khi nghi thức xuất binh chấm dứt, quân đội bắt đầu hướng tới biên cảnh Yến Bình quốc. Sở Mộ Hiên ở doanh trại nơi hậu phương, hẳn không có nhiệm vụ chiến đấu mà chỉ chuẩn bị thức ăn, so với binh sĩ công việc của hắn xem như nhẹ nhàng. Nhưng sự thoải mái hơn so với người bình thường, vào lúc này đối với Sở Mộ Hiên xem ra vẫn như chịu khổ hình.

Dù là binh lính tiền tuyến hay chỉ là người rửa bát ở hậu phương thì đều được trang bị giáo mác, Sở Mộ Hiên cũng không ngoại lệ, hắn mang theo một đại thiết oa, xiêu vẹo hành quân qua nơi lầy lội.

Vừa mới bắt đầu còn chưa có cảm giác gì đặc biệt, nhưng đi một lúc, Sở Mộ Hiên liền cảm thấy chính mình kiên trì không nổi, dạ dày quặn lại khó chịu, muốn nôn nhưng lại không nôn được, chỉ có thể cắn răng nhịn, bụng cũng bắt đầu đau đớn, là loại đau đớn như dao cắt, Sở Mộ Hiên phải một tay đỡ thiết oa, một tay ấn bụng, lảo đảo tiếp tục lê bước.

Nhưng theo thời gian, đau bụng không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, điều này làm cho trong lòng Sở Mộ Hiên nhất thời dâng lên một dự cảm mơ hồ, không phải là đùa nhỏ chứ? Không, hải tử người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì! Sở Mộ Hiên yên lặng cầu nguyện trong lòng.

45. Chương 44

Nhưng hải tử trong bụng lại như không nghe thấy lời cầu nguyện của Sở Mộ Hiên, đau đớn vẫn tiếp cơn dồn dập, mà sự chịu đựng của Sở Mộ Hiên đã sắp đến cực hạn.

“Ách...A...!” Sở Mộ Hiên thống khổ ngồi sụp xuống đất, thiết oa trên lưng rơi xuống, phát ra tiếng động lớn. (RAPH: Có ai hiểu “thiết oa” dùng để nấu cơm, mà lại có thể mang trên lưng được là cái gì không?)

“Người xảy ra chuyện gì?” Một gã binh lính đi đằng sau vội đi tới trước mặt Sở Mộ Hiên, hỏi.

“Không...Không có việc gì...Ách...” Sở Mộ Hiên miễn cưỡng trưng lên vẻ tươi cười, muốn che dấu sự không khỏe, nhưng đau đớn lại một lần nữa dội lên, hắn túm chặt áo giáp, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Lúc này, quân binh nhanh chóng tiến đến, thấy Sở Mộ Hiên đang ngồi ở một chỗ gây cản trở đường hành quân, thiết oa dùng nấu cơm lăn lóc một bên, không khỏi biến sắc, hắn dùng chân đá đá Sở Mộ Hiên, nổi giận dùm dùm quát: “Người ngồi cái gì mà ngồi, đứng nhanh lên không đây! Có hành quân thể này cũng không chịu được à? Người ta vẫn nói mỗi người tướng sĩ Minh Thụy quốc đều là bậc anh hùng hảo hán, sao lại thừa ra một kẻ như ngươi cơ chứ! Thật sự là mất mặt Minh Thụy chúng ta!”

Cơn đau xé ruột trong bụng khiến Sở Mộ Hiên chẳng còn hơi sức đâu phản bác lời châm chọc càng lúc càng quá đáng kia, tay hắn nhẹ nhàng xoa đều quanh bụng, muốn giảm bớt đau đớn, nhưng vẫn không có hiệu quả gì.

Quân binh thấy Sở Mộ Hiên vẫn ngồi im, có tai như điếc không quan tâm tới lời nói của hắn khiến hắn không khỏi nổi giận lôi đình, cầm lấy roi trút giận lên Sở Mộ Hiên, vừa đánh vừa mắng: “Người dám không nghe mệnh lệnh của bản ngũ, thật sự là to gan lớn mật!”

Roi quất lên người vừa bỏng rát vừa đau đớn, nhưng Sở Mộ Hiên lại không cảm nhận được, bởi vì đau đớn trong bụng còn đau gấp ngàn vạn lần đau đớn vì roi đánh, hần đột nhiên nhớ đến Hồi Xuân hoàn Vân Cô Nhận từng đưa cho mình, đây chính là thần dược từng cứu mạng đứa nhỏ lần trước.

Sở Mộ Hiên run run lấy Hồi Xuân hoàn ra, vội vàng nhét một viên vào miệng.

Hồi Xuân hoàn quả nhiên không giống dược thông thường, vừa ăn không bao lâu, Sở Mộ Hiên liền cảm thấy cơn đau dịu đi rất nhiều, một lát sau, cơn đau từ bụng dần chuyển thành cơn đau từ roi da.

Lúc này Sở Mộ Hiên mới dám thở phào một hơi, hần bắt lấy roi da trên lưng, ngẩng đầu lên, nói: “Ta vừa rồi có chút không thoải mái, hiện tại không sao nữa rồi, chúng ta tiếp tục hành quân!” Nói xong, một lần nữa vác thiết oa lên, nén đau đớn trên lưng, cất bước tiến về phía trước.

Quản binh sưng sốt, đợi tới lúc hần phản ứng lại được, Sở Mộ Hiên đã đi xa.

Cứ như vậy, nhờ vào tác dụng của Hồi Xuân hoàn, Sở Mộ Hiên theo đại quân cuối cùng cũng tới được biên cảnh Yến Bình quốc, ở đó, Minh Thụy quốc sẽ hợp binh cùng quân đội Hồng Vũ quốc, tấn công Yến Bình.

Một hồi đại chiến sắp khai hỏa.

46. Chương 45

Nói đến nguyên nhân, này liền quay lại đêm trước ngày đại quân xuất chinh, từ sau khi ngăn cản Sở Mộ Hiên ra chiến trường, hai người liền chiến tranh lạnh, hơn nữa trước khi xuất chinh nhiều việc bộn bề, hần vẫn chưa tới Ánh Nguyệt cung, ngay lúc đại quân xuất chinh một ngày, không biết vì lý do gì, hần lại ma xui quỷ khiến rảo bước tới Ánh Nguyệt cung, nhưng vừa đi vào, tình huống bên trong lại làm cho hần nổi giận lôi đình, Sở Mộ Hiên thế nhưng biến mất! Chỉ có một mình Cẩm Nhi đứng ở nơi đó, Tư Đồ Thanh Lăng truy vấn Sở Mộ Hiên đi nơi nào, nhưng Cẩm Nhi chỉ ấp úng, nửa ngày mà ngay cả nguyên nhân cũng nói không ra, Tư Đồ Thanh Lăng liền dứt khoát dụng hình tra khảo.

Tuy rằng Cẩm Nhi bị tra khảo, nhưng hần lại như cũ không tra được gì, Tư Đồ Thanh Lăng càng nghĩ càng giận, đường đường một người bằng da bằng thịt lại cứ đơn giản như vậy thoát khỏi hoàng cung, hơn nữa đến bây giờ còn hoàn toàn bất vô âm tín! Việc này truyền ra ngoài, Tư Đồ Thanh Lăng hần còn biết giấu mặt vào đâu!

Tư Đồ Thanh Lăng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, Sở Mộ Hiên lại ở ngay trong quân doanh cách đại tướng chính mình không xa. Giờ phút này Sở Mộ Hiên đang nhìn chằm chằm chiếc lọ nhỏ đựng Hồi Xuân hoàn mà phát sầu, Hồi Xuân hoàn dùng suốt dọc đường đã vơi bớt đi nhiều, mà có lẽ chiến tranh sẽ kéo dài rất lâu, đến khi ấy dược đã dùng hết thì phải làm sao đây? Đứa nhỏ đến cuối cùng không biết có bảo trụ được không?

Sở Mộ Hiên liên tục thở dài, căn bản không nghĩ tới quân binh đã đến gần, quân binh dùng sức vỗ mạnh vào lưng Sở Mộ Hiên, lạnh lùng nói: “Người còn ngồi ngốc cái gì, không mau hỗ trợ chuẩn bị đồ ăn đi!”

“Tuân lệnh!” Sở Mộ Hiên lao lực đứng lên, lập tức đi đến bát tô bên cạnh, cầm lấy xẻo xào rau, còn chưa đảo được vài lần, hơi dầu mỡ xộc lên mũi, Sở Mộ Hiên bị kích thích liền phải ghé sang bên liền tục nôn khan.

Quản binh thấy thế, lập tức dùng roi quất lên lưng Sở Mộ Hiên, hung tợn mắng: “Người có biết đồ ăn này là cho ai ăn không? Chính là dâng cho bệ hạ và các tướng quân ăn, người trong này hết nôn lại ói, bệ hạ sao có thể ăn được nữa! Còn không mau cút đi!” Nói xong, liền dùng sức đẩy Sở Mộ Hiên. Sở Mộ Hiên đứng không vững, lảo đảo một cái, liền va vào ấm nước mới đun, nước sôi nóng rẩy đổ lên tay hần, cánh tay lập tức bị phỏng một mảng lớn.

“Ngu ngốc! Không có mắt à, lãng phí nhiều nước sôi như thế!” Quản binh không hề quan tâm Sở Mộ Hiên, ngược lại đứng một chỗ hùng hùng hổ hổ.

47. Chương 46

“Ngu ngốc! Không có mắt à, lãng phí nhiều nước sôi như thế!” Quân binh không hề quan tâm Sở Mộ Hiên, ngược lại đứng một chỗ hùng hùng hổ hổ.

Sở Mộ Hiên nhìn cánh tay bị phỏng rộp vì nước sôi, lại ngẩng đầu lên, mỉm cười nói với quân binh: “Thực xin lỗi, ta không nhìn kĩ, ta bây giờ đi đun nước, được không?”

Quân binh thấy Sở Mộ Hiên mỉm cười liền cảm thấy khó xử, trong lúc không chú ý thì Sở Mộ Hiên đã xách xô nước, hướng về phía bờ sông.

Sở Mộ Hiên cắn môi, nhịn đau, tận đến khi đi tới bờ sông, hắn mới buông xô nước trong tay, thật cẩn thận nhúng cánh tay bị bỏng xuống dòng sông, hi vọng dựa vào nước lạnh mà giảm bớt một chút đau đớn, nhưng Sở Mộ Hiên rất nhanh liền phát hiện hiệu quả cũng không được lớn lắm.

Cũng chẳng còn cách nào, Sở Mộ Hiên thở dài, múc đầy xô nước, cố sức đi về doanh trại.

Quân binh đối với thái độ ngạo mạn của Sở Mộ Hiên thì thập phần bất mãn, lại bắt gặp Sở Mộ Hiên đang chuẩn bị nhóm lửa nấu nước, liền tiến tới chỗ Sở Mộ Hiên, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Người không cần nấu nước đâu, bây giờ ta có việc khác cho người đây. Như vậy đi, sau này phách sài của chúng ta tại đây đều do người phụ trách!”

Sở Mộ Hiên không động dung gặt đầu, lập tức đi tới sài đôi bên cạnh.

Giờ phút này, trong đại tướng.

Tư Đồ Thanh Lăng đang cùng chư vị tướng quân họp hội nghị đồng minh tác chiến, thảo luận cụ thể chiến lược tiến công, hội nghị còn chưa kết thúc, một binh sĩ liền vội vàng chạy vào, bẩm báo: “Bệ hạ, Hoa Thần Hạo dẫn theo quân đội Hồng Vũ quốc tới!”

“Nga, tốc độ của bọn hắn nhanh thật! Có phải sợ chúng ta đánh trước hay không!” Tư Đồ Thanh Lăng nhíu mi, khoát tay ra lệnh: “Tạm dừng hội nghị, đi, chúng ta cùng đi nghênh đón Hoa Thần Hạo!”

Hoa Thần Hạo dẫn theo thủ hạ đi vào đại tướng, gặp Tư Đồ Thanh Lăng đi từ trong ra nghênh đón, vội vàng ngừng bước, ôm quyền nói: “Bệ hạ đến sớm, xem ra Yên Bình quốc phen này gay go rồi!”

“Minh Thụy quốc ta nước nhỏ binh yếu, tấn công Yên Bình còn cần hai nước hợp lực mới được! Mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng!” Tư Đồ Thanh Lăng ứng khẩu.

“Ha hã, bệ hạ khách khí rồi! Quân đội nước ta đóng quân cách đây không xa, lần này ta đến đây chính vì muốn cùng bệ hạ thương thảo chiến lược cụ thể.” Hoa Thần Hạo cười nói.

“Ha hã, kế hoạch cụ thể, ta nghĩ còn phải nhờ ngài thỉnh giáo! Aiz, chúng ta sao lại đứng đây nói chuyện thể này, đi, thỉnh đến nội tướng, chúng ta cùng suy nghĩ cách bài binh bố trận!”

Hoa Thần Hạo gặt đầu, nói: “Được, tới nội tướng nói chuyện!” Nói xong, liền bước vào đại tướng.

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn bộ dáng kiêu ngạo của Hoa Thần Hạo, kìm nén lửa giận, cũng theo sau đi vào.

Qua một phen thảo luận, cuối cùng Hoa Thần Hạo cùng Tư Đồ Thanh Lăng cũng thống nhất được kế hoạch tác chiến: Trước tiên đánh hạ 2 địa điểm trấn thủ quan trọng tại biên cương, Cảnh Hoa trấn và Ngọc Ninh trấn. Từ Minh Thụy quốc tấn công Cảnh Hoa trấn, từ Hồng Vũ quốc tấn công Ngọc Ninh trấn.

Lúc kết thúc, trước khi Tư Đồ Thanh Lăng tiễn Hoa Thần Hạo rời đi, Hoa Thần Hạo bắt được cơ hội, liền thấp giọng thì thầm bên tai Tư Đồ Thanh Lăng: “Lần này người có mang sủng vật ngoạn của người đến không, trăm có chút nhớ hắn đó!” Nói xong, không đợi Tư Đồ Thanh trả lời, Hoa Thần Hạo liền cười phá lên, nhanh chóng rời khỏi.

Vừa nghe Hoa Thần Hạo nhắc tới Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng liền cảm thấy cực kì khó chịu, bởi vì ngay cả chính hắn cũng không biết Sở Mộ Hiên đến tột cùng đang ở nơi nào.

48. Chương 47

Tư Đồ Thanh Lăng bị Hoa Thần Hạo một phen đùa giỡn, lại thêm việc bản thân cũng không nắm rõ tung tích của Sở Mộ Hiên, trong lòng lập tức bức bối, sắc giọng bỏ lại một câu cho chư vị tướng quân: “Các người ở lại thảo luận chi tiết, trăm tuần tra quân doanh”, liền lập tức đi khỏi đại trướng.

Sắp khai chiến, binh lính đều trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Tư Đồ Thanh Lăng lòng vòng nửa giờ, cảm thấy không hứng thú, đột nhiên muốn tới hỏa doanh ngó xem bình thường binh lính ăn uống ra sao, chỉ khi ăn đủ no, mới có thể đánh thắng trận, hỏa doanh tuy rằng thoát nhìn không gây sự chú ý, nhưng kì thật tuyệt đối không thể khinh thường.

Tư Đồ Thanh Lăng rảo bước tới hỏa doanh, lúc này mỗi người đều đang bận rộn công việc của riêng mình, người nên đun nước thì đun nước, người cắt thái cứ cắt thái, nấu cơm thì tiếp tục nấu cơm, chặt củi cứ chặt củi, hết thấy đều tiến hành ngay ngắn trật tự, khiến hắn rất vừa lòng. Tư Đồ Thanh Lăng đang định rời đi, lại đột nhiên phát hiện bóng dáng rất đỗi quen thuộc trên mình một tên chặt củi đang cố sức làm việc kia.

Chẳng lẽ? Tư Đồ Thanh Lăng để xác định phỏng đoán của mình, ba bước rút làm hai tiến đến phía sau kẻ chặt củi, giữ lấy cánh tay người nọ.

“Làm gì chứ? Đau...” Kẻ chặt củi cổ tay bị nắm chặt, riu trong tay cũng rơi xuống đất, hắn ngẩng đầu, vừa lúc cùng Tư Đồ Thanh Lăng bốn mắt nhìn nhau!

“A!” Sở Mộ Hiên tuyệt đối không đoán được Tư Đồ Thanh Lăng sẽ xuất hiện trong hỏa doanh, khiếp sợ không thôi, sau khi định thần lại, liền bất chấp tất cả, nhanh chân bỏ chạy.

Tư Đồ Thanh Lăng so với Sở Mộ Hiên càng kinh ngạc hơn, vốn tưởng rằng Sở Mộ Hiên đã mất tung tích nhưng hóa ra lại ở ngay bên trong hỏa doanh! Tư Đồ Thanh Lăng nhất thời cảm thấy trong đầu trống rỗng, một lúc sau mới phản ứng lại được, mà lúc này Sở Mộ Hiên đã chạy cách một quãng xa.

Thấy Sở Mộ Hiên muốn đào thoát, Tư Đồ Thanh Lăng cũng bất chấp hình tượng, điên cuồng đuổi theo, rất nhanh liền bắt kịp Sở Mộ Hiên, giữ chặt lấy hắn.

“Người buông!” Sở Mộ Hiên liều mạng giãy dụa.

“Ta không buông đấy!” Tư Đồ Thanh Lăng đem Sở Mộ Hiên giữ càng chặt.

Đám binh lính hỏa doanh thấy quốc chủ dây dưa cùng một tên lính mới, cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, đều đứng ở một bên xì xào.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy tình huống như vậy, quần bách không thôi, hắn cố sức lôi kéo Sở Mộ Hiên tiến về phía đại trướng, vừa đi vừa hăm dọa Sở Mộ Hiên: “Đi mau! Đến đại trướng trăm hảo hảo tính sổ với người!”.

Sở Mộ Hiên biết dù tiếp tục phản kháng cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc kệ Tư Đồ Thanh Lăng kéo đi.

49. Chương 48

Trong đại trướng.

Tư Đồ Thanh Lăng kéo theo Sở Mộ Hiên vào, trước hết hắn đuổi toàn bộ chư vị tướng quân đang nghị sự bên trong ra ngoài, sau đó lại lệnh cho Vân Cô Hồng: “Canh giữ ngoài đại trướng, không cho bất luận kẻ nào vào đây!”.

Phân phó xong xuôi, Tư Đồ Thanh Lăng ngồi trước vị trí ghế thống lĩnh, nhìn Sở Mộ Hiên, chất vấn: “Nói, vì sao ngươi lại ở đây?”

Sở Mộ Hiên nheo mắt thách thức Tư Đồ Thanh Lăng, hồi lâu, mới lười biếng mở miệng: “Chẳng vì lí do gì hết, ngươi nếu không cho ta đến, ta liền tự mình đến!”

“Ngươi...” Tư Đồ Thanh Lăng bị Sở Mộ Hiên chọc giận không nhẹ, bất thành lình đứng lên đi về phía Sở Mộ Hiên, thở phì phì nói: “Ngươi thiếu ta một lời giải thích, nói, là ai giúp ngươi trốn khỏi hoàng cung?”

“Không có ai giúp, ta tự trốn đi!”

“Hừ,” Tư Đồ Thanh Lăng cười lạnh một tiếng, nói: “Ngươi đừng nghĩ nếu không nói thì trẫm sẽ không biết, ngoại trừ Vân Cô Nhạn, hẳn là không kẻ nào khác có lá gan này! Phải hẳn chứ?”

“Nếu ngươi đã sớm biết còn hỏi làm chi?” Sở Mộ Hiên bỏ lại một câu. (Raph: Em ơi ~ đừng tin ~ nó lừa đấy

)

“Quả nhiên là hẳn!” Tư Đồ Thanh Lăng giằng lấy cánh tay Sở Mộ Hiên, nói: “Nói thật cho trẫm, ngươi tới nơi này có phải để lấy mật báo cho Yến Bình quốc hay không?” (Raph: Em nói thật, anh bị thiếu năng sao mà hỏi câu này? Có ai đi hỏi thẳng trộm, mà có phải là trộm không, hay không? - __ ~ Như người yêu làm nũng rồi giận kháo nhau vậy đó *em khinh, mắt mặt quá anh vua ợ*)

“A!” Tư Đồ Thanh Lăng khi giữ cánh tay Sở Mộ Hiên không cẩn thận chạm đến chỗ phỏng của hắn, Sở Mộ Hiên không nhịn được khẽ kêu một tiếng.

“Xảy ra chuyện gì?” Tư Đồ Thanh Lăng thấy vẻ mặt thống khổ của Sở Mộ Hiên, đột nhiên hiểu được, liền vạch tay áo hắn lên xem.

Chỉ thấy cánh tay Sở Mộ Hiên bao phủ bởi vết phỏng rộp lớn nhỏ, có chỗ đã nhiễm trùng, toàn bộ cánh tay có thể nói là vô cùng thê thảm.

“Sao lại bị như vậy chứ?” Tư Đồ Thanh Lăng thẳng thốt hấp khí, đau lòng hỏi: “Rất cuộc là ai làm? Trẫm nhất định khiến hắn phải ‘đẹp mặt!’.” (Raph: Ý hí hí ~~:3 Nói chung là anh vẫn xót vợ thôi:v)

“Nào có ai chứ, là tự ta không cẩn thận!” Sở Mộ Hiên cuống quýt dùng tay còn lại che đi chỗ phỏng.

“Đừng động vào!” Tư Đồ Thanh Lăng kinh hô, hướng ra ngoại trưởng gọi lớn: “Cô Hồng, nhanh kêu quân y lại đây!”

“Ngươi vì sao phải quan tâm ta như thế?” Sở Mộ Hiên nhìn đáng vẻ khấn trương của Tư Đồ Thanh Lăng, nhịn không được hỏi.

Tư Đồ Thanh Lăng đầu tiên là ngẩn (tò te) ra, sau đó liền biến sắc, cười ha ha (chứa ngượng): “Ai nói trẫm quan tâm ngươi, chẳng qua trẫm cho rằng làn da trắng nõn này của ngươi nếu để lại vết sẹo, sau này thời điểm trẫm âu yếm ngươi, không phải giảm mất kích thích rồi sao? Ha ha! Cho nên để ngày sau thân thể này khiến trẫm càng thêm nhiều khoái cảm, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn!”

“Ngươi này biến thái!” Sở Mộ Hiên căm giận nói.

“Ngươi thích nói sao cũng được. Đáng chết, quân y sao còn chưa tới?”

Tư Đồ Thanh Lăng còn đang sinh khí, Vân Cô Hồng liền hợp thời mang quân y tới.

50. Chương 49

Một lão nhân ôm hòm thuốc gấp gấp chạy tới, đang muốn hành lễ, lại bị Tư Đồ Thanh Lăng ngăn cản: “Không cần phiền phức, mau tới coi hắn.”

“Dạ, thưa hoàng thượng!” Lão nhân vội vàng đứng lên, muốn bắt mạch cho Sở Mộ Hiên.

Ngay lúc tay lão nhân chuẩn bị chạm tới cổ tay Sở Mộ Hiên, Sở Mộ Hiên đột nhiên nhớ tới việc mình đang có mang, nếu bị lão nhân bắt mạch, vạn nhất bị phát hiện thì nguy. Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên nhanh chóng rút tay về, lão nhân rất đỗi ngạc nhiên, khó hiểu nhìn Sở Mộ Hiên.

“Sao lại không để quân y bắt mạch cho người?” Tư Đồ Thanh Lăng thấy tình cảnh này, nhíu mày hỏi.

“Không cần, ta không bệnh, chỉ là không cần thận dĩnh phải nước sôi, bôi chút được là được.” Sở Mộ Hiên cuống quýt che dấu.

“Quên đi, không cần bắt mạch cũng được, vậy người mau kê cho hần chút được.” Tư Đồ Thanh Lăng hiềm khi phá lệ thuận theo Sở Mộ Hiên.

“Dạ vâng!” Lão nhân nhẹ nhàng nâng cánh tay Sở Mộ Hiên, nhìn qua vết thương, tuy rằng lão nhân gặp qua không ít trọng thương, nhưng đến lúc nhìn thấy miệng vết thương của Sở Mộ Hiên, lão vẫn không tránh khỏi giật mình: “Sao lại nặng như vậy?”

“Không cần nhiều lời, mau thượng dược!” Tư Đồ Thanh Lăng quát.

Lão nhân vội vàng lấy hòm thuốc, lấy dược thủy, bôi lên tay Sở Mộ Hiên. Cánh tay Sở Mộ Hiên đã bắt đầu sưng mủ, dược thủy vừa mới bôi ngoài da, Sở Mộ Hiên liền đau tới nhe răng trợn mắt, hần chỉ có thể dùng tay còn lại nắm chặt gấu áo, dùng sức cắn môi, chống lại đau đớn quá sức chịu đựng.

“Rất đau sao, nhịn một chút, nếu người không đề quá lâu thì đã không đến mức này.” Tư Đồ Thanh Lăng cầm tay Sở Mộ Hiên, dịu dàng nói, ngay cả ánh mắt cũng ngập đầy ôn nhu và thương xót.

Sở Mộ Hiên chưa từng gặp qua một Tư Đồ Thanh Lăng dịu dàng như vậy, hần bắt đầu nghi ngờ lỗ tai cùng tròn mắt của mình, hơn nữa không biết vì lý do gì, từ sau khi được Tư Đồ Thanh Lăng an ủi, Sở Mộ Hiên cảm thấy vết thương ở cánh tay không còn quá đau như trước, hần ngẩng đầu, không khỏi chạm phải ánh nhìn của Tư Đồ Thanh Lăng, ánh mắt tràn ngập nhu tình ấy, bất chợt khiến Sở Mộ Hiên nóng bừng mặt, lại cuống quýt cúi đầu.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy một màn này, trong lòng âm thầm bật cười, cũng không nhiều lời.

Sau khi quân y thượng dược đầy đủ, dặn dò một vài việc cần tránh liên lý khai, trong đại trưởng chỉ còn lại 2 người Tư Đồ Thanh Lăng và Sở Mộ Hiên.

Lúc đầu, hai người cũng chỉ lẳng lặng việc ai người ấy làm, không ai mở miệng nói chuyện. Sau đó vẫn là Tư Đồ Thanh Lăng nhịn không được, phá vỡ bầu không khí im lặng, nói: “Người nếu đã đến quân doanh rồi cũng không thể trở về ngay được, mà đại quân chúng ta ba ngày sau sẽ tấn công Cảnh Hoa trấn, để người ở lại chỗ này cũng không tiện. Thôi vậy, thế này đi, đến lúc đó người cứ cùng đại quân tới Cảnh Hoa trấn trước.”

“Không thành vấn đề.” Sở Mộ Hiên gật gật đầu, đáp ứng. Mục đích của hần chính là theo sát đại quân, như vậy mới có thể nắm lấy có cơ hội cứu Đình thừa tướng.

51. Chương 50

Ba ngày sau.

Đại quân Minh Thụy quốc chính thức xuất binh tới Cảnh Hoa trấn, Tư Đồ Thanh Lăng vẫn làm những việc hần cần làm, để tăng nhuệ khí cho binh sĩ, hần chỉ huy đội quân tiên phong khởi hành trước. Tư Đồ Thanh Lăng vốn muốn Sở Mộ Hiên nhập đội ngũ đi sau, nhưng Sở Mộ Hiên chủ định muốn đi cùng đội quân tiên phong cùng Tư Đồ Thanh Lăng, Tư Đồ Thanh Lăng không còn cách nào, đành phải đáp ứng.

Sở Mộ Hiên ngồi trên một con bạch mã, đây là bạch mã được ngoại quốc tiến cống mà Tư Đồ Thanh Lăng chuẩn bị cho Sở Mộ Hiên, khá thuần tính, nhưng vì đường xa lại gồ ghề xóc nảy, Sở Mộ Hiên ngồi trên lưng ngựa không tránh khỏi cảm giác bụng dạ nhộn nhạo.

“Ọe...ọe...” Thật sự nhện không được, Sở Mộ Hiên nằm trên lưng ngựa nôn một trận.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy vậy, mày khẽ nhíu, phóng ngựa ngược lại, vỗ vỗ lưng Sở Mộ Hiên, ân cần hỏi: “Sao thế, khó chịu à?”

“Không, không cần...” Sở Mộ Hiên vừa mới nói được vài từ, cảm giác ớn hợng kéo đến, khiến hắn lại nôn khan một hồi.

“Có phải ăn thứ gì mất vệ sinh rồi hay không, gọi quân y tới đây đi!”

“Ta nói không cần là không cần, sao ngươi phiền phức vậy!” Sở Mộ Hiên quát, mấy ngày này hắn càng ngày càng không hiểu nổi Tư Đồ Thanh Lăng, bởi vì từ sau khi bản thân bị phỏng, Tư Đồ Thanh Lăng đối với mình thực sự rất tốt, có thể nói là rất cẩn thận, còn tiếp tục như vậy, Sở Mộ Hiên sợ chính mình sẽ thật sự lãng quên huyết hải thâm thù của phụ mẫu, quên mất Tư Đồ Thanh Lăng đã hại chết cả gia đình, cho nên, hắn tận lực tránh xa Tư Đồ Thanh Lăng, không muốn lại nhận được sự quan tâm từ hắn.

“Nếu ngươi không cần, vậy tự mình giữ gìn sức khỏe!” Tư Đồ Thanh Lăng lắc lắc đầu, giục ngựa chạy đi, Sở Mộ Hiên lúc này mới thở phào một hơi.

Hai ngày sau đại quân tấn công Cảnh Hoa trấn, Cảnh Hoa trấn canh phòng lỏng lẻo sao có thể địch lại quân đội Minh Thụy quốc dũng mãnh uy vũ, kiên trì chưa tới năm ngày, liền chấp nhận đầu hàng.

Nhìn tướng quân Yến Bình quốc quỳ dưới đất xin hàng, Sở Mộ Hiên có cảm giác nói không nên lời, lòng nhũn nhũn: “Hoàng Thượng ơi Hoàng Thượng, đây là tướng quân tốt thủ hạ của ngươi đó sao, không có cha ta, xem ra Yến Bình quốc mất nước chỉ là vấn đề sớm muộn!”.

Đồng thời với việc Minh Thụy quốc đánh hạ Cảnh Hoa trấn, bên kia Hoa Thần Hạo cũng truyền đến tin tức, nói Hồng Vũ quốc đã dẹp xong Ngọc Ninh trấn. Nghe được tin tức này, Tư Đồ Thanh Lăng có chút ngồi không yên, bởi tuy rằng điều này nói lên chuyện liên minh hai nước cùng diệt Yến Bình là cơ nào sức mạnh, nhưng cả hai đế chủ Tư Đồ Thanh Lăng và Hoa Thần Hạo đều muốn nắm quyền dẫn đầu quân đội đánh hạ kinh đô Yến Bình quốc, kẻ đó có thể tranh thủ được nhiều lợi ích hơn, thậm chí độc chiếm Yến Bình.

Dựa vào nhận định này, Tư Đồ Thanh Lăng liền ra quân lệnh tăng tốc hành quân, cần phải chiếm giữ kinh đô Vĩnh An của Yến Bình quốc trước khi đội quân của Hoa Thần Hạo kịp làm điều này.

.

52. Chương 51

Cứ như vậy, đại quân Minh Thụy quốc theo chỉ huy của Tư Đồ Thanh Lăng tăng tốc hành quân, vượt trước quân đội Hồng Vũ quốc, nhờ chiến đấu dũng mãnh, thế tiến công như chẻ tre, bách chiến bách thắng, trong một tháng ngắn ngủi liên tục đánh hạ các cứ điểm quan trọng của Yến Bình quốc, lúc này đã đến sát cổng thành kinh đô Vĩnh An của Yến Bình quốc.

Thấy tình hình nguy cấp, quốc quân Yến Bình quốc lúc này mới hoảng hốt, vội vàng phái Đình Thừa tướng đến gặp Tư Đồ Thanh Lăng, hy vọng có thể nghị hòa với hắn.

Tư Đồ Thanh Lăng sau khi biết được tin tức Đình thừa tướng muốn cầu kiến, khinh miệt cười, nói: “Xem ra Yến Bình quốc đã tới cùng đường mạt lộ, bây giờ lại phái cả một lão già tới gặp trăm, muốn cùng trăm nghị hòa ư, ha ha, thật nực cười làm sao, mối thù giết huynh ta còn chưa báo xong đâu, lúc này đây, trăm nhất định hoàn toàn tiêu diệt Yến Bình quốc!”. Nói đoạn, Tư Đồ Thanh Lăng quay sang nói với Vân Cô Hồng: “Bảo lão gia khóa kia cút ngay cho trăm!”

“Bệ hạ,” Vân Cô Hồng nói: “Yến Bình quốc phái Thừa tướng cầu kiến ngài, ngài nếu coi như không thấy, gây nên bất hòa, sau này khó tránh khỏi hậu nhân chê trách, theo thuộc hạ thấy, không bằng ngài cứ gặp lão, nghe xem lão nói gì, không phải là thú vị hơn sao?”

Tư Đồ Thanh Lăng trầm tư một lát, gật đầu đáp ứng: “Được rồi, cho Đình Thừa tướng vào đi”.

Đình Thừa tướng không kiêu ngạo không siểm nịnh đi vào đại trường của Tư Đồ Thanh Lăng, khẽ vuốt cằm, nói: “Thừa tướng Yến Bình quốc, Đình Hồng bái kiến quốc quân Minh Thụy quốc.”

“Nga, Thừa tướng, lần này tiếp kiến, không biết là có chuyện gì?” Tư Đồ Thanh Lăng mị trứ mắt, hỏi. (Raph: Anh tung mị nhân a tung mị nhân ~ =))

Đình Thừa tướng thấy Tư Đồ Thanh Lăng đứng kia giả ngờ giả nghệch, hỏi chính mình đến “có chuyện gì”, không khỏi tức giận không thôi, nhưng vì quốc gia mình, lão vẫn cưỡng chế lửa giận, cười giảng hòa: “Yến Bình quốc ta luôn xem Minh Thụy quốc là thượng bang, hàng năm chưa bao giờ sơ sót việc tiến cống, hơn nữa luôn hoàn thành tốt mọi việc, có ngài làm chứng, vì sao ngài lại đối đãi với Yến Bình quốc chúng ta như vậy?”

“Trẫm đối đãi với Yến Bình các người như thế nào?”

“Đã đến thời điểm nào rồi, ngài rõ ràng muốn tiêu diệt Yến Bình quốc chúng ta!”

“Ha hã, đúng vậy, người nói đúng, lần này trẫm điều động đại quân, chính là muốn tiêu diệt Yến Bình!”

“Mấy tháng trước chẳng phải chính ngài đáp ứng quốc quân chúng ta, nếu có thể giao nộp Sở Uy cho ngài, ngài sẽ không xâm phạm quốc gia ta lần nữa sao? Thân là vua một nước, sao có thể nói mà không giữ lời như vậy!” Đình Thừa tướng cả giận, nói.

“Trẫm nói lúc ấy không xâm phạm Yến Bình, nhưng chưa từng đáp ứng sau này vĩnh viễn không xâm phạm Yến Bình, cho nên cơ bản không thể xem như thất hứa, người sao có thể ở đây chỉ trích trẫm!” (Raph: Kqlq nhưng đây chính là “lí lẽ” của “nước lớn”:> Dạ vâng. Rất pheo phổi, nhưng ai làm gì được đây? Hzz...)

“Người...người...” Đình Thừa tướng tức đến không nói ra lời.

“Không cần đứng đây người...người, người tới, tiễn khách! Đưa Đình Thừa tướng trở về!” Tư Đồ Thanh Lăng ra lệnh.

“Hừ, không cần đuổi, tự ta có thể đi!” Nói xong Đình Thừa tướng liền phẩy tay áo bỏ đi, vừa đi khỏi quân doanh của Minh Thụy quốc không được bao xa, đột nhiên bị một người kéo lại, người nọ nói khế với lão: “Xin Thừa tướng dừng bước nói chuyện.”

53. Chương 52

Đình Thừa tướng trừng lớn nhìn người đang bắt lấy tay mình, lão quả thực không thể tin vào mắt chính mình, kinh ngạc tới một câu cũng không thốt nên lời.

Sở Mộ Hiên nhìn biểu tình của Đình Thừa tướng, biết lão lúc này đang rất đối kinh ngạc với việc mình vẫn còn sống, nhưng hiện tại Sở Mộ Hiên không có thời gian giải thích nhiều với Đình Thừa tướng, hần vất vả lắm mới có thể thừa lúc Tư Đồ Thanh Lăng cùng các tướng quân đang nghị sự mà trốn khỏi quân doanh, nên phải nhanh chóng đem những lời muốn nói nói cho thật ngắn gọn rõ ràng.

Sở Mộ Hiên kéo Đình Thừa tướng lại gần, nhỏ giọng: “Thừa tướng, ngài không cần hoài nghi, ta là Sở Mộ Hiên, tuy rằng nhạc phụ nhạc mẫu cùng Nhị ca đều đã mất, nhưng vì một số nguyên nhân, ta không chết, hiện tại cũng không có thời gian giải thích nhiều, ta tới là muốn nói cho ngài, lần này Tư Đồ Thanh Lăng đã quyết tâm tiêu diệt Yến Bình, đến lúc đó ngài cùng người nhà nhất định khó thoát khỏi kiếp nạn này, ngài tốt nhất nhân lúc Tư Đồ Thanh Lăng còn chưa đánh vào thành Vĩnh Am mà chạy trốn đi, ta sẽ giúp ngài chạy trốn, nếu như chờ đến khi đại quân Minh Thụy quốc phá thành rồi mới đi thì chậm trễ mất!”

Đinh Thừa tướng lúc này đã hồi phục tinh thần, lão lắng lắng nghe lời nói của Sở Mộ Hiên, đột nhiên cười lạnh: “Sở Mộ Hiên a Sở Mộ Hiên, người đừng ở đây mè oai khóc chuột giả từ bi, đừng cho là ta không biết, vì cái gì cả nhà người đều chết mà người lại bình an vô sự! Người chính là kẻ tiểu nhân ham sống sợ chết, người không phải muốn bám víu vào Tư Đồ Thanh Lăng hay sao?”

“Sao ngài có thể nói như vậy? Ta không...” Sở Mộ Hiên tuyệt đối không nghĩ tới Đinh Thừa tướng lại nói ra những lời này.

“Đừng ở đây ba hoa lảm nhảm, vì sao lần này Tư Đồ Thanh Lăng có thể dễ dàng tiến đánh thành Vĩnh An, còn không phải vì có người đã quá quen thuộc thổ nhưỡng địa hình nước ta ư!” Đinh Thừa tướng phần nộ nói.

“Ngài nói oan cho ta rồi, Tư Đồ Thanh Lăng lần này có thể dễ dàng đánh tới chân thành Vĩnh An, một chút liên quan tới ta cũng không có, là do tướng sĩ Yên Bình quốc quá yếu, thật sự không chịu nổi đòn trí mạng này!”.

“Người thật đúng là không biết xấu hổ, nếu người không đem quân tình mà Sở Uy biết nói cho Tư Đồ Thanh Lăng, quân đội ta sao lại không chịu nổi đòn trí mạng này?”

“Ta thật sự không có ...” Sở Mộ Hiên không biết phải giải thích ra sao.

“Còn nói không có, Tư Đồ Thanh Lăng đã tự mình ban bố cáo thị, tuyên dương công tích của người, người còn muốn nói nhăng nói cuội cái gì, người hiện tại thế nhưng còn muốn giúp ta đào tẩu, người muốn phản bội Tổ quốc của chính mình, chẳng lẽ còn muốn kéo theo ta cũng trở thành kẻ bất trung bất nghĩa như người ư? Ta muốn bắt kẻ phản đồ này giao nộp cho Yên Bình!”

Đinh Thừa tướng đang muốn động thủ, lại thấy Vân Cô Hồng đột nhiên xuất hiện trước mặt, Vân Cô Hồng hướng Sở Mộ Hiên cười nói: “Sở đại nhân, xem ra Đinh Thừa tướng đã mệt mỏi rồi, ngài vất vả, vẫn nên trở về đại trường đi, bộ hạ đang đợi ngài!”

“Vân Cô Hồng...người...”

“Hừ hừ, đúng vậy, Sở đại nhân, người vẫn là nhanh trở về đi, miễn cho Tư Đồ Thanh Lăng lại mong ngóng! Lão hủ không phụng bồi!” Đinh Thừa tướng cười lạnh một tiếng, phát tay áo rồi đi.

“Đi thôi, “Sở đại nhân”! Đừng để cho bộ hạ sốt ruột chờ!” Vân Cô Hồng đột nhiên biến sắc, nói.

Sở Mộ Hiên trừng mắt liếc nhìn Vân Cô Hồng, xoay người tiến về đại trường.

54. Chương 53

Trong đại trường, Tư Đồ Thanh Lăng đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần, Sở Mộ Hiên liền đi tới trước mặt Tư Đồ Thanh Lăng, nổi giận dưng dưng, lớn tiếng chất vấn: “Người giải thích rõ ràng cho ta, lúc nào mà ta lại đem tình báo của Yên Bình quốc tiết lộ cho người thế!”.

Tư Đồ Thanh Lăng hồi lâu mới từ từ mở to mắt, thông thả đáp: “Nô lệ của ta à, chú ý thái độ của người đi, đừng có nóng nảy với trẫm, bằng không chỉ cần trẫm vung tay là đủ để lấy mạng người rồi đó!”.

“Người không phải đánh trống lảng, trả lời vấn đề vừa rồi!” Sở Mộ Hiên lạnh lùng nói.

“Người là sủng vật của trẫm, trẫm muốn thế nào thì chính là như thế ấy, mà chẳng phải người cũng rất hận Yên Bình quốc sao? Trẫm làm như vậy thực ra cũng là muốn tốt cho người thôi, như thế người sẽ được lòng quân binh của ta, quá tốt còn gì!”

“Người...” Sở Mộ Hiên biết tiếp tục nhiều lời cùng Tư Đồ Thanh Lăng cũng chẳng giải quyết được gì, đơn giản quay đầu bước khỏi đại trường, trở lại lều trại của mình.

Màn đêm buông xuống, Sở Mộ Hiên một mình nằm trong lều, hần nhẹ nhàng vuốt ve bụng, nhỏ giọng tâm sự cùng tiểu sinh mệnh còn chưa thành hình: “Hài tử, ta thật sự không tài nào hiểu được phụ thân con, lúc thì hần rất ôn nhu, có khi lại thô bạo, có khi thực yếu đuối, đôi khi lại giả dối vô cùng, hần rốt cục là người như thế nào? Ta thật sự không thể nào nắm bắt được, nhưng hiện tại không biết vì sao, ta phát hiện chính mình đã không còn hận hần, tại sao lại như vậy, hần dù sao cũng là đại cừu nhân của ta, tại sao ta lại không còn hận hần nữa?” Nói rồi lại nói, hai hàng thanh lệ cứ thế tuôn dài.

Đột nhiên, ngoại trưởng truyền đến một giọng nói khe khẽ gọi hần, Sở Mộ Hiên nghe thấy thanh âm này, vừa mừng vừa sợ, vội vàng đáp ứng.

Một bóng người nhanh chóng tiến về lều trại, Sở Mộ Hiên vui mừng chạy lại gần, nói: “Đại ca, đã lâu không gặp, huynh có khỏe không?”

Người tới đúng là Sở Mộ Hoan.

Sở Mộ Hoan gật đầu, đáp: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, sau lần chia tay với đệ, ta liền nương nhờ chỗ Hoa Thần Hạo, lần xuất binh đánh Yến Bình này, ta được phân trong quân đội Hồng Vũ quốc, đảm nhiệm chức tướng quân.”

“Vậy sao huynh còn tới đây?”

“Thì không phải tại tên giáo hoạt Tư Đồ Thanh Lăng kia sao, hai nước liên minh lại ý đồ nằng tay trên, một mình đến đây đánh Vĩnh An, cho nên Hoa Thần Hạo phái ta tới nơi này thám thính chút tình hình, ta vừa tới đây lại nghe nói đệ đang ở trong quân đội Minh Thụy quốc, cho nên tới tìm đệ trước! Đúng rồi, Mộ Hiên, bây giờ nơi nào cũng đồn đệ đang giúp Tư Đồ Thanh Lăng đánh hạ các thành ở Yến Bình quốc, chuyện này rốt cuộc là thế nào, không phải đệ đứng về phía Tư Đồ Thanh Lăng đấy chứ!”

Lời nói của Sở Mộ Hoan lại chạm đến đúng nỗi đau của Sở Mộ Hiên, hần liên tục lắc đầu, phủ định: “Đương nhiên là không, đó là do Tư Đồ Thanh Lăng cố ý tung tin, mục đích chính là muốn Đĩnh Thừa tướng hiểu lầm đệ.”

“Thì ra là thế, tên chết tiệt Tư Đồ Thanh Lăng này thật đúng là gian trá mà, ta cũng tin tưởng đệ sẽ không làm chuyện ấy! Đúng rồi, Mộ Hiên, đệ gặp Đĩnh Thừa tướng rồi à?”

“Đã gặp. Nhưng lại bị ngài ấy hiểu nhầm.”

“Này không sao. Ta lập tức đi tìm Đĩnh Thừa tướng, bái tạ ân cứu mạng ngày đó, đến khi ấy ta sẽ giải thích chuyện này với ngài ấy hộ đệ.”

“Cám ơn huynh, đại ca.”

“Huynh đệ một nhà còn khách khí cái gì, ta không thể dừng lại ở nơi này lâu, mai gặp được Đĩnh Thừa tướng rồi ta quay lại tìm đệ!” Sở Mộ Hoan nói xong, liền phi thân rời đi.

55. Chương 54

Ngày hôm sau vừa ăn xong cơm chiều, Sở Mộ Hiên đã sớm về lều trại, bởi Sở Mộ Hoan truyền tin cho hần, nói tối nay lại đến.

Sở Mộ Hiên trái chờ phải đợi, cũng không thấy Sở Mộ Hoan đâu, người mang thai không chịu được mệt nhọc, Sở Mộ Hiên nhanh chóng thiếp đi.

Đến đêm, Sở Mộ Hiên giật mình choàng tỉnh, hần lơ mơ mở đôi mắt còn vương cơn buồn ngủ, liền thấy đại ca đang đứng trước giường.

“Đại ca, huynh đến rồi, đã giải thích rõ ràng với Đĩnh Thừa tướng chưa, đệ thật sự không hề tiếp tay cho Tư Đồ Thanh Lăng!” Sở Mộ Hiên cuống quýt hỏi.

“Ta giải thích tường tận rồi, Đinh Thừa tướng có việc mời đệ hỗ trợ, đệ nguyện ý không?”

“Đinh Thừa tướng là đại ân nhân của Sở gia, ngài chiếu cố đệ như vậy đệ nhất định sẽ hỗ trợ, có việc gì cứ nói?”

“Là như vậy, Đinh Thừa tướng thấy hiện tại Tư Đồ Thanh Lăng đối với đệ cũng không tệ lắm, chẳng hay đệ có đồng ý cung cấp cho Đinh Thừa tướng tin tình báo từ chỗ Minh Thụy quốc không?”

“Cái gì, muốn đệ đánh cắp tình báo quân sự của Minh Thụy quốc?” Sở Mộ Hiên không ngờ đại ca yêu cầu mình một chuyện khó giải quyết như vậy, hấn chấn động, tiện đà lắc đầu, nói: “Tư Đồ Thanh Lăng bị điên hay sao mà tin tưởng đệ, từ chỗ hấn thu được tin tức tình báo nói dễ hơn làm. Dù sao thì quốc chủ Yến Bình quốc bán đứng cả nhà chúng ta, đệ không muốn liên quan gì đến chúng nữa, mời huynh chuyển lời tới Đinh Thừa tướng, thứ cho đệ bất lực.”

“Mộ Hiên,” Sở Mộ Hoan ngồi xuống, kiên nhẫn khuyên: “Tuy rằng Yến Bình quốc bán đứng Sở gia, nhưng rồi rốt cục đó cũng là nơi chúng ta sinh ra, trưởng thành, chứa biết bao kỉ niệm quý giá. Nói gì thì nói dân chúng Yến Bình quốc vẫn là vô tội, đệ chẳng lẽ nhẫn tâm nhìn những người chung sống cùng một bầu trời với đệ bấy lâu trở thành nô lệ mất nước hay sao?”

Lời này nói ra khiến Sở Mộ Hiên cúi đầu hồi lâu, lúc sau, hấn mới ngẩng lên, dùng một đôi mắt trong suốt nhìn Sở Mộ Hoan, nói: “Đại ca, đệ đáp ứng!”

“Ta biết đệ là một người hữu tâm mà, như vậy đi, hai ngày sau, ta lại đến đây, đến lúc đó đệ mang tin tình báo cho ta, có thể chứ?”

“Được!” Sở Mộ Hiên sáng khoái đáp ứng.

Sau khi Sở Mộ Hoan đi, Sở Mộ Hiên liền sầu não, vừa rồi đáp ứng dứt khoát là thế, nhưng trộm tin tình báo cũng không phải chuyện dễ dàng gì, hấn nằm trên giường, trần trọc suy tư bước tiếp theo mình nên làm thế nào.

Đêm nay, Sở Mộ Hiên luôn tự hỏi vấn đề này, một đêm vô miên.

Nói đến cũng khéo, tờ mờ sáng ngày hôm sau, Tư Đồ Thanh Lăng liền phái Vân Cô Hồng đến tìm Sở Mộ Hiên, nói muốn gặp hấn.

Sở Mộ Hiên chớp lấy cơ hội, vội vàng theo Vân Cô Hồng tới đại trưởng của Tư Đồ Thanh Lăng.

.

56. Chương 55

Vân Cô Hồng vừa đưa Sở Mộ Hiên tới trước đại trưởng liền ly khai, Sở Mộ Hiên một mình đi vào đại trưởng, lúc này Tư Đồ Thanh Lăng chưa vội đứng dậy, chỉ khép hờ mắt nằm trên giường.

“Tìm ta có việc gì? Còn muốn ta lập “công lao” gì cho Minh Thụy quốc nữa sao?” Sở Mộ Hiên vừa vào cửa đã không khách khí hỏi.

Tư Đồ Thanh Lăng chậm rãi mở mắt, nhìn Sở Mộ Hiên, cười nói: “Sủng vật ngoan, vẫn còn sinh khí à, hôm nay trầm gọi người đến cũng không có chuyện gì đặc biệt, chẳng qua muốn hôm nay để người hầu hạ trầm thay y phục thôi.”

“Người...” Sở Mộ Hiên vừa định phản ứng với cái lí do nhảm chán này của Tư Đồ Thanh Lăng, lại đột nhiên thấy cách đó không xa, trên bàn chính là tình báo quân sự của Minh Thụy quốc! Để đạt được tình báo, Sở Mộ Hiên đành phải kìm nén lửa giận, thân thủ lấy y phục bên cạnh, đi tới bên Tư Đồ Thanh Lăng.

“Ha ha, hôm nay sao lại nghe lời như thế a, có phải đã yêu trầm rồi không, sủng vật ngoan?” Tư Đồ Thanh Lăng trêu chọc nói.

“Ít nói nhảm, mau mặc!” Mặt Sở Mộ Hiên đỏ lên, trầm thanh nói.

“Được! Mặc! Ha ha!”

Sau khi Tư Đồ Thanh Lăng mặc xong y phục, thỏa mãn vươn vai, bước đi thông thả rời khỏi đại trưởng, Sở Mộ Hiên nghe thấy Tư Đồ Thanh Lăng nói vọng từ ngoại trưởng: “Thời tiết hôm nay thật đẹp a! Thật là tiết trời tốt để thảo luận chiến lược tác chiến!”.

Thừa thời cơ Tư Đồ Thanh Lăng rời khỏi đại trưởng, Sở Mộ Hiên nhanh chóng đến trước án thư, kế hoạch tấn công Yến Bình quốc đang bày ra trên mặt bàn, Sở Mộ Hiên vốn có thể đọc qua một lần là nhớ, liền vội vàng nhìn lướt, nhớ kĩ nội dung tình báo.

Đúng lúc này, Tư Đồ Thanh Lăng quay trở về trưởng, tâm trạng vui vẻ nên hắn không phát hiện hành động bất thường của Sở Mộ Hiên, hắn đi đến bên người Sở Mộ Hiên, khiêu khích vuốt ve hai má hắn, rồi từ từ đưa môi mình ấn lên đôi môi đỏ mọng của Sở Mộ Hiên.

“Người làm gì! Sở Mộ Hiên liều mạng giãy giụa, nhưng không được bao lâu, hắn chậm chạp ngừng động tác, mặt cũng nhanh chóng đỏ lên, bởi Sở Mộ Hiên cảm thấy có một vật cứng đang đặt cạnh hạ thân của mình, càng làm cho Sở Mộ Hiên hổ thẹn đó là, phân thân của chính hắn cũng có sự thay đổi tương tự.

Tư Đồ Thanh Lăng phát hiện hạ thân mình biến hóa, hắn đột nhiên buông Sở Mộ Hiên, bực bội dậm chân, thấp giọng nói: “Đáng chết, hiện tại không phải là lúc làm chuyện này!” Câu nói khiến Sở Mộ Hiên âm thầm bật cười trong lòng, đồng thời cũng thở dài nhẹ nhõm, may mắn sự thay đổi của bản thân không bị Tư Đồ Thanh Lăng phát hiện.

“Người đi đi! Ta còn có việc!” Tư Đồ Thanh Lăng hướng Sở Mộ Hiên hạ lệnh trực khách.

Sở Mộ Hiên vừa nghe, vội vàng ly khai đại trưởng, bởi vì chính hắn cũng sắp nhịn không được. Trở lại lầu trại của mình, Sở Mộ Hiên vội vàng sao chép những thông tin tình báo vừa rồi ra giấy, chuẩn bị giao cho đại ca.

Tối hôm sau, Sở Mộ Hoan quả nhiên đến đây, Sở Mộ Hiên vội đem những gì mình thu thập được cho hắn.

Sáng sớm vài ngày sau đó, mỗi ngày Tư Đồ Thanh Lăng đều gọi Sở Mộ Hiên tới hầu hạ thay y phục, mà Sở Mộ Hiên cũng mượn cơ hội này thu thập một ít thông tin tình báo quân sự quan trọng. Thông tin từ Sở Mộ Hoan chuyển tới chỗ Đình Thừa tướng đã hơn chục ngày, Tư Đồ Thanh Lăng đều không nhận ra có điều gì khác thường.

57. Chương 56

Gần nửa tháng nay tâm trạng của Tư Đồ Thanh Lăng cực kì không tốt, về nguyên nhân, chính là liên quan đến chuyện giao chiến cùng Yến Bình quốc, gần đây không biết xảy ra chuyện gì, đối phương giống như có thiên lí nhãn, hiểu tường tận kế hoạch quân sự của Minh Thụy quốc, cho nên khi giao chiến đều có thể kịp thời áp dụng phương án chống trả phù hợp. Tư Đồ Thanh Lăng vốn nghĩ có thể nhanh chóng hạ thành Vĩnh An thì nay nơi đó giờ vẫn đang phòng thủ kiên cố, này bảo sao Tư Đồ Thanh Lăng không ảo não vạn phần! Đồng thời Tư Đồ Thanh Lăng còn thu được tin tức tin cậy, chính mã của quân đội Hoa Thần Hạo lúc này đang tiến quân liên tục về hướng Vĩnh An thành, không tới vài ngày sau sẽ tới, nếu Hoa Thần Hạo đến đây, vậy suy tính của bản thân chẳng phải sẽ thành công cốc hay sao? Tư Đồ Thanh Lăng càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng gấp gáp.

Hôm nay, Tư Đồ Thanh Lăng cho tất cả lui xuống, chỉ để lại một mình Vân Cô Hồng, hắn bước đi thông thả nói: “Cô Hồng, người chắc cũng đã phát hiện, gần đây Yến Bình quốc chống cự rất thuận lợi, trầm cảm thấy có chút bất thường, có vẻ như có người đã tiết lộ tình báo cho bọn chúng.”

Vân Cô Hồng gật đầu, nói: “Thần cũng nghĩ vậy, nhưng vấn đề là ai? Toàn bộ đại quân đều trung thành và tận tâm với bệ hạ, sao lại có người tiết lộ tình báo được?”

“Phải, trăm cũng cho rằng như vậy, thế nên chuyện mới phức tạp!”

“Chẳng lẽ là hần?” Vân Cô Hồng nghĩ ngợi, nói.

Tư Đồ Thanh Lăng đương nhiên hiểu ý tứ của Vân Cô Hồng, hần suy nghĩ một lát, mới nói: “Hần là người Yên Bình, đích xác là kẻ khả nghi nhất, nhưng quốc quân Yên Bình quốc bán đứng cả nhà hần, hần hần sẽ không giúp Yên Bình. Hần còn từng nói với với trăm, muốn tận mắt chứng kiến Yên Bình quốc diệt vong!”

“Nhưng bộ hạ, hần dù sao cũng lớn lên trên mảnh đất Yên Bình, đối với Yên Bình tình cảm sâu đậm, ngài vẫn nên lưu tâm một chút đến hần!”

“Trăm đã biết, để trăm suy nghĩ kĩ. Người trước lui xuống đi!”

“Dạ! Vi thần cáo lui!”

Sau khi Vân Cô Hồng đi, Tư Đồ Thanh Lăng hồi tưởng lại mười ngày qua: sáng sớm mỗi ngày Sở Mộ Hiên đều ra vào đại tướng, mà lúc ấy kế hoạch tác chiến đã thương định hoàn hảo lại để trên bàn...đích xác, nếu muốn truy, Sở Mộ Hiên là khả nghi nhất. Tuy rằng đã có phán đoán, nhưng Tư Đồ Thanh Lăng cũng không nguyện ý chứng thực giả thuyết của mình, thật tâm hần hy

vọng bản thân đã đoán sai.

Tuy rằng không muốn nghiệm chứng, nhưng vì lấy đại cục làm trọng, Tư Đồ Thanh Lăng không thể không làm như vậy.

Ngày hôm sau, Tư Đồ Thanh Lăng như cũ lại gọi Sở Mộ Hiên đến thay y phục, sau khi thay xong, Tư Đồ Thanh Lăng giống như bình thường ra khỏi lều tướng, hít thở không khí trong lành buổi sáng.

Sở Mộ Hiên không biết ý định của Tư Đồ Thanh Lăng, thấy hần vừa rời đi liền vội vàng tới bàn, lật xem kế hoạch tác chiến của Minh Thụy quốc, nhưng kì lạ là, kế hoạch tác chiến thường để trên bàn hôm nay không còn thấy nữa, Sở Mộ Hiên trong lòng phát lạnh, đang muốn rời đi, đột nhiên có một bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay hần, khiến hần không thể động đậy.

Sở Mộ Hiên ngẩng đầu, chỉ thấy Tư Đồ Thanh Lăng ánh mắt như chim ưng lạnh lùng nhìn hần, gặp phải tình huống này, Sở Mộ Hiên biết, sự tình đã bại lộ.

58. Chương 57

Tư Đồ Thanh Lăng lạnh lùng trừng Sở Mộ Hiên, lại đột nhiên thấy sống mũi cay cay, trong mắt còn có thứ chất lỏng không chịu khống chế, muốn trào ra khỏi hốc mắt, hần ép bản thân cắn chặt môi dưới, nuốt nước mắt vào trong. Hồi lâu, hần mới thở dài một hơi, sâu kín nói: “Sở Mộ Hiên, ta thật sự không ngờ, người lại...”

Nghe Tư Đồ Thanh Lăng không dùng từ “trăm” mà là dùng từ “ta” để xưng hô, Sở Mộ Hiên biết, lần này bản thân ăn trộm tin mật là đã kích không nhỏ đối với Tư Đồ Thanh Lăng, thế nên hần đành chậm rãi gục đầu xuống, không nói một lời.

“Người không có gì muốn giải thích sao?” Tư Đồ Thanh Lăng tiếp tục hỏi.

Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ha ha!” Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên cuồng tiếu, dùng sức vỗ đầu chính mình, cay đắng nói: “Ta thật khờ, sao còn hy vọng người giải thích gì nữa đây, người vốn là người Yên Bình, lại hận ta thấu xương, giúp Yên Bình là đương nhiên! Ta vì sao lại muốn nghe người giải thích?”

“Ta...” Sở Mộ Hiên nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, không biết nên nói gì mới tốt. Vì sao ư, nhìn Tư Đồ Thanh Lăng bị tổn thương, Sở Mộ Hiên cảm thấy trái tim mình chẳng hiểu vì sao bỗng siết lại. Không đúng, nếu

như Tư Đồ Thanh Lăng nói, chính mình hẳn phải hận hẳn thấu xương, nhưng vì sao, hiện tại hiện lên trong đầu, đều là hình ảnh Tư Đồ Thanh Lăng thân thiết với mình khi mình sinh bệnh?

“Người không cần nói gì nữa!” Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên buông bàn tay đang giữ lấy Sở Mộ Hiên, đẩy hẳn về phía ngoại trường hô lên: “Người tới, bắt hẳn cho trẫm!”

Một nhóm binh lính nhanh chóng xuất hiện, áp giải Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng lại phân phó: “Trông giữ hẳn cho tốt, bất luận kẻ nào không được sự cho phép của trẫm đều không cho gặp, nếu hẳn xảy ra chuyện gì, trẫm sẽ lấy đầu các người!”

“Tuân lệnh!” Nhóm binh lính vội vàng nghe lệnh, áp giải Sở Mộ Hiên đi.

Tư Đồ Thanh Lăng khoát tay, xoay người, không hề chú ý tới Sở Mộ Hiên giờ phút này mặt mũi tái nhợt, hẳn nào biết rằng, vừa rồi trong lúc bản thân lơ đãng đấy, bụng Sở Mộ Hiên liền đụng mạnh vào cạnh bàn.

Sở Mộ Hiên bị đám binh lính áp giải đi, nhưng tay lại ôm chặt bụng, lúc này bụng hẳn dường như bị trăm ngàn lưỡi dao hành hạ. Rất nhanh, Sở Mộ Hiên đã được áp giải tới lều trại chuyên dùng để giam giữ tù binh, bọn lính đưa hẳn tới lều trại, đẩy về phía trước, rồi mới ra ngoài canh giữ.

Bụng Sở Mộ Hiên bị đẩy đập xuống đất lại bị va chạm một lần nữa, đau đớn càng thêm kịch liệt, Sở Mộ Hiên biết đứa nhỏ trong bụng đang chậm rãi rời đi chính mình.

Không! Nhất định phải bảo trụ đứa nhỏ! Bấu víu vào hy vọng này, Sở Mộ Hiên nằm trên mặt đất, một tay đè lại bụng, một tay run run với vào tay áo lấy được giữ thai Hồi Xuân hoàn mà Vân Cô Nhạn từng đưa.

Nhưng khi tay đã đặt trong tay áo, Sở Mộ Hiên lại hoàn toàn tuyệt vọng, bởi vì trong tay áo trống không. Sở Mộ Hiên lúc này nhớ ra, Hồi Xuân hoàn hẳn đặt trong lều trại của mình, lúc này không hề mang theo bên mình.

Đau bụng ngày càng mãnh liệt, đứa nhỏ đang dần rời đi, nhưng Sở Mộ Hiên cũng đã bắt lực, hẳn chỉ một mực ôm mặt, nước mắt, theo hai má tái nhợt lặng lẽ tuôn trào.

Lúc này, Sở Mộ Hiên cảm thấy hai chân đột nhiên trào ra một cỗ nhiệt lưu, mang theo mùi máu, hẳn chặt vật chống đỡ cơ thể suy yếu, mắt thấy máu tươi ào ào chảy ra, rất nhanh đã tụ thành huyết hà (sông máu), nhìn mà dọa người! Không lâu sau đó, một khối thịt chậm rãi trào ra khỏi cơ thể cùng với máu tươi. Sở Mộ Hiên biết, đó chính là sinh mệnh bé bỏng đã lớn lên trong bụng mình hai tháng qua!

59. Chương 58

Đau đớn trong bụng như phiên giang đảo hải mà tra tấn Sở Mộ Hiên, máu tươi vẫn không ngừng trào ra từ hạ thể, nhưng Sở Mộ Hiên lại chẳng hề bận tâm, hẳn nén đau ngồi dậy, hai tay run run nâng khối thịt nằm trong vũng máu, nước mắt không nhịn được trào ra.

“Hài tử, phụ thân xin lỗi con, là phụ thân không bảo vệ con tốt, thực sự xin lỗi...” Sở Mộ Hiên thì thào nói với thai nhi còn chưa thành hình, lặp đi lặp lại.

Sở Mộ Hiên nâng niu tiểu sinh mệnh yếu ớt kia, lại không ngừng trách cứ bản thân mình, tuy rằng lúc đầu tiểu sinh mệnh chứa trong mình huyết mạch của Tư Đồ Thanh Lăng khiến Sở Mộ Hiên không biết phải giải quyết thế nào, nhưng đến khi thực sự mất đi nó, tâm lại rất đau, rất đau.

Lúc bấy giờ trong đầu hẳn không khỏi hồi tưởng lại những cố gắng của bản thân để bảo trụ đứa nhỏ, rốt cuộc vẫn chẳng thể lưu lại, nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên liền hận, hận bản thân không thể bảo vệ đứa bé; Hẳn càng hận Tư Đồ Thanh Lăng, vì người kia đấy, mới hại chết thân sinh cốt nhục của mình.

Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên cười lạnh, lắm lắm: “Tư Đồ Thanh Lăng ới Tư Đồ Thanh Lăng, người có biết không, người từng có một đứa con còn chưa được sinh ra đã chết yếu, hơn nữa nó chết trên chính tay của người!” Sở Mộ Hiên lúc này đột nhiên có khoái cảm trả thù, hẳn nói cho bản thân, nhất định không thể

chết, nhất định phải sống, một ngày nào đó, hẳn muốn tận mắt thấy Tư Đồ Thanh Lăng thống khổ, Tư Đồ Thanh Lăng hối hận.

Ham muốn sống khiến cho Sở Mộ Hiên cảm giác được hạ thể đau đớn, lúc này hẳn mới phát hiện, huyết khẩu dưới thân vẫn đang không ngừng trào ra máu tươi. Hắn dùng hết sức lực, không để dành gì mới có thể xé ra một đoạn vải từ quần áo trên người, hạ quyết định, Sở Mộ Hiên nhắm mắt lại, cắn môi, liền đem đoạn vải đút vào trong nội huyết, ý định ngăn cản máu tươi trào ra.

Không lâu sau, mảnh vải đã bị máu tươi nhiễm đỏ, nhưng huyết vẫn chảy ra không ngừng từ huyết khẩu. Sở Mộ Hiên biết một chút y thuật, hiểu không thể cứ để máu tươi chảy mãi như vậy, tay đã không cách nào dùng được lực hơn nữa, liền dùng răng cắn tiếp một phần lớn vải trên tay áo, đẩy tiếp vào nội huyết.

Hạ thể kịch liệt đau đớn khiến Sở Mộ Hiên gần như sắp hết lên, vì không muốn binh lính bên ngoài nghe thấy, Sở Mộ Hiên cắn chặt ngón tay, muốn ngăn cản miệng phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Không biết ép buộc bao lâu, nhét bao nhiêu vải, huyết cuối cùng cũng ngừng, Sở Mộ Hiên sức cùng lực kiệt ngay tại nơi Huyết Hà (nơi máu chảy thành sông ~ nhưng ta thấy cái này nghe cứ như trong chiến tranh ý nên thôi k thuần Việt nó ra nữa >_<) này=“” mà=“” ngất=“”>

60. Chương 59

Bên kia, trong đại trường, Tư Đồ Thanh Lăng tự mình triệu tập hội nghị tác chiến khẩn cấp cùng các chư vị tướng quân. Kế hoạch tác chiến ban đầu đã để lộ cho Sở Mộ Hiên biết, sẽ không tiếp tục sử dụng.

Sau khi hội nghị bắt đầu, Tư Đồ Thanh Lăng đưa ra một quyết định ngoài dự đoán của tất cả mọi người, đó là lập tức tiến hành kế hoạch đánh úp bất ngờ Vĩnh An thành.

Đề xuất Tư Đồ Thanh Lăng mạnh dạn đề nghị chiếm được sự đồng ý của đa số mọi người, bọn họ liền nhanh chóng trở lại cương vị của mình, điều binh khiển tướng, không bao lâu liền an bài thỏa đáng hết thảy.

Tư Đồ Thanh Lăng ra hiệu một tiếng, đại quân Minh Thụy quốc liền đối với Vĩnh An thành phát động mãnh công, binh lính Yến Bình quốc bị tấn công bất thành lĩnh liền trở tay không kịp, chống cự không được bao lâu liền tan đàn xẻ nghé, đành phải lui binh về thành, thủ vững không ra.

Đinh Thừa tướng lo lắng trở lại phủ, kêu hạ nhân mời Sở Mộ Hoan tới quý phủ của mình, dò hỏi: “Chuyện này là thế nào? Vì sao Tư Đồ Thanh Lăng lại đột ngột tấn công Vĩnh An mà Mộ Hiên lại không truyền thông tin gì đến?”

“Đúng vậy! Ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, đêm nay ta liền tái đột nhập xem sao.” Sở Mộ Hoan cũng không biết nguyên nhân, suy nghĩ một lát, mới đáp.

“Vậy làm phiền!”

“Thừa tướng đừng khách khí. Đây là việc Mộ Hoan phải làm.”

Màn đêm buông xuống, Sở Mộ Hoan thay y phục dạ hành, bí mật đột nhập quân doanh Minh Thụy quốc, đang chuẩn bị đi vào, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền ra một âm thanh lo lắng.

“Cô Hồng, trầm cho rằng Sở Mộ Hiên có thể truyền tình báo tới tay Yến Bình, nhất định có người đảm nhận nhiệm vụ truyền tin, người nói có phải không?”

Là thanh âm của Tư Đồ Thanh Lăng, Sở Mộ Hoan khẽ nhấp khí, may mắn bản thân không mạo muội đi vào, bất quá theo như Tư Đồ Thanh Lăng nói, Sở Mộ Hoan hiểu, việc Sở Mộ Hiên ăn trộm tình báo đã bị tiết lộ.

Nghĩ đến đây, ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Sở Mộ Hoan chính là – Tư Đồ Thanh Lăng nhất định không bỏ qua cho Mộ Hiên, hiện tại Mộ Hiên đang gặp nguy hiểm!

Ý tưởng này khiến Sở Mộ Hoan lạnh sống lưng, hắn nhất định phải cứu đệ đệ! Nhưng việc đầu tiên hắn phải biết chính là – rốt cuộc đệ đệ bị Tư Đồ Thanh Lăng đưa đến nơi nào?

Bản thân đang ở quân doanh của Minh Thụy quốc, Sở Mộ Hoan biết việc này nhất định phải vô cùng cẩn thận, thế là hắn trước giết một binh sĩ, thay vào quần áo của hắn, sau khi tin chắc chuyện này có thể khiến thần không biết quỷ không hay, mới bắt đầu tìm kiếm nơi giam giữ Sở Mộ Hiên.

Quá trình tìm kiếm thực thuận lợi, không bao lâu Sở Mộ Hoan từ chỗ bọn binh sĩ nói chuyện với nhau liền biết được chỗ của đệ đệ, hắn tiến tới lều trại giam giữ đệ đệ, đánh binh lính giữ cửa hôn mê, liền đi vào.

Nhưng vừa nhìn thấy, tình huống bên trong lập tức khiến Sở Mộ Hoan sợ hãi không thôi, đệ đệ hắn hạ thân trần như nhộng, chỗ huyết khẩu nhét đầy vải, quần áo bản thân thì vương vãi trên nền đất mà nằm trong vũng máu.

61. Chương 60

Sở Mộ Hoan vọt tới bên người đệ đệ, nâng Sở Mộ Hiên đang suy yếu không chịu nổi dậy, ôm hắn vào trong ngực, nhẹ nhàng tát nhẹ hai má đệ đệ, nhỏ giọng gọi: “Mộ Hiên, Mộ Hiên,...”

Một lát sau, Sở Mộ Hiên cuối cùng tỉnh dậy, hai mắt khê mở, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của ca ca, gấp được ca ca, không biết tại sao, hắn lại cảm thấy một loại mất mát khó hiểu. (Raph: À...êm đang nhớ anh, muốn gặp anh a ~ Đại zai thì cho chết nhé cưng:v)

Sở Mộ Hoan thấy đệ đệ tỉnh lại, thoáng định rồi bình tĩnh lại, nói: “Mộ Hiên, đệ có khỏe không? Đệ rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?”

“Là...là Tư Đồ Thanh Lăng, hắn phát hiện đệ đánh cắp tình báo.” Sở Mộ Hiên hữu khí vô lực đáp.

“Cho nên hắn tra tấn đệ thành như vậy?” Sở Mộ Hoan nổi giận đùng đùng hỏi.

“Không phải...”

“Đã chảy nhiều máu như vậy còn nói không phải,” Sở Mộ Hoan nói tới đây, dừng một chút, xem kỹ hạ thể Sở Mộ Hiên, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, “Nói cho ta biết, rốt cuộc đã làm gì đệ, có phải hắn đã...”

Sở Mộ Hiên nghe ra ý của ca ca, hắn cúi đầu, lúc lâu sau mới ậm ừ một chữ: “Đúng.”

“Đồ cầm thú! Ta muốn giết hắn!” Sở Mộ Hoan vừa nói liền lao đi.

“Không!” Sở Mộ Hiên dùng hết khí lực toàn thân mới có thể kéo đại ca đang vô cùng xúc động lại, khuyên: “Đại ca, lúc này một mình đại ca, làm sao là đối thủ của Tư Đồ Thanh Lăng? Nếu đi chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?”

Nghe xong lời đệ đệ nói, Sở Mộ Hoan liền bình tĩnh hơn, hắn gạt đầu, nhưng lại ôm lấy đệ đệ rồi định lao ra khỏi lều trại.

“Đại ca, huynh muốn làm gì?”

“Làm gì ư? Đương nhiên là muốn mang đệ rời khỏi cái nơi quỷ quái này, rời đi ma chướng của Tư Đồ Thanh Lăng!”

Sở Mộ Hiên bất đắc dĩ cười cười, nói: “Đại ca, huynh cũng biết, Minh Thụy quốc canh phòng nghiêm ngặt, cho dù đại ca là cao thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng trà trộn vào đây, nay huynh mang theo đệ như thế này đi ra, căn bản không thể thoát ra ngoài!”

“Nhưng ta vẫn muốn thử!”

“Thử như vậy kết quả cũng chỉ có thể là cả huynh và đệ đều bị bắt, huynh vẫn nên nhanh chóng rời đi, đại ca, huynh nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, huynh chính là hy vọng duy nhất của Sở gia ta!”

“Nhưng, Mộ Hiên...”

“Đi mau, huynh yên tâm, Tư Đồ Thanh Lăng còn chưa tra tấn đệ đủ thì sẽ chưa giết đâu, đệ đáp ứng huynh, nhất định sẽ hảo hảo sống sót!” (Raph: Ông mà giết thì chúng ta còn có truyện để đọc sao? J)

“Vậy được, đệ phải bảo trọng đó!”

“Đệ sẽ, đúng rồi, đại ca, Yên Bình sắp khó giữ, huynh vẫn nên nhanh nhanh rời khỏi thành Vĩnh An, trở lại chỗ Hoa Thần Hạo đi.”

“Ta đã biết.” Sở Mộ Hoan gật mạnh đầu, rời khỏi trường.

Thấy ca ca đã rời đi, Sở Mộ Hiên thở phào một hơi, mặt khác gian nan chống đỡ thân thể suy yếu không chịu nổi kia, rửa sạch một chút máu cùng ô vật bên dưới. Hắn phải xử lý tốt mấy thứ này, nếu không bị Tư Đồ Thanh Lăng nhìn thấy, nhất định sẽ truy vấn, chuyện tình liền thêm phiền toái.

Sở Mộ Hiên cởi quần áo, chậm rãi dùng nó chà lau vết bẩn, qua chốc lát, mới có thể lau sạch vết bẩn, đang lúc hắn nghĩ có thể thư giãn một lúc, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, dưới tình thế cấp bách, Sở Mộ Hiên vội vàng đem quần áo dơ bẩn không thể chịu nổi của mình giấu kín, bản thân thì trần trụi ngồi dưới đất. (Raph: Em thụ đã dâng mở miệng mèo ~ Một phút mặc niệm cho em:v)

62. Chương 61

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, màn theo đó bị vén lên, Tư Đồ Thanh Lăng xuất hiện. Giờ phút này hắn nhìn Sở Mộ Hiên trần như nhộng, đầu tiên là lấp bắp kinh ngạc, tiện đà chậm rãi tiến tới bên người Sở Mộ Hiên, nắm vai hắn, châm chọc hỏi: “Người đây là muốn làm gì, không phải đang muốn hấp dẫn trẫm, hy vọng trẫm tha chết cho người đấy chứ?”

Sở Mộ Hiên đại quần, hắn dùng tay che đi nơi riêng tư, mặt đỏ bừng nói: “Người không phải vũ nhục người khác.”

Tư Đồ Thanh Lăng cuồng tiếu: “Vũ nhục? Người biến thành cái dạng này, còn nói trẫm vũ nhục người? Thật là nực cười, có điều nói thật, chiêu này của người thực sự hiệu quả đấy, người sờ xem, trẫm thật sự có phản ứng nga!” Vừa nói, hắn liền túm lấy tay Sở Mộ Hiên, sờ soạng lên hạ thể mình.

“Không biết liêm sỉ!” Sở Mộ Hiên mắng.

“Liêm sỉ? Ha ha, nói rất đúng, từ ngày ca ca ta bị giết, ta cũng đã không còn cái thứ này, người cũng đã nói như vậy rồi, không bằng ta liền cho người xem ta vô liêm sỉ như thế nào.” Nói xong, Tư Đồ Thanh Lăng đi tới trước mặt Sở Mộ Hiên, nhanh chóng cởi quần áo, rút phân thân, hướng hậu huyệt Sở Mộ Hiên đâm vào.

Tư Đồ Thanh Lăng đang muốn phát tiết, lại đột nhiên phát hiện ban đầu Sở Mộ Hiên còn thanh tỉnh thì lúc này đã trâm đi, hơn nữa bên trong còn tắc rất nhiều vải. Tư Đồ Thanh Lăng hưng trí cao sao có thể nhẫn nhịn, cũng không truy vấn gì nhiều, chỉ dùng lực kéo một lần, liền rút tất cả vải theo ra.

“A!” Sở Mộ Hiên bị đau đớn mãnh liệt đánh úp, vải bị xả ra một lượt, dính theo ít da thịt, thống khổ quá lớn khiến Sở Mộ Hiên không ngừng vặn vẹo thân mình, huyết khó khăn lắm mới ngừng thì giờ lại cuộn cuộn chảy.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên huyết lưu không bình thường, mặt không khỏi lộ ra lo lắng, hắn nhẹ nhàng ôm Sở Mộ Hiên vào trong ngực, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cái gì mà xảy ra chuyện gì?” Sở Mộ Hiên không muốn để cho Tư Đồ Thanh Lăng biết nguồn cơn, cố ý giả bộ như cái gì cũng không biết.

“Vầy này, máu này, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Chẳng có chuyện gì hết, mà có thì cũng là chuyện của ta, không cần người ở đây giả mèo khóc chuột!”

Tư Đồ Thanh Lăng bị Sở Mộ Hiên nói sảng, lập tức hung tợn nhìn Sở Mộ Hiên: “Chính là do ngươi nói, vậy trăm liền không khách khí!” Nói xong, hắn liền cầm phân thân cực đại của mình nhét vào trong huyết khẩu còn lưu huyết của Sở Mộ Hiên.

Thân thể suy yếu do mới sinh non của Sở Mộ Hiên sao có thể chịu đựng được Tư Đồ Thanh Lăng kịch liệt ra vào, hắn trừ bỏ hạ thân kịch liệt đau đớn thì đã không còn cảm giác gì khác.

Đợi sau khi Tư Đồ Thanh Lăng rút cuộc cũng cảm thấy mệt mỏi, Sở Mộ Hiên ngay cả khí lực kêu đau cũng không còn, máu tươi ở hạ thân càng lưu càng nhiều.

Tư Đồ Thanh Lăng trước khi bỏ đi liền ném cho Sở Mộ Hiên một lọ được cầm máu, còn để lại một câu: “Không bao lâu nữa, trăm nhất định sẽ tiêu diệt Yên Bình!”

63. Chương 62

Sở Mộ Hiên run run nhặt lọ được Tư Đồ Thanh Lăng lưu lại, rồi mới gắt gao cắn chặt khớp hàm, nhắm mắt lại, đổ được lên lên huyết khẩu còn đang chảy huyết.

Không nghĩ tới thuốc này lại hiệu nghiệm như vậy, huyết rất nhanh đã ngừng. Thấy huyết không còn chảy, Sở Mộ Hiên cuối cùng cũng yên lòng, không bao lâu sau liền trầm trầm ngủ.

Chờ tới khi Sở Mộ Hiên tỉnh lại, đã là hai ngày sau, hắn vừa mở mắt, liền phát hiện bản thân đã ở trên giường đắp chăn, bên cạnh còn đặt một bộ quần áo.

Sở Mộ Hiên mặc quần áo, vuốt ve chân bông ấm áp, trong lòng ngập tràn cảm kích người hảo tâm nào đó đã chuẩn bị cho mình y phục và những thứ này. Nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ rằng, chăn bông này, là do Tư Đồ Thanh Lăng tự tay đắp cho hắn, y phục này, cũng là do Tư Đồ Thanh Lăng sai người đưa tới.

Ba tháng sau, Sở Mộ Hiên vẫn bị người quản thúc như trước, trừ bỏ mỗi ngày có binh lính từ bên ngoài tới đưa cơm nước, Tư Đồ Thanh Lăng cũng không tái xuất hiện. Sở Mộ Hiên biết, Tư Đồ Thanh Lăng nhất định là quá chú tâm tới chiến dịch tấn công Yên Bình, không rảnh bận tâm tới kẻ bé nhỏ không đáng nói tới như mình.

Nghĩ tới đây, không biết tại sao, Sở Mộ Hiên lại cảm thấy có chút cô đơn cùng thương cảm – hóa ra bản thân ở trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng một chút phân lượng cũng không có, xem ra Tư Đồ Thanh Lăng từ đầu tới cuối cũng chỉ xem mình như trò chơi mà thôi, thật sự là bị ai a.

Sau khi cảm giác mất mát cùng sầu não này xuất hiện ở trong đầu, ngay cả Sở Mộ Hiên cũng thấy kinh ngạc với chính bản thân mình, hắn hung hăng đánh mình một bạt tai, mắng: “Sở Mộ Hiên ơi Sở Mộ Hiên, ngươi sao có thể không có tiền đồ như vậy, người đến tốt cùng đang chờ đợi điều gì, chẳng lẽ ngươi đã quên mối thù không đội trời chung với Tư Đồ Thanh Lăng hay sao? Đại cừu nhân của ngươi sao có thể đem ngươi để trong lòng?”

Nhưng thực tế Sở Mộ Hiên đã xem nhẹ phân lượng của bản thân trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng. Ngay cả khi quân vụ cực kỳ bận rộn, Tư Đồ Thanh Lăng gần như mỗi ngày đều tới trước lều trại đang giam giữ Sở Mộ Hiên, hỏi tình trạng của Sở Mộ Hiên, hơn nữa hắn cũng đặc biệt chiếu cố hỏa doanh, bảo bọn họ làm mấy thứ đồ Sở Mộ Hiên thích, mấy món rau có vẻ bổ dưỡng, bởi Tư Đồ Thanh Lăng loáng thoáng cảm giác được, Sở Mộ Hiên lần này không chỉ đơn giản là sinh bệnh, nhưng tình huống cụ thể, hỏi quân y bọn hắn đều áp úng, không nói được lời nào có giá trị, chỉ nói mấy lời vô nghĩa nào là thể hư khí nhược, cần bổ dưỡng nọ kia. Tư Đồ Thanh Lăng mắng chửi một chút, liền bắt đầu nhớ tới Vân Cô Nhạn, nếu như là hắn, nhất định sẽ biết rõ.

Về phương diện khác, khiến cho Tư Đồ Thanh Lăng vui mừng đó là, đại quân tấn công Vĩnh An thành thất phần thuận lợi, Vĩnh An đã sắp sụp đổ, Vĩnh An vừa mất, Yên Bình quốc cũng sẽ không còn gì bảo vệ.

64. Chương 63

Hôm nay, Tư Đồ Thanh Lăng triệu tập mọi người, sau khi trưng cầu ý kiến chư tướng, liền quyết định ba ngày sau phát động tổng tiến công chiếm Vĩnh An thành. Đang lúc mọi người thảo luận chi tiết kế hoạch tiến hành, một binh sĩ đưa tới một văn thư.

Tư Đồ Thanh Lăng mở văn thư, xem chốc lát, đột nhiên vỗ mạnh bàn, cao hứng phấn chấn nói: “Thật tốt quá!”

Chư tướng phía dưới không hiểu có chuyện gì, đều nghi hoặc nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, không biết loại tin tức gì mới có thể làm cho quân vương bọn họ cao hứng như thế,

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn mọi người, mỉm cười: “Đây là công văn Hoa Thần Hạo phái người đưa tới, viết rằng lần này tấn công Yến Bình, lực lượng chủ yếu là Minh Thụy quốc, còn Hồng Vũ quốc chỉ chiếm được vài địa phương, cho nên Hoa Thần Hạo đã quyết định lui binh, chỉ cần giữ lại được những nơi Hồng Vũ quốc đã chiếm được, những địa phương còn lại do Minh Thụy quốc ta chiếm được đều thuộc quyền sở hữu của chúng ta! Trước kia trăm vẫn lo lắng Hoa Thần Hạo đến cướp đoạt thành quả của chúng ta, nay hắn chủ động lui binh, cũng đồng ý chiến quả đều thuộc sở hữu của quân đội ta, các người nói đây không phải chuyện tốt trời ban thì là gì?”

Chư tướng vừa nghe, đều vui sướng không thôi, một đám hoan hô nhảy nhót.

Trong bầu không khí hân hoan, kế hoạch tác chiến rất nhanh đã thương nghị xong, chư tướng đều rời đi, vì đại chiến sắp tới mà tất bật chuẩn bị.

Chỉ còn lại Vân Cô Hồng không đi, hắn chờ tất cả mọi người rời khỏi, hơi lo lắng hỏi Tư Đồ Thanh Lăng: “Bệ hạ, mới đầu là Hoa Thần Hạo đề nghị hai quốc gia liên minh cùng tiêu diệt Yến Bình, mà nay Hoa Thần Hạo lại chủ động rời khỏi, chỉ cần chiếm vài thành trì, thần cho rằng sự tình có khả năng không đơn giản như vậy.”

Tư Đồ Thanh Lăng cười, nói: “Cô Hồng, trăm biết ngươi sẽ có lo lắng này, nhưng ngươi nên nhớ, khoảng cách giữa Hồng Vũ quốc và Yến Bình quá xa, bọn họ muốn tới Yến Bình quốc nhất định phải qua nước ta, cho nên đánh hạ tiểu quốc Yến Bình đối với Hoa Thần Hạo mà nói kì thực cũng không phải miếng thịt ngon. Cho nên hắn mới có thể quyết định từ bỏ.”

“Vậy hắn vì sao ngay từ đầu còn...”

“Đây chính là chỗ thông minh của Hoa Thần Hạo. Hắn biết, cho dù không kết liên minh cùng hắn, quốc gia ta sớm hay muộn cũng tiêu diệt Yến Bình, đến lúc đó hắn muốn chút lợi ích cũng chẳng được. Nay hắn kết minh tham gia chiến sự, trước có thể biết được thực lực quân ta, sau có thể chiếm được vài thành trì của Yến Bình quốc, coi đây là cơ hội thăm dò được động thái của quốc gia ta, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao, cho nên hắn mới có thể án binh bất động, mặc chúng ta oai hùng chiến đấu.”

“Thế sao bệ hạ ngài còn đáp ứng hắn?” Vân Cô Hồng nghi hoặc hỏi.

“Ha ha, vài tòa thành con con kia sao có thể tạo thành uy hiếp với chúng ta, thật chẳng biết thời thế!”

“Bệ hạ anh minh!” Vân Cô Hồng bội phục nói. (Raph: Có khi ảnh đang nghĩ thầm trong bụng “Thằng này ATSM v ~” =)))

“Tốt lắm, ba ngày sau sẽ tiến hành đại chiến, người cũng chuẩn bị đi.”

“Tuân lệnh!”

Ba ngày sau, cuối cùng đại chiến cũng khai hỏa, còn Yến Bình quốc sớm đã cạn hết lương thực hết, mỗi một không chịu nổi một cuộc cũng không thủ được nữa, không tới vài ngày, Yến Bình quốc đành phái người mở cổng thành, mang theo hoàng thất nội quyến, văn võ bá quan ra khỏi thành đầu hàng, Tư Đồ Thanh Lăng vui vẻ nhận thư xin hàng, phái người đem những kẻ đầu hàng áp giải về Minh Thụy quốc, chính thức chiếm trọn Yến Bình quốc.

65. Chương 64

Sau khi Tư Đồ Thanh Lăng vào thành Vĩnh An, trước tiên không tiến về phía hoàng cung, mà là đi tới phủ đệ của Sở gia đã phủ đầy bụi gần một năm nay, muốn nhìn một chút nơi mà Sở Mộ Hiên từng sống từ khi còn nhỏ.

Sở gia đã thật lâu chưa có người tới, nơi nơi đều là bụi, Tư Đồ Thanh Lăng phái người quét tước Sở gia sạch sẽ, sau đó bảo Vân Cô Hồng mang Sở Mộ Hiên tới.

Một canh giờ sau, Sở Mộ Hiên đi vào căn nhà đã xa cách gần một năm, hắn không thể tin nhìn hết thấy nơi đã quá quen thuộc này, nằm mơ cũng chưa từng nghĩ tới chính mình có thể trở về.

Tư Đồ Thanh Lăng nhẹ nhàng đi đến phía sau Sở Mộ Hiên, nói: “Trở về rồi cảm giác thế nào?”

Sở Mộ Hiên quay đầu lại, nhìn thấy Tư Đồ Thanh Lăng, lập tức thay đổi thành biểu cảm lạnh lùng, nói: “Hừ hừ, người cuối cùng cũng đạt được mục đích, tiêu diệt tổ quốc của ta, hiện tại có phải thực sự vui vẻ hay không. Người mang ta tới nơi này, định nhục nhã ta như thế nào đây?”

Vốn muốn khiến Sở Mộ Hiên vui lên một chút nên mới mang hắn đến, Tư Đồ Thanh Lăng không nghĩ tới lòng tốt của mình lại biến thành lòng lang dạ thú, hắn tức giận quay người, nói: “Đúng vậy, người nhìn cho rõ nơi mà người từng sống đi, hiện tại đã trở thành sở hữu của trẫm, phụ thân người cả đời chiến đấu hết mình vì Yên Bình, đổi lấy là kết quả này đây, ha ha, thật buồn cười!”

Sở Mộ Hiên tuyệt đối không thể chịu đựng được người khác vũ nhục vị phụ thân mà mình luôn kính ngưỡng, nghe Tư Đồ Thanh Lăng nói như vậy, tức giận muốn vùng quyền đánh lên mặt Tư Đồ Thanh Lăng.

Quyền cước không chút lực của Sở Mộ Hiên sao có thể độ lại Tư Đồ Thanh Lăng thân kinh bách chiến, Tư Đồ Thanh Lăng chỉ dùng một tay, liền nhẹ nhàng bắt được quyền của Sở Mộ Hiên, rồi nhân tiện kéo một cái, liền kéo Sở Mộ Hiên vào lòng, ôm chặt, không chút khách khí hôn lên môi Sở Mộ Hiên.

Sau một phen gây hấn, Tư Đồ Thanh Lăng cảm thấy mỹ mãn mới phái người đưa Sở Mộ Hiên đi, bản thân liền bắt đầu xử lý một loạt công việc sau khi Yên Bình quốc quy hàng.

Yên Bình quốc tuy nhỏ, nhưng hàng tá công việc to nhỏ cần xử lý đồng thời kéo tới khiến Tư Đồ Thanh Lăng mất ngủ hai tháng mới giải quyết xong, lại thêm phải cất cử quan viên đến quản lý Yên Bình, chính thức biến Yên Bình quốc thành thuộc địa của Minh Thụy quốc.

Sau khi giải quyết sơ qua một số vấn đề, Tư Đồ Thanh Lăng tính toán thời gian, rời Minh Thụy quốc đã nửa năm, trong nước nhất định đã trở lại một đồng chuyển chờ hắn xử lý, cũng là thời điểm nên trở về.

Nửa tháng sau, đại quân Minh Thụy quốc chậm rãi xuất chinh từ thành Vĩnh An của Yên Bình khai hoàn về nước, dân chúng bên đường hoan nghênh, sơn hô vạn tuế!

66. Chương 65

Tư Đồ Thanh Lăng đặc ý dạo dạt trở lại tử cung đã xa cách nửa năm, hắn vừa mới ngồi xuống ghế, chỗ còn chưa kịp ấm, đã có thái giám báo lại, nói Vân Cô Nhận cầu kiến.

Vân Cô Nhận? Hiện tại hắn đến làm cái gì? Tư Đồ Thanh Lăng ôm đầy bụng nghi hoặc, đang muốn để hắn chờ ngoài cửa, nhưng đột nhiên nhớ tới Sở Mộ Hiên đang mang bệnh không giống bình thường, cần phải để cho Vân Cô Nhận nhanh chóng bắt mạch, thế nên gật đầu, ngầm ý cho truyền Vân Cô Nhận vào.

Vân Cô Nhận nổi giận dùm dùm đi đến, nhìn thấy Tư Đồ Thanh Lăng, cũng không hành lễ, vội vàng hỏi: “Sở Mộ Hiên đâu?”

“Sở Mộ Hiên? Hắn ăn trộm tình báo của quân ta, bị trầm phát hiện, hiện tại vừa mới được áp giải hồi kinh.”

“Cái gì? Người áp giải hắn? Người có biết tình huống của hắn hiện giờ hay không, hiện tại làm sao thân thể hắn chịu được khổ ải như vậy?”

“Tình huống gì?” Tư Đồ Thanh Lăng bị Vân Cô Nhạn xoay cho hồ đồ.

“Không đúng, chiếu ngày mà tính, hiện tại hắn đã rõ ràng rồi, người không nhìn thấy sao? Sao lại có thể không biết tình huống gì?”

“Người rốt cuộc đang nói cái gì vậy?” Tư Đồ Thanh Lăng ghét nhất người khác nói vòng vo.

“Thôi quên đi, không nói nữa, mang thần đến gặp Sở Mộ Hiên, đến lúc đó người sẽ hiểu tất cả!”

“Cùng trầm đến!”

Trong thiên lao.

Tư Đồ Thanh Lăng cùng Vân Cô Nhạn đi vào thiên lao, đi tới trước cửa nhà lao đang giam giữ Sở Mộ Hiên, chỉ thấy Sở Mộ Hiên đang ngồi trong nhà lao nhìn ra cửa mà ngẩn người.

Ngực tốt vừa mở cửa lao, Vân Cô Nhạn liền khẩn cấp vọt tới, hắn nhìn chăm chăm cái bụng bằng phẳng của Sở Mộ Hiên, sờ một chút, mới hỏi: “Đứa bé đâu, không phải đã sinh ra rồi chứ.”

Sở Mộ Hiên nhìn Vân Cô Nhạn, lại nhìn sang Tư Đồ Thanh Lăng, một lúc lâu sau, mới chậm rãi thốt lên: “Sinh non.”

“Cái gì! Sao lại có thể sinh non được!” Vân Cô Nhạn sợ hãi, nói: “Ta không phải đã cho người một lọ Hồi Xuân hoàn giữ thai sao? Chẳng lẽ người không dùng?”

“Vì sao sinh non, người hỏi quốc quân của các người đi.” Sở Mộ Hiên liếc mắt về phía Tư Đồ Thanh Lăng, đáp.

“Từ từ, các người đang nói cái gì vậy? Cái gì mà đứa nhỏ? Cái gì mà sinh non? Ta nghe một câu cũng không hiểu!” Tư Đồ Thanh Lăng bị đoạn đối thoại của hai người làm cho hồ đồ.

“Quả nhiên hắn không nói cho người! Ai, nói tiếp khả năng người sẽ cảm thấy khó tin, nhưng trước khi xuất chinh thần bắt mạch cho Sở Mộ Hiên thì hắn đã mang thai hơn một tháng rồi!”

“Sao có thể như vậy, hắn rõ ràng là nam nhân, sao có thể mang thai?”

“Không biết người có từng nghe nói đến Lạc Nhân tộc hay không, Lạc Nhân tộc dù là nam ha nữ đều có khả năng mang thai, mà Sở Mộ Hiên chính là người thuộc tộc Lạc Nhân!”

“Người đang nói trước khi xuất chinh Sở Mộ Hiên đã mang thai con của ta?” Tư Đồ Thanh Lăng cuối cùng hiểu rõ.

“Không phải của ngài còn có thể là của ai?” Vân Cô Nhạn đáp.

“Trời!” Giờ phút này trong đầu Tư Đồ Thanh Lăng không ngừng hiện ra tình hình Sở Mộ Hiên khi đó, nôn mửa bất bình thường, chính mình sau khi biết Sở Mộ Hiên trộm tình báo liền đẩy ngã người kia, huyết khẩu Sở Mộ Hiên nhét vải cùng với máu tươi chảy ra không ngừng....Chẳng lẽ đúng là bản thân, hại chết thân sinh cốt nhục của chính mình?

67. Chương 66

Theo dòng suy nghĩ mà mọi thứ dần dần rõ ràng, Tư Đồ Thanh Lăng càng ngày càng xác định suy nghĩ của chính mình là đúng, trước tiên hắn quay sang Vân Cô Nhạn, muốn từ nơi đó biết thêm chút ít. Vân cô Nhạn không nói gì, chỉ hướng hắn gật đầu, ý bảo hắn nên hỏi Sở Mộ Hiên cho rõ ràng, Tư Đồ Thanh Lăng đành quay về phía Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên đón nhận ánh mắt của Tư Đồ Thanh Lăng, nhìn nhau hồi lâu, nhưng vẫn yên lặng. Một lúc sau, hắn mới cắn môi dưới, mở miệng nói: “Người muốn biết cái gì? Có phải liên quan tới việc thân sinh cốt nhục của người đã chết trong tay chính người?”

Tuy Sở Mộ Hiên chỉ nói ngắn ngủi hai câu, nhưng đối với Tư Đồ Thanh Lăng chính là ngũ lôi oanh đỉnh, hắn ngơ ngác đứng đó thật lâu, mới kéo Sở Mộ Hiên, lắc lắc bờ vai hắn, tức giận nói: “Có phải thật sự như vậy không? Người thực sự mang thai? Sao không nói cho ta biết?”

“Ta vì sao phải nói cho người?” Sở Mộ Hiên cúi đầu, tránh ánh mắt Tư Đồ Thanh Lăng, nói.

“Bởi vì....Bởi vì nó cũng là con của ta!”

“Hừ, đúng rồi, nó cũng là con của người! Rồi sao nữa, người nên nhớ rằng, nó là bị chính tay người giết chết...” Sở Mộ Hiên nói rồi lại nói, nước mắt bất giác trào ra, nhớ đến đứa nhỏ đã mất kia, tâm hắn lại rỉ máu, đau quá.

“Làm sao ta biết người có thai, nếu người không ăn trộm tình báo, ta cũng sẽ không đẩy người...” Tư Đồ Thanh Lăng tủi thân nói. (Raph: Nghe chữ “tủi thân” đáng yêu hơn chữ “ủy khuất” nhỉ?:>~)

“Trời ạ! Bệ hạ tôn kính của ta ơi! Các người có nhất định phải ngồi trong thiên lao thảo luận chuyện này không? Sở Mộ Hiên sinh non không lâu, thiên lao thực sự không thích hợp để hắn ở lâu, thân xem vẫn là trước tiên nên rời khỏi nơi này rồi tính sau.” Vân Cô Nhạn đứng một bên nhìn không được, xen mồm nói.

“Đúng, trước rời khỏi nơi này đã.” Tư Đồ Thanh Lăng không chờ Sở Mộ Hiên đáp lại, liền một tay ôm lấy hắn, dìu về Minh Nguyệt cung.

Đã lâu không trở lại Minh Nguyệt cung, không biết sao, Sở Mộ Hiên lại có một loại cảm giác thực an tâm, hắn ngồi bên cạnh chiếc bàn, nói với Tư Đồ Thanh Lăng: “Người muốn hỏi gì thì hỏi đi.”

“Ta...” Tư Đồ Thanh Lăng nhất thời nghẹn lời, không biết nói gì mới được.

“Còn nói gì nữa, bệ hạ, sau khi Sở Mộ Hiên sinh non lại thêm chịu đường xa xóc nảy, thân thể hiện tại cực kì suy yếu, nên để thần khai đơn bồi bổ cho hắn.” Vân Cô Nhạn hợp thời giải vây cho Tư Đồ Thanh Lăng.

“Đúng đúng đúng! Mau viết đơn thuốc cho hắn! Trẫm còn có việc phải xử lý, đi trước.” Tư Đồ Thanh Lăng liếc mắt phẫn khích nhìn Vân Cô Nhạn, vội vàng nói, rồi vội vàng chạy đi như chạy nạn.

Sau khi Tư Đồ Thanh Lăng rời đi, Minh Nguyệt cung chỉ còn lại hai người Sở Mộ Hiên và Vân Cô Nhạn, sau khi bị Vân Cô Nhạn truy vấn, Sở Mộ Hiên liền kể lại một lượt đầu đuôi câu chuyện sinh non này. Nghe xong lời kể của Sở Mộ Hiên, Vân Cô Nhạn gật gù, nói: “Ta đã hiểu, kì thực nói thật, chuyện này không thể trách bệ hạ, dù sao hắn cũng chẳng vui vẻ gì, người nói có phải không?”

Sở Mộ Hiên nghe xong, khẽ gật đầu, xem như ngầm đồng ý với ý kiến của Vân Cô Nhạn.

Vân Cô Nhạn thấy thế, lại nói: “Theo ta thấy, bệ hạ vẫn rất coi trọng người, người cũng đừng quá lãnh đạm như vậy.”

Vân Cô Nhạn nói khiến tâm Sở Mộ Hiên thấp thỏm không thôi, mặt hắn biến sắc, cũng không nói gì.

Về mặt của Sở Mộ Hiên sao tránh được ánh mắt Vân Cô Nhạn, hắn suy nghĩ một chút, cười nói: “Thôi ta không quấy rầy người, nghỉ ngơi cho tốt.”

68. Chương 67

Sau khi Tư Đồ Thanh Lăng rời khỏi Minh Nguyệt cung, hắn không trở lại tẩm cung mà là đi tới đi lui trong ngự hoa viên, sự thật hắn vừa được biết thật sự ngoài dự kiến của hắn, hắn cần khiến cho bản thân tỉnh táo lại, chậm rãi suy nghĩ thật tỏ tường.

Không như mong đợi, hẳn rõ ràng muốn tỉnh táo suy nghĩ, nhưng giờ phút này xuất hiện trong đầu hẳn đều là hình ảnh của Sở Mộ Hiên, ân oán giữa hắn và mình, hắn bị ép buộc cùng mình ái ân, hẳn vì chính mình vất vả đựng tử (mang thai), hẳn bị chính mình hại sinh non, vẻ mặt hẳn lạnh lùng...

Tư Đồ Thanh Lăng nhớ lại, bất giác lệ rơi đầy mặt.

Đau lòng ư? Từ sau khi ca ca Thanh Xa mất, bản thân đã không còn loại cảm giác này, ngay cả thời điểm phụ hoàng băng hà bản thân cũng chưa từng khóc! Mà nay cảm giác đã lâu không xuất hiện lại trở về, nhưng loại cảm xúc này lại sinh ra từ sủng vật Sở Mộ Hiên vẫn bị mình đùa bỡn? Tuy rằng cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng Tư Đồ Thanh Lăng không thể phủ nhận: Bản thân thực sự đã yêu Sở Mộ Hiên quật cường mà lãnh đạm kia rồi.

Yêu? Tư Đồ Thanh Lăng nghĩ đến đây, khẽ cười khổ, hóa ra chính mình vẫn còn biết yêu, Sở Mộ Hiên khiến cho bản thân một lần nữa tìm lại cảm giác yêu, thế nhưng sau này hẳn làm sao có thể đối mặt với Sở Mộ Hiên đây? Bọn họ dù sao vẫn là kẻ thù không đội trời chung, mà quan trọng là Sở Mộ Hiên hận mình thấu xương liệu có thể đón nhận tình cảm của mình?

Tư Đồ Thanh Lăng càng nghĩ càng loạn, cứ như vậy đi tới đi lui trong ngự hoa viên. Bất tri bất giác màn đêm đã buông xuống, một trận gió lạnh thổi ập tới khiến Tư Đồ Thanh Lăng lạnh run người, lúc này mới phát hiện chính mình đã đứng trong ngự hoa viên vài canh giờ, đột nhiên nhớ ra còn tấu chương cần phê, Tư Đồ Thanh Lăng thở dài, vội vàng hướng tới ngự thư phòng.

Tiến vào ngự thư phòng, đột nhiên hắn cảm thấy cả người ảm áp, không bao lâu liền hết lạnh, hỏi ra mới biết trời càng ngày càng lạnh, thái giám quản sự sợ Hoàng Thượng phê duyệt tấu chương bị nhiễm phong hàn, đã sớm châm hỏa lò trong ngự thư phòng.

Tư Đồ Thanh Lăng rời ngai vàng, đi tới nhìn hỏa lò nhỏ tỏa ra ảm áp, không biết suy tư điều gì. Đột nhiên hắn thoải mái cười, lẩm bẩm: “Đúng rồi, núi băng lạnh đến đâu cũng không chịu được hỏa lò hun nóng suốt đêm ngày. Hỏa lò tuy nhỏ, nhưng chỉ cần bền lòng, liên tục không ngừng tỏa ra nhiệt lượng, cũng có thể làm tan chảy đại băng sơn, trẫm muốn nhìn coi, trẫm có thể làm tan chảy băng sơn Sở Mộ Hiên hay không!”

Hạ quyết tâm, Tư Đồ Thanh Lăng đơn giản bỏ qua tấu chương, tính toán nên đối xử với Sở Mộ Hiên như thế nào, làm gì mới có thể khiến hắn cảm kích hành động của bản thân.

Cứ như vậy suy nghĩ vài canh giờ, Tư Đồ Thanh Lăng cuối cùng nghĩ ra kế hoạch tiếp cận Sở Mộ Hiên.

69. Chương 68

Ngày hôm sau, Sở Mộ Hiên mơ màng tỉnh lại, chợt nghe bên tai có một giọng nói ôn nhu lại có chút quen thuộc: “Dậy nào, ăn điểm tâm đi, xem món này người có thích ăn không?” (Raph: Ọe....)

Sở Mộ Hiên dụi mắt nhập nhèm buồn ngủ, chỉ thấy Tư Đồ Thanh Lăng đang chỉ một bàn bữa sáng phong phú mà tủm tỉm nhìn mình.

Đây nhất định là mơ, thật là, sao lại đi mơ thấy Tư Đồ Thanh Lăng cơ chứ? Sở Mộ Hiên lại tiếp tục dụi mắt, muốn nhìn hoàn cảnh thực sự, nhưng tình huống trước mắt vẫn như cũ không đổi, hẳn không thể không tin đây là sự thật.

Không chờ Sở Mộ Hiên phản ứng lại, Tư Đồ Thanh Lăng đã tới trước mặt hắn, tiếp đó hôn trán hắn, ôn nhu nói: “Mau dậy ăn cơm.”

Sở Mộ Hiên kinh ngạc há hốc miệng, hồi lâu mới thốt được một câu kì quặc: “Rốt cuộc người là ai?”

Nghe thấy mấy lời này, Tư Đồ Thanh Lăng dùng một vẻ mặt dở khóc dở cười nói: “Không phải người mất trí nhớ, đến trẫm cũng không nhận ra được chứ?”

“Người thật sự là Tư Đồ Thanh Lăng sao?”

“Đương nhiên.” Trầm đình chặt thép trả lời.

“Vậy vì sao đột nhiên người lại cư xử với ta như thế? Có phải muốn bù đắp cái gì không?” Sở Mộ Hiên hỏi.

Tư Đồ Thanh Lăng không dự đoán được Sở Mộ Hiên sẽ đặt câu hỏi như vậy, Sở Mộ Hiên lại coi chân tâm của mình thành sự bù đắp, điều này làm cho Tư Đồ Thanh Lăng có chút khó thừa nhận, hắn ngồi bên giường, hai tay để lại vai Sở Mộ Hiên, nói: “Người nên hiểu rõ đây không phải là trầm bù đắp, mà là thực tâm của trầm. Mấy thứ này người yên tâm, không có độc, người thích ăn hay không, thì vẫn để lại nơi này, trầm thượng triều đây.” Vừa nói xong Tư Đồ Thanh Lăng liền ly khai, để lại Sở Mộ Hiên đang trợn mắt há mồm nhìn.

Sở Mộ Hiên đi tới, nhìn một bàn thức ăn, kinh dị phát hiện tất cả đều là những thứ mình thích ăn, là thức ăn của Yến Bình quốc, nhất thời trong lòng lo lắng, hóa ra Tư Đồ Thanh Lăng nhìn hào sảng như vậy lại có một mặt rất tỉ mỉ cẩn thận!

Chậm rãi cầm thìa lên, gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, Sở Mộ Hiên chợt thấy trong lòng có một cảm giác ngọt ngào.

Mà bên kia, Tư Đồ Thanh Lăng bắt đầu hối hận bản thân lại đi viện cớ rời khỏi Minh Nguyệt cung, khiến cho giờ đây muốn đi vào thì phải tìm một lí do quang minh chính đại khác.

Ngay lúc Tư Đồ Thanh Lăng chột vật nghĩ lí do, Vân Cô Nhạn tí từng ôm hòm thuốc đi đến. Vân Cô Nhạn từ xa đã thấy quốc quân vĩ đại của bọn họ đang đi tới đi lui bên ngoài Minh Nguyệt cung, tiến cũng không được, không tiến cũng không được.

“Bệ hạ, ngài muốn vào chứ gì?” Vân Cô Nhạn hỏi thẳng vấn đề.

Tư Đồ Thanh Lăng ngẩng đầu, thấy Vân Cô Nhạn tùm tùm nhìn mình cười, dường như đã sớm nhìn ra tâm sự của bản thân, nhất thời đại quẫn, ngay cả nói chuyện cũng thành ra lắp bắp: “Àn...Này...Là....”

“Bệ hạ, đúng lúc vi thần phải bắt mạch cho Sở Mộ Hiên, ngài có muốn cùng vào xem hay không?”

Tư Đồ Thanh Lăng không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, theo Vân Cô Nhạn vào Minh Nguyệt cung.

Sau khi Vân Cô Nhạn bắt mạch cho Sở Mộ Hiên xong, thoải mái nói: “Thân thể người đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi cho tốt là được. Bất quá thời gian này không nên có vận động gì kịch liệt.” Nói xong, liền ý vị thâm trường nhìn Tư Đồ Thanh Lăng.

Tư Đồ Thanh Lăng lập tức hiểu được ý tứ Vân Cô Nhạn, không nói gì, chỉ hung hăng trừng mắt lườm hắn.

Vân Cô Nhạn đưa cho Sở Mộ Hiên chút được bồi bổ, nói với hai người: “Các người hảo hảo tán gẫu, ta về trước đây. Cô Hồng còn có việc tìm ta.” Nói xong, liền một mạch chuẩn khỏi Minh Nguyệt cung, để lại hai người Sở Mộ Hiên và Tư Đồ Thanh Lăng.

70. Chương 69

Sở Mộ Hiên ngồi nghiêm chỉnh, giữ một khoảng cách nhất định với Tư Đồ Thanh Lăng, thế nhưng lại âm thầm nhìn đầy cảnh giác. Thấy tình cảnh này, Tư Đồ Thanh Lăng vừa tức vừa buồn cười, hắn bắt đầu dĩ lặc dĩ, nói với Sở Mộ Hiên: “Người yên tâm, sau này trầm sẽ không ép buộc người nữa.”

“Thật ư?” Sở Mộ Hiên không thể tin vào lỗ tai mình.

“Đúng, trừ phi người nguyện ý, còn không trầm sẽ không ép người!”

“Muốn ta tự nguyện làm cái việc người vẫn làm với ta?” Mặt Sở Mộ Hiên nháy mắt biến đỏ, đầu lắc như trống bỏi, “Tuyệt đối không có khả năng.”

“Cái này cũng chưa chắc đâu,” Tư Đồ Thanh Lăng dự đoán: “Một ngày nào đó trăm sẽ dùng hành động khiến người lung lay, để người cũng yêu trăm.”

“Tự tin quá đấy!” Sở Mộ Hiên nở nụ cười, vẻ mặt cũng thả lỏng hơn nhiều.

Tư Đồ Thanh Lăng từ khi quen biết Sở Mộ Hiên cho tới nay chưa từng nhìn thấy hắn cười, đến tận lúc này mới phát hiện Sở Mộ Hiên cười rõ lên lại có một loại phong tình khác, nhất thời ngẩn đến ngây người, đồng thời trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: Nhất định phải khiến nụ cười như vậy thường xuyên xuất hiện trên khuôn mặt tuấn mỹ của Sở Mộ Hiên.

“Người bị làm sao vậy?” Sở Mộ Hiên thấy Tư Đồ Thanh Lăng ngơ ngác nhìn bản thân, lại chẳng nói lời nào, không kìm được hỏi.

“Không...có gì đâu.” Tư Đồ Thanh Lăng cảm thấy mình thất thố, vội vàng chỉ đồ ăn trên bàn, lấp liếm: “Những cái này đều nguội cả rồi. Để ta bảo trù phòng hâm lại một chút.”

“Không cần.” Sở Mộ Hiên ngăn Tư Đồ Thanh Lăng, “Không sao đâu, ăn được.”

“Vậy chúng ta cùng...” Tư Đồ Thanh Lăng nhìn đồ ăn, nói.

Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng gạt đầu.

Cứ như vậy, Tư Đồ Thanh Lăng cùng Sở Mộ Hiên dùng chung bữa ăn không rõ là bữa sáng hay bữa trưa, cơm tuy rằng đã nguội, nhưng Tư Đồ Thanh Lăng lại cảm thấy trong lòng nóng hầm hập.

Thời gian như nước chảy vội vàng trôi qua, một năm nhanh chóng qua đi, một năm này, Tư Đồ Thanh Lăng mỗi ngày chỉ đến chỗ Sở Mộ Hiên cùng nhau ăn bữa cơm, cùng nhau tâm sự, thỉnh thoảng còn có thể cùng nhau tản bộ, kể đó chơi cờ, không hề ép buộc Sở Mộ Hiên làm cái gì.

Tuy rằng ngày qua ngày thực sự bình thản, nhưng Sở Mộ Hiên lại rất thoải mái, trải qua một năm gần gũi với Tư Đồ Thanh Lăng, Sở Mộ Hiên lại một lần nữa hiểu thêm về Tư Đồ Thanh Lăng. Trong nhận thức của Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng đã không còn là một người tàn nhẫn, thô bạo, không nói đạo lý, mà là một vị minh quân cơ trí, thông minh và quyết đoán. Đương nhiên. Đây chính là ranh giới được định ra trong lòng của Sở Mộ Hiên đối với Tư Đồ Thanh Lăng, bản thân Tư Đồ Thanh Lăng cũng không lấy gì làm cảm kích.

Ngày cứ như vậy thản nhiên bình lặng trôi qua, vốn hết thấy mọi việc đều diễn ra như Tư Đồ Thanh Lăng dự tính, Sở Mộ Hiên đã từ từ thừa nhận Tư Đồ Thanh Lăng, nhưng rồi sau đó một loạt sự việc phát sinh khiến cuộc sống vốn bình tĩnh một lần nữa trở nên gợn sóng.

71. Chương 70

Một loạt sự việc sau này khởi nguồn từ phong thư mời của Hoa Thần Hạo. Hoa Thần Hạo cuối tháng cử hành đại điển sắc phong hoàng hậu, muốn mời quốc quân Minh Thụy quốc cùng “khách quý” Sở Mộ Hiên tham gia. Thư mời ngôn ngữ thành khẩn, thái độ cung kính, làm cho Tư Đồ Thanh Lăng khó có thể cự tuyệt.

Sau khi cùng các đại thần thương lượng đi thương lượng lại, Tư Đồ Thanh Lăng cuối cùng vẫn quyết định trước cứ tới Hồng Vũ quốc tham gia đại điển. Bởi dù sao hai quốc gia bây giờ vẫn là hữu quốc, mà Hoa Thần Hạo cũng từng nhiều lần tới Minh Thụy quốc, nay người ta có việc lớn là đại điển sắc phong hoàng hậu, thành tâm yêu cầu, nếu không đi thật sự khó mà chấp nhận. Chỉ là điều duy nhất Tư Đồ Thanh Lăng không thể giải thích, là vì sao bản thân nhất định phải mang theo Sở Mộ Hiên?

Tư Đồ Thanh Lăng băn khoăn, nhưng Sở Mộ Hiên lại sớm nhận ra, đây chính là đề nghị của đại ca với Hoa Thần Hạo, muốn gặp đệ đệ mình. Vừa nghĩ đến việc hai huynh đệ có thể gặp lại, trong lòng Sở Mộ Hiên hưng phấn không thôi, liền năn nỉ Tư Đồ Thanh Lăng, nói muốn cùng hắn tới Hồng Vũ quốc. Vốn Tư Đồ Thanh Lăng bởi thái độ của Hoa Thần Hạo với Sở Mộ Hiên, trong lòng vô cùng không tình nguyện, nhưng

nhìn thấy bộ dạng bức thiết muốn đi của Sở Mộ Hiên, tưởng rằng hắn ở trong cung chờ đợi một năm qua thật đã nhàm chán, gần như chưa từng ra khỏi hoàng cung, vậy ra ngoài giải sầu cũng được, thế là đáp ứng yêu cầu của Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên biết Tư Đồ Thanh Lăng đáp ứng việc mang mình đi Hồng Vũ quốc, có lẽ quá cao hứng, kìm lòng không được liền ôm choàng lấy Tư Đồ Thanh Lăng, còn hôn lên mặt hắn một cái, hưng phấn nói này nói nọ với Tư Đồ Thanh Lăng.

Biểu hiện chủ động này của Sở Mộ Hiên khiến Tư Đồ Thanh Lăng rất bất ngờ, vốn việc này hắn còn chút do dự, nhưng hiện tại đã hạ quyết tâm muốn dẫn Sở Mộ Hiên tới Hồng Vũ quốc, hy vọng có thể kéo gần khoảng cách với Sở Mộ Hiên.

Sau khi trải qua một phen chuẩn bị chu đáo, Tư Đồ Thanh Lăng mang theo Sở Mộ Hiên, hai huynh đệ Vân Cô Hồng và Vân Cô Nhạn cùng một đại đội tùy tùng, thu thập một lượng lễ vật lớn, chậm rãi đi tới Hồng Vũ quốc. (Raph: Quên chưa PR. Sau này 2 huynh đệ Hồng x Nhạn có riêng 1 phiên ngoại sinh tử văn nhá:v Em giấu anh mang thai. Hình như là anh đỡ đẻ cho em hay sao ý:3 Hình như em nhờ anh lấy kiểm rạch huyết khẩu:v)

Đại đội nhân mã đi một chút lại nghỉ, ước chừng tầm nửa tháng sau mới tới thủ đô Đan Dương thành của Hồng Vũ quốc. Đoàn người Tư Đồ Thanh Lăng vừa vào thành đã được Hoa Thần Hạo nhiệt tình tiếp đón, Hoa Thần Hạo sau khi an bài đoàn tháp tùng ở một dịch quán, liền trực tiếp cùng Tư Đồ Thanh Lăng, Sở Mộ Hiên và một ít cận thị (ta nghĩ là cận vệ và thị tùng) nghênh tiến hoàng tung, an bài bọn họ nghỉ ngơi trong hoàng cung.

Tư Đồ Thanh Lăng đối với an bài này đầu tiên có chút bất mãn, nhưng sau bởi thịnh tình của Hoa Thần Hạo không thể chối từ, nên cũng không nhiều lời, đáp ứng sắp xếp của Hoa Thần Hạo.

Sở Mộ Hiên đã ở Hồng Vũ quốc vài ngày nhưng vẫn không thấy đại ca Sở Mộ Hoan xuất hiện, ngược lại cái vị sắp sắc phong hoàng hậu dường như có rất nhiều thời gian, liên tiếp trụ tại nơi ở của hắn, cùng hắn nói chuyện trên trời dưới biển, thực nhàn nhã. Khi nói chuyện cùng hắn, Sở Mộ Hiên cũng từng ám chỉ với Hoa Thần Hạo chuyện ca ca mình, nhưng Hoa Thần Hạo lại hoàn toàn không có phản ứng. Sở Mộ Hiên tình tường nhận ra, sợ là đại ca nương tựa nơi Hoa Thần Hạo nhưng không sử dụng tên thật, Hoa Thần Hạo có lẽ không biết.

72. Chương 71

Ngày nọ, Hoa Thần Hạo đang cùng Sở Mộ Hiên tán gẫu đến cao hứng thì Tư Đồ Thanh Lăng tới, hắn vừa thấy Sở Mộ Hiên đang cùng Hoa Thần Hạo thân mật tiếp xúc, trên mặt nhất thời “mây đen mù mịt”, hắn một tay kéo giắt Sở Mộ Hiên về phía mình, hung hăng trừng mắt nhìn Hoa Thần Hạo, có chút không khách khí nói: “Ngài cùng “sủng vật” của ta tán gẫu cái gì mà nhiều vậy, có để ý “chủ nhân” là ta nữa không?”

Hoa Thần Hạo nhìn Sở Mộ Hiên, cười nói: “Ngài nói Sở công tử là “sủng vật” của ngài, có hỏi qua ý kiến của hắn hay chưa? Sở công tử, tự ngài nói đi?”

Sở Mộ Hiên vốn vì Tư Đồ Thanh Lăng bất lịch sự cắt ngang câu chuyện của mình mà có chút bất mãn, nay lại thêm Hoa Thần Hạo kích động, hắn liếc mắt nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, nói: “Ai bảo ta là “sủng vật” của hắn, ta là ta, không phải của bất luận kẻ nào, lại càng không phải của Tư Đồ Thanh Lăng!”

“Ngài nghe thấy rồi chứ? Đây chính là do Sở công tử tự nói.” Hoa Thần Hạo đắc ý nhìn Tư Đồ Thanh Lăng.

“Người...người cứ chờ mà xem!” Tư Đồ Thanh Lăng bỏ lại câu uy hiếp, liền nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Sở Mộ Hiên ngơ ngác nhìn bóng dáng Tư Đồ Thanh Lăng rời đi, một cổ cảm xúc cô đơn nhộn nhạo trong lòng. Chờ tới khi Sở Mộ Hiên phục hồi tinh thần, mới phát hiện không biết Hoa Thần Hạo đã rời đi khi nào, chỉ còn lại một mình hắn.

Ngày hôm sau, Hoa Thần Hạo phái người thông tri Sở Mộ Hiên, nói thời gian này chính là mùa hoàng kim cho săn bắn, muốn mời Sở Mộ Hiên cùng đi săn. Gần đây Sở Mộ Hiên rất ít hoạt động, thấy ra ngoài săn thú giải sầu cũng không đến nỗi nào, liền đáp ứng Hoa Thần Hạo.

Sau khi đi vào khu vực săn bắn của Hồng Vũ quốc, Hoa Thần Hạo cố ý đem á mã của mình tặng cho Sở Mộ Hiên cưỡi, Sở Mộ Hiên không thể từ chối, đành phải đáp ứng, không phát hiện được sắc mặt Tư Đồ Thanh Lăng càng ngày càng âm trầm.

Săn bắn bắt đầu, tất cả mọi người đều xoa hai tay, hy vọng săn được nhiều con mồi, mà trong số những người đi cùng Hoa Thần Hạo, Sở Mộ Hiên lại thấy mặt đại ca! Sở Mộ Hiên kích động không thôi, thật muốn giữ đại ca lại kể lể tình cảm nhưng nhớ một năm nay, nhưng trước mặt nhiều người thế này, hắn biết hắn không thể làm như thế, chỉ có thể xa xa nhìn đại ca, mà giờ đây Sở Mộ Hoan cũng đã phát hiện ra đệ đệ, nhưng ngại nhiều người, hắn cũng không thể cùng đệ đệ trò chuyện.

Sở Mộ Hiên là người đọc sách, không am hiểu việc săn bắn, chỉ kị mã theo sau, mà Tư Đồ Thanh Lăng bình thường đam mê săn thú cũng không xông pha lên trước, chỉ không nói một lời, yên lặng theo phía sau Sở Mộ Hiên.

Thời gian trôi rất nhanh, mắt thấy sắc trời đã sẩm tối, mọi người cũng mang theo thu hoạch một ngày trở lại. Lúc này, đột nhiên có một mũi tên xuyên qua tán cây vọt tới chỗ Sở Mộ Hiên!

Tư Đồ Thanh Lăng đứng bên cạnh tay mất lạnh lẽo, quát to một tiếng: “Cẩn thận!” liền đẩy Sở Mộ Hiên. Sở Mộ Hiên bị Tư Đồ Thanh Lăng đẩy mạnh, ngã khỏi lưng ngựa, tránh được tên, nhưng mũi tên bắn lên kia lại thẳng tắp trúng lưng Tư Đồ Thanh Lăng.

73. Chương 72

“Thanh Lăng!” Sở Mộ Hiên bất chấp cơ thể đau đớn, quát to một tiếng, xông lên phía trước, ôm lấy Tư Đồ Thanh Lăng.

Tư Đồ Thanh Lăng sắc mặt tái nhợt, nhưng ánh mắt lại tràn đầy nhu tình, tay hắn vỗ nhẹ lên má Sở Mộ Hiên, nhẹ nhàng nói: “Người không có việc gì là tốt rồi. Người biết không, đây là lần đầu tiên người gọi ta Thanh Lăng, ta...ta thật sự rất vui.” Nói xong, liền hôn mê.

“Thanh Lăng, người xảy ra chuyện gì? Người tỉnh tỉnh! Chỉ cần người tỉnh lại, muốn ta mỗi ngày gọi người như vậy cũng được!” Sở Mộ Hiên giờ phút này biểu lộ chân tình, dùng sức lay động Tư Đồ Thanh Lăng, khóc ròng. Đúng lúc này, Sở Mộ Hiên cảm thấy loại đau đớn quen thuộc khi cha mẹ qua đời lại quay trở lại.

Nhưng Tư Đồ Thanh Lăng vẫn nhắm chặt hai mắt, không có một chút phản ứng.

“Người tới!” Sở Mộ Hiên thấy Tư Đồ Thanh Lăng đã mất đi tri giác, vịn phần lo lắng, ngẩng mặt lên hô lớn.

Hoa Thần Hạo và đám người thấy tình huống này cũng chấn động không thôi, Hoa Thần Hạo một bên phái người đuổi theo hung thủ, một bên nhanh chóng mang Tư Đồ Thanh Lăng đang bị thương vào cung.

Trong hoàng cung

“Thế nào? Hắn không có việc gì chứ?” Sở Mộ Hiên thấy Vân cô Nhạn đã chẩn đoán cho Tư Đồ Thanh Lăng xong, vội vàng hỏi.

Vân Cô Nhạn lo lắng nói: “Mũi tên làm thương ở lưng, hơn nữa không phải quá sâu, vốn dĩ chỉ bị thương da thịt, nhưng đáng giận là trên mũi tên có kịch độc. Cho nên...”

“Cho nên cái gì? Người sao mới nói một nửa đã dừng?” Sở Mộ Hiên hướng Vân Cô Nhạn hét lớn.

“Ây, ta chỉ có thể nói sẽ hết sức trị liệu, nhưng cuối cùng có thể cứu được hay không, phải xem ý chí của bộ hạ.” Vân Cô Nhạn thở dài một hơi.

“Cái gì mà hết sức? Chẳng phải Vân Cô Nhận người tự xưng mình là đệ nhất thần y Minh Thụy quốc sao, thế mà lại nói lời vô trách nhiệm như vậy!” Sở Mộ Hiên hỗn hển nói.

“Người không cần cái gì cũng đi oán người khác, ca ca ta đương nhiên hy vọng có thể trị khỏi cho đệ hạ, nhưng đây cũng không phải việc hấn muốn là được! Dù nói thế nào thì nếu không phải đệ hạ cứu người, cũng sẽ không... Là người khiến đệ hạ thành như vậy!” Vân Cô Hồng lặng yên hồi lâu thật sự nhìn không được, mới nói lại Sở Mộ Hiên.

“Cô Hồng...” Vân Cô Nhận hướng đệ đệ khoát tay, ý bảo hấn không cần nói thêm gì nữa.

“Đúng vậy! Người nói đúng! Là ta hại hấn ra nông nỗi này, nếu tiền kia bắn trúng ta thì tốt rồi! Có sao hấn còn đẩy ta ra!” Sở Mộ Hiên rưng rưng nói.

“Thôi được rồi! Các người đừng ồn ã nữa, hấn gặp phải chuyện này trong khu vực săn bắn của trẫm, nếu muốn luận trách nhiệm, trẫm sao có thể tránh khỏi. Nhưng hiện tại không phải là lúc nên truy cứu trách nhiệm, quan trọng là phải cứu sống hấn! Hấn đã ăn đại nguyên đan trân quý trong cung, có thể tạm thời bảo đảm tính mạng. Hơn nữa trẫm đã phân phó toàn bộ thái y đến đây, tiếp tục nghiên cứu phương pháp giải độc, nhất định sẽ cứu được!” Hoa Thần Hạo nói.

Nghe xong lời nói của Hoa Thần Hạo, tất cả mọi người đều gật gù đầu, đúng vậy, vấn đề quan trọng nhất chính là cứu sống Tư Đồ Thanh Lăng!

74. Chương 73

Đã qua vài ngày kể từ khi Tư Đồ Thanh Lăng bị thương, phương pháp giải độc vẫn chưa nghiên cứu được, mắt thấy tình huống Tư Đồ Thanh Lăng càng lúc càng đi xuống, Sở Mộ Hiên trong lòng nóng như lửa đốt, ngày ngày đêm đêm canh giữ bên người Tư Đồ Thanh Lăng, cầm tay người nọ, nhẹ nhàng nói chuyện với hấn, tuy rằng hiện tại Tư Đồ Thanh Lăng vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nhưng Sở Mộ Hiên tin rằng Tư Đồ Thanh Lăng có thể nghe thấy, hấn cũng nhất định có thể sống sót!

Hôm nay, Sở Mộ Hiên đang chà lau thân thể Tư Đồ Thanh Lăng, Vân Cô Nhận mang tới một tin tức tốt, nói thích khách ngày đó đã bắt được!

“Thật sự!” Sở Mộ Hiên nghe xong, giữ lấy Vân Cô Hồng, vội vàng hỏi: “Rốt cuộc là ai muốn giết ta? Ở Hồng Vũ quốc ta không thù không oán với ai mà?” Sở Mộ Hiên khó hiểu.

“Nói tới nguyên nhân, vậy càng buồn cười! Nàng thấy Hoa Thần Hạo cả ngày tới chỗ người tán chuyện, cảm thấy mình bị vắng vẻ, cho nên nghĩ thừa dịp người đi săn bắn liền hạ thủ. Nàng vốn tưởng chỉ giết một người bé nhỏ không đáng nhắc đến sẽ không tạo ra nhiều phong ba, nhưng không ngờ được đệ hạ vì cứu người, thay người đỡ một tiễn! Nay Hoa Thần Hạo truy cứu, xem ra ả ta muốn làm hoàng hậu cũng đừng mơ!”

“Vậy nếu hung thủ đã bắt được, thì giải được đâu, không tìm thấy sao?” Sở Mộ Hiên quan tâm nhất vẫn là độc trên người Tư Đồ Thanh Lăng.

Nói đến giải được, mắt Vân Cô Hồng nhất thời ảm đạm, hấn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Theo như lời nữ nhân kia nói, ả ta đã tiêu hủy giải được kia, cho nên hiện tại không có sẵn giải được!”

“Cái gì! Vậy phải làm sao?” Sở Mộ Hiên lo lắng hỏi.

“Hoa Thần Hạo đã tìm được hộp đựng giải được trong nhà nàng, hiện tại ca ca và nhóm thái y đang tăng cường điều chế, có điều có một vị thuốc Hồng Vũ quốc không có, phải vận chuyển từ nơi khác tới, tính tới thời điểm này thì phải nửa tháng nữa mới tới nơi, chỉ sợ....” Vân Cô Hồng nói tới đây, đem nửa sau nuốt xuống, rồi mới dùng sức lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Sẽ không, sẽ không đâu, đệ hạ nhất định kiên trì được tới lúc ấy!”

Sở Mộ Hiên lắng lắng nghe Vân Cô Hồng nói xong, mới tràn ngập nhu tình nhìn Tư Đồ Thanh Lăng đang hôn mê bất tỉnh, nói: “Người yên tâm, hẳn là một người kiên định, nhất định sẽ trụ lại được!”

“Đúng! Người nói rất đúng! Chúng ta phải tin tưởng bệ hạ!” Vân Cô Hồng cõi lòng tràn đầy tin tưởng nói.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, Sở Mộ Hiên cảm thấy nửa tháng này dài như nửa thế kỷ, lúc này nguyên đan đã không còn phát huy được tác dụng gì, mà tình huống Tư Đồ Thanh Lăng trên giường bệnh lại càng ngày càng suy giảm, Vân Cô Nhạn cũng bó tay chịu trận (= “thúc thủ vô sách”), hiện tại có thể cứu Tư Đồ Thanh Lăng cũng chỉ có giải được đang điều chế nhưng lại thiếu mất một vị kia.

Sở Mộ Hiên bồi bên cạnh Tư Đồ Thanh Lăng một tấc cũng không rời đã mười ngày qua, mấy ngày này hẳn chỉ tùy tiện ăn vài thứ, mệt nhọc liền ghé vào bàn chợp mắt một lúc, cứ như vậy nhiều ngày, Sở Mộ Hiên liền gầy đi một vòng lớn. Vân Cô Nhạn sợ Sở Mộ Hiên mệt nhọc sinh bệnh, hôm nay khuyên can mãi mới nói Sở Mộ Hiên ăn xong thì vào trong phòng nghỉ ngơi một lát.

Sở Mộ Hiên còn chưa ngủ được vài canh giờ, Vân Cô Nhạn liền phái Cẩm Nhi thông tri cho Sở Mộ Hiên, nói Tư Đồ Thanh Lăng sắp không được! Sở Mộ Hiên cả kinh, vội vàng bật dậy khỏi giường, lao ra ngoài cửa.

75. Chương 74

Thời điểm Sở Mộ Hiên chạy tới nơi, Vân Cô Nhạn đang cùng một đám thái y luống cuống vây xung quanh Tư Đồ Thanh Lăng. Sở Mộ Hiên đẩy tất cả ra, đi tới trước Tư Đồ Thanh Lăng, cầm bàn tay lạnh băng của hắn, nhẹ giọng nói: “Thanh Lăng, người tỉnh lại đi! Minh Thụy quốc to lớn nhường này đang cần người thống trị, người sao có thể vô trách nhiệm như thế!”

Tư Đồ Thanh Lăng vẫn như trước nằm ở đó, không hề nhúc nhích, Vân Cô Nhạn theo dõi mạch tượng Tư Đồ Thanh Lăng vẫn liên tục lắc đầu. Sở Mộ Hiên thấy thế, lại nhích lại gần Tư Đồ Thanh Lăng hơn, miệng kề bên tai hắn, ôn nhu nói: “Thanh Lăng, còn ta nữa, ta cũng cần người, cho dù là vì ta, người cũng phải khỏe lên!” Nói rồi lại nói, Sở Mộ Hiên khóc nức không thành tiếng.

Lúc này, ngón tay Sở Mộ Hiên hơi giật giật, trên mặt Vân Cô Nhạn liền xuất hiện thần sắc rục rờ, nhìn không được vui sướng trong lòng, Vân Cô Nhạn kêu lên với đám người đứng bên cạnh: “Bệ hạ thoát hiểm rồi, tạm thời sẽ không nguy hiểm tới tính mạng!” Một câu nói ra khiến mọi người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, lại thêm một tin tức vô cùng tốt truyền đến, nói là dược liệu kia đã đến nơi, mọi người đều mừng rỡ, Vân Cô Nhạn cơ hồ lao ra khỏi phòng, chạy tới thái y viện.

Sở Mộ Hiên nghe thấy thông tin cũng hết sức mừng rỡ, hắn đưa bàn tay lạnh như băng của Tư Đồ Thanh Lăng áp lên mặt chính mình, mân mê, thì thầm: “Thanh Lăng, người nghe được không, người được cứu rồi, thật tốt quá!” (Raph: Dạ vâng:v Mô típ máu chó kinh điển =)))

Nhờ Vân Cô Nhạn cùng nhóm thái y làm việc ngày đêm không nghỉ, giải được hôm sau đã hoàn thành, Vân Cô Nhạn thận trọng đem giải dược rất vất vả mới chế được giao cho Sở Mộ Hiên đã túc trực bên Tư Đồ Thanh Lăng một đêm, nhìn Sở Mộ Hiên thực cẩn thận giúp Tư Đồ Thanh Lăng ăn giải dược.

Sau khi Tư Đồ Thanh Lăng ăn giải dược, Vân Cô Nhạn cẩn thận xem mạch cho Tư Đồ Thanh Lăng, sau khi xác nhận giải dược đã phát huy tác dụng, Vân Cô Nhạn mới thở phào một hơi, gạt đầu với những người đứng một bên đang khấn trương chờ đợi.

Nhất thời, chung quanh dội lên tiếng hoan hô, mấy ngày cố gắng vừa qua cuối cùng cũng không uổng phí, Tư Đồ Thanh Lăng cuối cùng qua cơn nguy hiểm.

Vân Cô Nhạn đi đến bên người Sở Mộ Hiên, nhìn Sở Mộ Hiên bởi lo lắng lại thêm mấy ngày chưa ngủ mà khuôn mặt tiêu tụy, nói: “Bệ hạ đã không có việc gì, người đi nghỉ một chút đi.”

“Không, ta muốn túc trực bên cạnh hắn.” Sở Mộ Hiên cố chấp lắc đầu.

“Nhưng...”

“Người không cần khuyên ta, ta không sao, hiện tại ta chỉ nghĩ tới việc ở đây chờ hấn tỉnh lại.”

“Thôi được rồi, nhưng không cần quá miễn cưỡng bản thân.” Vân Cô Nhận bắt đắc dĩ thở dài, lui ra ngoài, để không gian cho hai người yêu nhau.

Sở Mộ Hiên cứ như vậy chăm chú nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, không lãng phí một giây một phút...

Màn đêm buông xuống, Sở Mộ Hiên có chút buồn ngủ, vừa định chớp mắt một lát, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một ít động tĩnh rất nhỏ, Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng mở cửa, liền nhìn rõ bên ngoài chính là ca ca Sở Mộ Hoan!

76. Chương 75

Ca ca, sao huynh lại đến đây? Đệ tới Hồng Vũ quốc một tháng vẫn luôn muốn gặp huynh, nhưng lại không có cơ hội. Hiện tại tốt rồi!” Sở Mộ Hiên giữ chặt Mộ Hoan, vui sướng nói.

Ai ngờ Sở Mộ Hoan rút tay ra, lạnh lùng nhìn đệ đệ, nói: “Sao ta đến đây ư, hiện tại ta là ngự tiền thị vệ của Hoa Thần Hạo, có thể xuất nhập hoàng cung, sao ta không thể tới được chứ. Hừ, nhưng người, không nghĩ tới một năm không gặp, người cùng gian tặc Tư Đồ Thanh Lăng lại phát sinh tình cảm sâu nặng ha! Hấn thể mà vì cứu người dám can thay người một tiền!”

“Đó là...”

“Người không cần giải thích nữa, sự việc phát sinh mấy ngày này ta đều nhìn thấy, người còn dám nói không yêu hấn sao?” Sở Mộ Hoan tức giận nói.

“Đệ...đệ không có...” Lời nói ra đã mang theo nước mắt.

“Người không có, ha ha, tốt, người nói không, vậy hiện tại người cầm đao này giết hấn, như vậy ta liền tin tưởng người!” Nói đoạn Sở Mộ Hoan liền đem tiểu đao sắc bén đưa cho Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên run run tiếp nhận tiểu đao, nhìn Tư Đồ Thanh Lăng vừa mới qua cơn nguy hiểm, tựa như đứa nhỏ say ngủ, nghĩ lại khoảng thời gian một năm hạnh phúc ở bên Tư Đồ Thanh Lăng, lệ bất giác tuôn trào, sao cũng không hạ thủ được.

“Mau lên! Động thủ đi!” Sở Mộ Hoan đứng bên thúc giục.

“Không! Đệ không hạ thủ được!” Sở Mộ Hiên dùng sức lắc đầu, tiểu đao “keng” một tiếng rơi xuống.

“Người là đồ vong ân phụ nghĩa, chẳng lẽ người đã quên đi phụ thân cùng mẫu thân đã yêu thương người rồi sao?”

“Đệ không có...”

“Vậy vì sao người không giết đại cừu nhân đã hại chết phụ mẫu?” Sở Mộ Hoan quát.

“Đệ thật sự không hạ thủ được, ca ca.”

“Phế vật, được lắm, người không hạ thủ được, vậy để ta!” Sở Mộ Hoan nói xong liền nhặt tiểu đao, hướng Tư Đồ Thanh Lăng đâm tới.

“Không được!” Sở Mộ Hiên quát to một tiếng, chắn trước mặt Tư Đồ Thanh Lăng.

“Mộ Hiên, người tránh ra!”

“Không,” Sở Mộ Hiên chấp nhất giữ lấy tay cầm đao của ca ca, dùng hết sức lắc đầu, “Đại ca, cầu huynh, không được thương tổn hấn! Đệ...đệ nguyện ý thay hấn...thay hấn chết!”

“Người nói cái gì! Người dám cầu tình cho tên gian tặc này! Sở Mộ Hiên ơi Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng rốt cuộc cho người lợi lộc gì, khiến người che chở hắn như thế?” Sở Mộ Hoan nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Đệ...”

“Người không nói cũng được, ta mặc kệ các người đã phát sinh chuyện gì, cơ hội tốt như thế này ta không thể bỏ lỡ, hôm nay ta sẽ báo thù cho cha mẹ!” Sở Mộ Hoan nói, dùng sức đẩy đệ đệ.

Mộ Hiên vừa thấy tính mạng Tư Đồ Thanh Lăng như ngàn cân treo sợi tóc, bất chấp tất cả, một bên gắt gao ôm lấy Sở Mộ Hoan, một bên hướng ra ngoài hô to: “Người đâu, mau tới!”

“Người...” Sở Mộ Hoan không dự đoán được đệ đệ giờ chiều này, tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, mà bản thân lại bị đệ đệ ôm khó có thể xuống tay, Sở Mộ Hoan đành phải ném tiểu đao, mở cửa sổ đào tẩu.

Nhìn ca ca đã rời đi, Sở Mộ Hiên cuối cùng mới yên lòng, sau khi đuổi đám binh lính bị lời hô của hắn dọa mà chạy tới đi hết, hắn vô lực ngồi sụp trước giường, ghé vào Tư Đồ Thanh Lăng vẫn đang bất tỉnh trên giường, nước mắt rơi như mưa...

77. Chương 76

Sở Mộ Hiên khóc mãi liền mệt mỏi, không bao lâu liền ghé lên người Tư Đồ Thanh Lăng mơ màng trầm ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sở Mộ Hiên mộng lung cảm giác có người đang nhẹ nhàng vuốt tóc mình, mở cặp mắt nhấp nhem ngái ngủ, Sở Mộ Hiên nhìn lên giường, thế mà phát hiện Tư Đồ Thanh Lăng đã tỉnh, hiện tại đang nhìn mình.

“Người tỉnh?” Sở Mộ Hiên kích động không biết nói gì, hồi lâu mới nghẹn ra một câu như vậy, hỏi xong câu này chính hắn cũng cảm thấy buồn cười.

Tư Đồ Thanh Lăng mỉm cười rồi khẽ gật đầu.

“Tốt quá, vậy để ta đi gọi Vân Cô Nạn đến.” Sở Mộ Hiên vừa nói liền hướng ra ngoài cửa định đi, nhưng bị Tư Đồ Thanh Lăng kéo tay áo lại, lắc đầu, nhẹ giọng: “Không...”

“Không được giả tính trẻ con, phải để Vân Cô Nạn đến xem tình hình hiện tại của người.” Sở Mộ Hiên an ủi Tư Đồ Thanh Lăng tựa như an ủi tiểu hài tử.

“Lại đây...người trước tiên cứ ở...ở đây giúp ta.” Tư Đồ Thanh Lăng phải dùng sức lực thật lớn mới nói xong mấy lời này.

Sở Mộ Hiên hiểu ý Tư Đồ Thanh Lăng, gật gật đầu, ngồi bên người Tư Đồ Thanh Lăng, chăm chú nhìn hắn, Tư Đồ Thanh Lăng cũng chăm chú nhìn Sở Mộ Hiên, bọn họ đều không nói chuyện. Hết thấy, đều trong yên lặng.

“Bệ hạ sao rồi?” Thanh âm Vân Cô Nạn từ ngoài cửa truyền đến, sau đó liền thấy huynh đệ hai người Vân gia cùng nhau đẩy cửa đi vào.

Tư Đồ Thanh Lăng cùng Sở Mộ Hiên thấy hai người đột nhiên xông tới, vội vàng thu lại ánh mắt đưa tình. Tư Đồ Thanh Lăng nghiêng đầu qua một bên, Sở Mộ Hiên cũng không ngừng chỉnh trang lại y phục, che dấu hành vi vừa rồi.

Vân gia huynh đệ thấy tình cảnh này, hiểu ý cười.

Vân Cô Nạn bắt mạch cho Tư Đồ Thanh Lăng, vẻ mặt hưng phấn, vui vẻ nói: “Thật tốt quá, bệ hạ, người đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần an tâm dưỡng thân một khoảng thời gian, là có thể bình phục.”

“Đúng vậy, thật sự tốt quá, bệ hạ, khoảng thời gian người bị thương làm chúng thần lo lắng gần chết!” Vân Cô Hồng cũng vạn phần vui sướng.

“Nếu bệ

hạ đã không còn trở ngại gì, vậy Cô Hồng, chúng ta đi thôi.” Vân Cô Nhạn nháy nháy mắt với đệ đệ, nói.

Vân Cô Hồng sao lại không hiểu ý tứ ca ca, cười gật đầu, cùng Cô Nhạn ra ngoài.

Hai người này vừa rời đi, hai người ở lại không biết làm gì. Sở Mộ Hiên đỏ mặt, cúi đầu nói: “Thật sự là tốt quá.”

“Người lo lắng cho ta sao?” Tư Đồ Thanh Lăng hỏi lại.

“Không...không có, chính là nếu người cứ chết như vậy, ta vốn không có biện pháp tự tay báo thù cho người nhà, vì một ngày có thể đường đường chính chính báo thù, cho nên người hiện tại không...không thể chết được! Chỉ như vậy mà thôi!” Sở Mộ Hiên vẫn mạnh miệng.

“À, phải thế không? Vậy ta đây nhất định mau chóng bình phục, để người có thể thực hiện ý định vì người nhà báo thù, được chứ?” Tư Đồ Thanh Lăng mỉm cười nói.

“Tùy...tùy người.” Sở Mộ Hiên nói xong, liền quay đầu chạy đi, Tư Đồ Thanh Lăng dõi theo bóng dáng hắt rời đi, bất đắc dĩ cười cười, nhẹ giọng: “Gia hỏa không thành thật.”

78. Chương 77

Nhờ Sở Mộ Hiên tỉ mỉ chăm sóc cùng sự điều dưỡng của Vân Cô Nhạn, Tư Đồ Thanh Lăng khôi phục rất mau, mới qua hơn một tháng, thân thể cũng đã khang phục gần như lúc đầu. Đối với tình trạng của Tư Đồ Thanh Lăng, Sở Mộ Hiên là xem ở trong mắt, hỉ ở trong lòng.

Hôm nay, sau khi tản bộ quanh ngự hoa viên trở về, Tư Đồ Thanh Lăng kéo Sở Mộ Hiên ngồi trên giường, thâm tình chân thành nhìn Sở Mộ Hiên, nói: “Mấy ngày này ta bị thương, ít nhiều cũng là nhờ người cần thần chiếu cố, ta mới có thể khôi phục mau như thế.”

“Người là vì cứu ta mới bị thương, chiếu cố người là việc ta phải làm.”

“Người chiếu cố ta chỉ là bởi ta cứu người sao?” Tư Đồ Thanh Lăng hỏi lại.

“Ta...”

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn vẻ mặt đỏ hồng của Sở Mộ Hiên, càng xem càng cảm thấy hấn đáng yêu, nhìn rồi lại nhìn, Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên cảm thấy hạ thân có chút nóng lên, thân thể bất giác nổi lên phản ứng.

“Đáng chết!” Tư Đồ Thanh Lăng đứng dậy, đi qua đi lại trong phòng, nghĩ muốn áp chế dục vọng xuống, nhưng phân thân làm sao cũng không nghe sai sử. Bất quá ngấm lại, từ lúc Sở Mộ Hiên sanh non tới nay, Tư Đồ Thanh Lăng đã một năm không chạm qua Sở Mộ Hiên, dục vọng lâu ngày bị kìm nén tại giờ phút này đột nhiên bùng nổ, Tư Đồ Thanh Lăng dù ý chí mạnh mẽ nhưng cũng không cách nào khống chế được chính mình.

“Mộ Hiên...” Lần đầu gọi Sở Mộ Hiên như vậy, Tư Đồ Thanh Lăng cảm thấy có chút không quen.

“Xảy ra chuyện gì?” Sở Mộ Hiên nhìn hấn.

“Ta muốn...”

“Muốn cái gì?” Sở Mộ Hiên khó hiểu.

Tư Đồ Thanh Lăng không trả lời, chỉ nhìn chăm chú Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên rất nhanh hiểu được ý tứ Tư Đồ Thanh Lăng, hẩn cúi gầm, hồi lâu, mới hơi hơi gật đầu.

Chiếm được sự đồng ý của người kia, Tư Đồ Thanh Lăng cuối cùng bất chấp tất cả, hẩn nhanh chóng cởi y phục của chính mình và Sở Mộ Hiên, khấn cấp hôn lên đôi môi đỏ thắm của người trong lòng.

Sở Mộ Hiên đón ý hòa theo cái hôn nóng bỏng của Tư Đồ Thanh Lăng, hai tay chặt chẽ ôm trên cổ Tư Đồ Thanh Lăng.

Nhận được sự phối hợp của Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng không còn cố kỵ, hẩn một hơi động thân, trực tiếp đem phân thân tiến vào trong hậu huyệt của Sở Mộ Hiên.

“Aa!” Tư Đồ Thanh Lăng đột ngột tiến vào, khiến cho Sở Mộ Hiên cảm thấy một trận đau đớn, tuy rằng hẩn dùng sức nắm chặt lấy áo ngủ bằng gấm dưới thân, nhưng vẫn nhịn không được kêu lên.

“Sao vậy, làm đau người sao?” Tư Đồ Thanh Lăng ngừng di chuyển, thân thiết hỏi.

Sở Mộ Hiên cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy ta nhẹ chút.” Tư Đồ Thanh Lăng giảm nhẹ biên độ động tác, ý muốn giúp Sở Mộ Hiên thoải mái hơn.

Sở Mộ Hiên từ trong cử động ân ái của Tư Đồ Thanh Lăng mà hưởng thụ được một loại khoái cảm trước nay chưa hề có, thế nên không lâu sau, hai người liền mờ mờ đắm đắm.

Thời điểm hoan ái đạt tới cao trào, hai người liền song song bắn ra...

Sau hai lần ái ân liên tục, Tư Đồ Thanh Lăng nằm bên người Sở Mộ Hiên trầm trầm ngủ, Sở Mộ Hiên nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Tư Đồ Thanh Lăng, từ trong thâm tâm nhen nhóm vô hạn nhu tình.

79. Chương 78

Ngày hôm sau, Sở Mộ Hiên mở mắt tỉnh dậy, liền nhìn thấy Tư Đồ Thanh Lăng đang nghiêng người, mỉm cười nhìn mình.

“Nhìn ta làm gì?” Sở Mộ Hiên hỏi.

“Chẳng làm gì cả, chỉ là muốn nhìn người.” Tư Đồ Thanh Lăng cười đáp.

“Buồn nôn quá đi!” Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng chọc Tư Đồ Thanh Lăng, oán trách nói.

“Đúng rồi, Mộ Hiên, ta nghĩ đã đến lúc chúng ta trở về Minh Thụy quốc rồi.” Tư Đồ Thanh Lăng đột nhiên đáp.

“Vì sao?”

“Vì sao gì nữa? Chúng ta tới đây là để tham gia đại điển lập hậu của Hoa Thần Hạo, nay hoàng hậu tương lai của hẩn đã bị bắt, đại điển lập hậu chắc chắn cử hành không được nữa rồi. Với lại bởi vì ta bị thương, khiến chúng ta ngưng lại Hồng Vũ quốc đã hơn hai tháng, mà trong nước lúc này còn rất nhiều chuyện tình cần ta trở về xử lý, nay ta đã khôi phục gần như hoàn toàn, người nói chúng ta có phải đã đến lúc trở về rồi không?” Tư Đồ Thanh Lăng hôn lên trán Sở Mộ Hiên, nói.

“Nói thì nói vậy, nhưng...” Sở Mộ Hiên nói tới đây, dừng lại. Tuy Tư Đồ Thanh Lăng hẩn không có lý do gì phải ở lại Hồng Vũ quốc, thế nhưng trong lòng Sở Mộ Hiên còn một gánh nặng chưa thể hạ xuống, đó là hiểu lầm với đại ca Mộ Hoan ngày đó. Hẩn muốn trước khi rời khỏi Hồng Vũ quốc giải thích rõ ràng với đại ca Sở Mộ Hoan, hy vọng đại ca có thể chấp nhận tình cảm lưu luyến giữa mình và Tư Đồ Thanh Lăng. Tuy rằng biết rõ cơ hội rất nhỏ bé, nhưng Sở Mộ Hiên vẫn muốn thử một lần.

Sở Mộ Hiên tuy rằng nghĩ như vậy, cũng muốn thực hiện nhưng đến lúc làm lại thực sự khó khăn. Mà chuyện quan trọng nhất chính là: Hẩn căn bản không biết đại ca đang ở nơi nào. Tuy rằng đại ca lúc trước

có nói qua y đang là ngự tiền thị vệ của Hoa Thần Hạo, nhưng hoàng cung to lớn như vậy tìm được đại ca cũng không phải chuyện dễ.

Trước ngày rời đi, Sở Mộ Hiên khắp nơi lưu tâm tìm hiểu tin tức đại ca, chẳng qua đại ca khi nương tựa Hoa Thần Hạo không sử dụng tên thật, cho nên Sở Mộ Hiên tìm hiểu nhiều ngày, vẫn không thu hoạch được gì.

Mai chính là ngày trở về Minh Thụy quốc, tảng đá lớn trong lòng vẫn không thể giải tỏa, Sở Mộ Hiên nằm trên giường, trần trọc khó ngủ.

Lúc này cửa đột nhiên truyền đến thanh âm đẩy cửa, trong lòng Sở Mộ Hiên vui vẻ không thôi, chẳng lẽ là đại ca? Thế là vội vàng nhảy khỏi giường, nhưng sau khi nhìn rõ người vừa tới, Sở Mộ Hiên lại chấn động. Người tới không phải Sở Mộ Hoan, mà là Hoa Thần Hạo!

“Bệ hạ vì sao lại đến nơi này?” Hướng Hoa Thần Hạo thi lễ, Sở Mộ Hiên cung kính hỏi.

“Không có chuyện gì, nghe nói các người ngày mai trở về, cho nên đến thăm người thôi.”

“Bệ hạ khách khí rồi, Mộ Hiên nào dám nhận.”

Hoa Thần Hạo thở dài, nói: “Gần đây quá nhiều chuyện xảy ra, bởi vì sơ sẩy của trẫm, làm hại quốc quân quý quốc thiếu chút nữa thì tính mạng khó giữ, thật sự khiến trẫm áy náy.”

“Điều này nào phải lỗi của bệ hạ, dù sao thì sau khi người đó bị thương, bệ hạ chẳng những sai nhóm thái y toàn lực hỗ trợ, còn xuất ra đại nguyên đan trên quý kéo dài mệnh cho hắn, nếu không nhờ lời nói của bệ hạ, chỉ sợ hắn đã sớm...”

“Đây là điều trẫm phải làm, sao lại nói như vậy, hắn cũng là khách nhân của trẫm, nếu hắn ở nơi này có mệnh hệ gì, trẫm biết ăn nói với người đời thế nào? Người khác chẳng phải còn nói trẫm vì muốn diệt trừ Tư Đồ Thanh Lăng mới cố tình an bài màn diễn như vậy sao? Trẫm làm việc quang minh lỗi lạc, tuyệt không dính líu tới chuyện ném đá giấu tay này!”

“Ta tin người sẽ không làm những chuyện này!” Sở Mộ Hiên chân thành nhìn Hoa Thần Hạo.

“Đúng rồi, ta hôm nay tới đây có một việc muốn...muốn nói với người.” Hoa Thần Hạo nói.

“Có chuyện gì?”

“Người có thể không trở về Minh Thụy quốc, mà ở lại quốc gia của ta không?”

80. Chương 79

Sở Mộ Hiên tuyệt đối không dự đoán được Hoa Thần Hạo sẽ nói ra yêu cầu lưu lại chính mình, hắn ngơ ngác nhìn ánh mắt chờ mong của Hoa Thần Hạo, một hồi lâu, mới nói: “Vì sao người muốn lưu ta lại?”

“Bởi vì...Bởi vì ở bên người khiến ta có cảm giác rất an toàn, rất nhẹ nhàng, rất thoải mái, mà loại cảm giác này trước kia ta chưa từng trải qua, ta nghĩ là ta đã thích người.” Hoa Thần Hạo thần nhiên nói. (Raph: Cảm tưởng anh này mới là chàng trai 18t lần đầu biết yêu, lần đầu tỏ tình a *che miệng tùm tùm*)

Lời thổ lộ đột ngột của Hoa Thần Hạo khiến Sở Mộ Hiên trở nên không biết làm thế nào, chỉ đành cúi gầm mặt.

“Người có đồng ý không?” Hoa Thần Hạo tiếp tục truy vấn.

“.....Thực xin lỗi, ta không thể đáp ứng.” Hít sâu một hơi, Sở Mộ Hiên nói ra đáp án của chính mình.

“Là bởi vì Tư Đồ Thanh Lăng sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, theo ta được biết, người và hắn còn có thù hận thâm sâu. Người vì sao...”

“Bệ hạ, thời gian có thể thay đổi mọi thứ, không phải sao?” Sở Mộ Hiên thản nhiên nói.

“Người nói đúng. Nhưng người có biết cảm giác của Tư Đồ Thanh Lăng với người là như thế nào không?”

Sở Mộ Hiên lắc đầu: “Hắn là người rất khó nắm bắt, chợt nóng rồi chợt lạnh, có khi nhiệt tình, có khi lãnh khốc, ta cũng không biết ý nghĩ của hắn.”

“Đúng vậy, Tư Đồ Thanh Lăng quả thật là kẻ khiến người ta không dễ dàng đoán biết. Người đã biết vậy, nhưng vẫn nguyện ý theo hắn? Chẳng lẽ không sợ có ngày hắn sẽ chán ghét người, liền gây bất lợi cho người?”

“Chuyện sau này ta không biết, nhưng hiện tại ta chỉ muốn ở bên hắn. Bệ hạ, đêm đã khuya, người cũng nên trở về nghỉ ngơi đi.” Sở Mộ Hiên hạ lệnh trực khách.

“Được rồi, nhưng trẫm vẫn muốn nói với người, một khi trẫm muốn có thứ gì, mặc kệ dùng biện pháp nào trẫm cũng sẽ đoạt được, người cũng không ngoại lệ.” Nói xong, Hoa Thần Hạo bước ra cửa.

“Bệ hạ.” Vừa đi được không xa, Hoa Thần Hạo liền bị một người gọi lại.

“Có chuyện gì thế, Mục Hoàn?” Hoa Thần Hạo dừng cước bộ, gọi tên ngự tiền thị vệ của hắn.

“Vi thần có thể giúp ngài đoạt được Sở Mộ Hiên.” Người thị vệ tên Mục Hoàn mừng rỡ tin tưởng nói.

“Vậy sao, người nói thử xem.”

“Thỉnh bệ hạ trước tiên miễn cho thần tội khi quân, thần mới có thể nói.”

“Được, cho người vô tội, nói đi.”

“Thực danh của vi thần không phải là Mục Hoàn, thân phận đích thực của thần kì thực là trưởng tử của nguyên tướng quân Yến Bình quốc, cũng là ca ca của Sở Mộ Hiên – Sở Mộ Hoan.”

“Cái gì? Người là đại ca của Sở Mộ Hiên?” Hoa Thần Hạo chấn động.

“Đúng vậy, hai năm trước, phụ mẫu thần cùng nhị đệ đều chết trên tay thủ hạ của Tư Đồ Thanh Lăng, chỉ có mình thần trốn thoát. Vì báo thù rửa hận, thần đầu quân cho bệ hạ, nhưng xuất phát từ rất nhiều lo lắng, thần không sử dụng tính danh thực sự của mình.”

“Trẫm đã biết, vậy vì sao hôm nay người lại đem chân tướng nói ra?”

“Bởi vì thần không thể gương mặt nhìn đệ đệ mình thương yêu nhất cứ như vậy rơi vào cái bẫy của tên vô sỉ Tư Đồ Thanh Lăng, ở bên tên Tư Đồ Thanh Lăng, không bằng cho nó ở lại Hồng Vũ quốc.” Sở Mộ Hoan nói.

“Trẫm có thể hiểu được tâm trạng của người, vậy người có biện pháp gì có thể lưu lại Sở Mộ Hiên?”

“Thần biết tính cách Mộ Hiên, bên ngoài nó thoát nhìn nhu nhược, kì thật có chút thông minh, cho nên ngàn vạn lần không thể mạnh mẽ lưu lại nó, nếu không nó nhất định tìm cơ hội đào tẩu. Nhưng nếu như là chính Tư Đồ Thanh Lăng muốn dâng Mộ Hiên cho ngài, chuyện sẽ không còn như trước nữa.”

“Nói tiếp.” Hoa Thần Hạo hứng thú nói.

“Nếu Mộ Hiên biết Tư Đồ Thanh Lăng muốn đem nó giao cho ngài, nó nhất định vì Tư Đồ Thanh Lăng vô tình vô nghĩa mà nản lòng thoái chí, đến lúc đó ngài thành tâm theo đuổi, sợ gì nó không đáp ứng!”

“Chủ ý thì tốt đấy, nhưng trẫm nhìn ra được Tư Đồ Thanh Lăng đối với Sở Mộ Hiên là tình thâm ý trọng, sao hắn có thể giao Sở Mộ Hiên cho trẫm?”

“Mục đích của chúng ta không phải muốn Tư Đồ Thanh Lăng thực sự giao Sở Mộ Hiên cho ngài, hơn nữa điều này cũng không có khả năng xảy ra. Chẳng qua muốn để cho Sở Mộ Hiên tin là như vậy, khiến nó hết hy vọng với Tư Đồ Thanh Lăng là được.”

Hoa Thần Hạo giả hoạt cười: “Trẫm đã hiểu, vậy chuyện này liền giao cho người làm.”

“Tuân lệnh! Thần nhất định dốc sức hoàn thành.” Sở Mộ Hoan nói xong liền lui xuống.

81. Chương 80

Bên kia, Sở Mộ Hiên và Tư Đồ Thanh Lăng hoàn toàn không hề biết kế hoạch của Hoa Thần Hạo đang chuẩn bị cho việc về nước. Tư Đồ Thanh Lăng nhìn Sở Mộ Hiên, trên mặt dạt dào nụ cười hạnh phúc, còn Sở Mộ Hiên lại vì việc đại ca cùng chuyện Hoa Thần Hạo nói tối qua mà có chút đăm chiêu không yên lòng. Không thể giải thích rõ ràng với đại ca chuyện Tư Đồ Thanh Lăng vẫn luôn là cái nhọt trong lòng hắn.

“Chuyện gì vậy, có tâm sự sao?” Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên như người mất hồn mất vía, liền hỏi.

“Không có gì.” Sở Mộ Hiên cười đáp, hắn vẫn luôn suy nghĩ, nhưng vì an toàn của đại ca, tạm thời không thể nói chuyện đại ca cho Tư Đồ Thanh Lăng.

“Phải trở về, người mất hứng?” Tư Đồ Thanh Lăng nhìn Sở Mộ Hiên, hỏi.

“Sao lại mất hứng được? Bao giờ chúng ta xuất phát?”

“Ta thấy chuẩn bị xong xuôi rồi, vừa nãy cũng đã cáo từ Hoa Thần Hạo. Ngay bây giờ chúng ta có thể về nước.” Tư Đồ Thanh Lăng đáp.

“Phải không, vậy là tốt rồi.”

“Ha hã, người cũng muốn trở về.” Tư Đồ Thanh Lăng ẩn hạ một nụ hôn trên gương mặt Sở Mộ Hiên.

“Đúng vậy.” Sở Mộ Hiên gật đầu, xem ra chuyện đại ca nhất thời không thể giải quyết được, chẳng bằng trước tiên cứ hồi Minh Thụy quốc, rồi có gì tính tiếp.

Hai người nói chuyện một lúc thì Vân Cô Hồng tiến đến bấm báo với Tư Đồ Thanh Lăng hết thấy đã sắp xếp xong xuôi, có thể xuất phát.

“Đi thôi, chúng ta hồi Minh Thụy.” Tư Đồ Thanh Lăng kéo tay Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, mỉm cười gật đầu.

Sau khi đoàn người Tư Đồ Thanh Lăng rời Đan Dương, dọc đường đều thuận buồm xuôi gió, hơn mười ngày sau đã trở về hoàng cung. Mới xuống xe ngựa, còn chưa kịp hồi tẩm cung nghỉ ngơi, Tư Đồ Thanh Lăng đã được thái giám bấm báo, nói đám đại thần có chuyện quan trọng cần tẩn kiến.

“Chuyện gì mà gấp gáp như vậy, không thấy trẫm vừa mới trở về sao?” Tư Đồ Thanh Lăng nhíu mày đáp.

“Nhưng...Nhưng chư vị đại nhân nói có chuyện quan trọng, không thể không cầu kiến.” Thái giám trả lời.

“Vậy thôi được, người gọi bọn họ vào đi.” Tư Đồ Thanh Lăng khoát tay, nói.

“Người có việc cần xử lý, vậy ta trở về Ánh Nguyệt cung trước.” Sở Mộ Hiên một bên nói.

“Được rồi, người về trước nghỉ ngơi, buổi tối trẫm tới chỗ người.” Tư Đồ Thanh Lăng nhẹ giọng thăm thì bên tai Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên thoát cái mặt ửng đỏ, cũng không trả lời, quay người lập tức ly khai.

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn vẻ mặt Sở Mộ Hiên, trong lòng thầm buồn cười. Đằng sau, Tể tướng đi đầu, kế đó là chư vị đại thần đức cao vọng trọng cũng đã đến nơi.

“Các người có việc gì? Nói mau đi.” Tư Đồ Thanh Lăng ngự trên ngai vàng, nhìn mọi người.

“Khởi bẩm bệ hạ, con thứ Sở Mộ Hiên của Nguyên Yến Bình quốc tướng quân Sở Uy ngụ tại nước ta đã hơn hai năm, gần đây nơi nơi đều truyền tai nhau nói rằng Sở Mộ Hiên chính là tai tinh của nước ta, sớm muộn cũng mang đến đại họa. Thỉnh bệ hạ suy nghĩ tới thiên thu cơ nghiệp của quốc gia ta mà trục xuất Sở Mộ Hiên!” Tể tướng quỳ gối, dập đầu nói. Lập tức, các vị đại thần cùng theo đó quỳ xuống, cùng nhau chờ lệnh.

Tư Đồ Thanh Lăng chau mày, uy nghiêm nhìn chư vị đại thần, đột nhiên vỗ bàn, quát lớn: “Các người nghe được toàn bộ đều là lời nói vô căn cứ!”

82. Chương 81

Tư Đồ Thanh Lăng chau mày, uy nghiêm nhìn chư vị đại thần, đột nhiên đập bàn, quát lớn: “Các người nghe được toàn bộ đều là lời nói vô căn cứ!”

“Bệ hạ, hiện tại khắp ngang cùng ngõ hẻm trong kinh thành đều truyền tai nhau Sở Mộ Hiên là họa tinh. Theo thần biết, thời điểm quân ta tấn công Yên Bình quốc hẳn từng ăn cắp tình báo quân sự của ta, hơn nữa lúc người ở Hồng Vũ quốc cũng từng vì hắn mà lâm vào hiểm cảnh, sự thật bày ra trước mắt, tuyệt không phải điều vô căn cứ! Thỉnh Hoàng thượng cân nhắc!”

“Các người...” Tư Đồ Thanh Lăng tức giận không thôi, nhưng lại không tìm ra lý do nào để phản bác lời vị đại thần nói.

“Bệ hạ! Thỉnh người vì quốc gia mà suy nghĩ, sớm trục xuất Sở Mộ Hiên!” (Raph: Bỗng nhiên mỡ nghĩ đến từ “traí đẹp bị trục xuất” =))

“Chuyện này bàn sau đi, các người lui xuống trước đã, trầm mặt mỗi, muốn nghỉ ngơi một chút.” Tư Đồ Thanh Lăng nói.

“.....Tuân chỉ!” Chúng đại thần biết hiện tại thảo luận cũng không thu được kết quả gì, liền thức thời lui ra ngoài, nhưng mỗi người đều âm thầm hạ quyết tâm, không đui được Sở Mộ Hiên quyết không từ bỏ ý đồ!

Sau khi các đại thần cáo lui, Tư Đồ Thanh Lăng gọi Vân Cô Hồng, để hắn xuất cung tra xem lời đồn bắt lợi cho Sở Mộ Hiên từ đâu mà đến, rồi mới đứng dậy hồi Ánh Nguyệt cung.

Ánh Nguyệt cung

“Thanh Lăng, người đã đến, có chuyện gì vậy, sao các đại thần lại tìm người gấp gáp thế?” Sở Mộ Hiên thấy Tư Đồ Thanh Lăng tới, vội ra đón.

“Không...Không có chuyện gì!” Tư Đồ Thanh Lăng không dám nói cho Sở Mộ Hiên chân tướng, ấp úng nói.

Mộ Hiên không nhìn ra tâm sự của Tư Đồ Thanh Lăng, hắn kéo tư Đồ Thanh Lăng ngồi lên giường, mỉm cười nói: “Không có việc gì là tốt rồi. Đúng rồi, người có khát không, ta lấy cho người chén trà nhé.”

“Không cần đâu.” Tư Đồ Thanh Lăng ôm lấy Sở Mộ Hiên, nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta không khát, đáp ứng ta, dù có chuyện gì người cũng không được rời đi, mãi ở bên ta như vậy. Có được không?”

“Ừ,” Sở Mộ Hiên dụi mặt vào lòng Tư Đồ Thanh Lăng, nhẹ giọng đáp: “Được, dù thế nào ta cũng không bỏ đi. Ta vẫn sẽ ở bên người.”

“Một lời đã định, dù có chuyện gì xảy ra người cũng không được rời bỏ ta!”

“Được,” Sở Mộ Hiên cười nói: “Hôm nay người bị làm sao thế? Đột nhiên lại nói mấy lời này!”

“Không có gì, hôm nay ta muốn người.” Tư Đồ Thanh Lăng ở bên tai Sở Mộ Hiên nhẹ giọng nói: “Lại cho ta thêm một đứa con nhé.”

“Đáng ghét, nói cái gì vậy.” Sở Mộ Hiên thẹn thùng cúi đầu, oán trách nói.

Tư Đồ Thanh Lăng không trả lời, trực tiếp đặt Sở Mộ Hiên lên giường, cởi quần áo, hôn môi Sở Mộ Hiên cùng hai điểm anh hồng trước ngực hắn, Sở Mộ Hiên đỏ mặt, cầm lấy phân thân Tư Đồ Thanh Lăng.

Được Sở Mộ Hiên chủ động, Tư Đồ Thanh Lăng càng cảm nhận được khoái cảm hơn hẳn trước kia, thừa thế liền đem phân thân mình tiến vào trong mật huyết của Sở Mộ Hiên, ở bên trong càng thêm cương cứng.

Giờ khắc hai thân thể dung hòa làm một, Sở Mộ Hiên cảm thấy bản thân thực sự hạnh phúc, không lâu liền thiếp đi trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng.

83. Chương 82

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên tựa như đứa trẻ ngủ say sưa trong lòng mình, không khỏi cười nhẹ, hân hân nhàn nhàn lật mình, bế Sở Mộ Hiên lên giường (Raph: Thế trước đó các anh làm ở đâu vậy? @_@) , rón rén phủ thêm quần áo, tranh thủ rời khỏi Ánh Nguyệt cung.

Trở lại tẩm cung của mình, trước hết Tư Đồ Thanh Lăng phái người cho gọi Vân Cô Hồng, hỏi han hân tình hình điều tra về kẻ khởi xướng lời đồn. Nhưng không ngờ người luôn hoàn thành tốt công việc như Vân Cô Hồng lúc này lại ấp úng, khó nói được nguyên do, chỉ biết hiện tại lời đồn này vô cùng phổ biến, phổ lớn phổ nhỏ đều truyền lưu, rất khó tra được ngọn nguồn rốt cuộc ở nơi nào.

Tư Đồ Thanh Lăng vừa nghe, nhất thời giận dữ, hướng Vân Cô Hồng quát: “Người đi tra lại cho ta, nhất định phải tra rõ ràng, còn có, chuyện này ngàn vạn lần không được để cho Sở Mộ Hiên biết!”.

“Thần tuân lệnh!”

“Người đi đi, nhanh chóng thăm dò!” Tư Đồ Thanh Lăng phát tay tiễn khách.

Sau khi Vân Cô Hồng cáo lui, Tư Đồ Thanh Lăng một quyền nện mạnh trên long án, âm thầm hạ quyết tâm: Lúc này nhất định phải bảo hộ Sở Mộ Hiên thật tốt, không thể để hắn lại chịu bất kì thương tổn nào!

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt một tháng đã qua, Vân Cô Hồng vẫn như cũ không thể điều tra được gì, mà Tư Đồ Thanh Lăng giờ phút này đang bị một núi công việc làm cho khôn đốn, một mặt phải xử lý việc quốc sự lớn nhỏ, một mặt phải ứng phó với đám đại thần suốt ngày lải nhải phải đuổi Sở Mộ Hiên, nhiều việc đến nỗi thời gian ở bên Sở Mộ Hiên cũng chẳng có.

Xem đi, mới vừa giải quyết xong xuôi một việc, tính tới Ánh Nguyệt cung một lúc, chẳng ngờ lại có vấn đề phát sinh.

“Khởi bẩm bệ hạ, theo thám tử hồi báo, Hồng Vũ quốc chủ Hoa Thần Hạo gần đây tứ phía thao binh luyện mã, thần e chúng có ý đồ gây sự.”

“Cái gì! Hoa Thần Hạo này cũng khinh người quá đáng rồi!” Tư Đồ Thanh Lăng cả giận nói: “Hắn đang khinh quốc gia ta không dám gây chiến đó sao?”

“Bệ hạ bớt giận, dù sao tình huống hiện tại cũng chưa thể làm rõ, không bằng lấy tĩnh ứng biến.”

“Nên như vậy. Bất quá chúng ta cũng không thể chẳng làm gì, người đâu, chuẩn bị ngựa, ta muốn khảo sát việc luyện binh! Đi kiểm tra xem tinh binh cường đại của Minh Thụy quốc chúng ta thế nào!”

Bên kia, Ánh Nguyệt cung

“Chúc mừng người, người đã có thai hai tháng rồi!” Đây là thanh âm vui sướng của Vân Cô Nhạn.

“Thật vậy?” Sở Mộ Hiên bắt lấy tay Vân Cô Nhạn, kích động nói: “Ta thật sự lại có thai?”

“Sao vậy, không tin chẩn đoán của Vân Cô Nhạn ta?”

“Không phải, ta....Ta chỉ là đang rất cao hứng, trách không được gần đây ta luôn cảm thấy cả người mệt mỏi, buồn ngủ, hóa ra....Thật sự là tốt quá!”

“Đúng vậy! Vậy ta lập tức thông báo cho bệ hạ tin tức tốt lành này!” Vân Cô Nhạn vừa nói liền muốn lao ngay ra ngoài.

“Đừng đừng, hiện tại khoan hãy nói cho bệ hạ.” Sở Mộ Hiên gọi Vân Cô Hồng lại.

“Vì sao? Đây là đại hỷ sự a!” Vân Cô Nhạn khó hiểu.

“Không,” Sở Mộ Hiên then thùng cúi đầu, nói: “Hiện tại đừng nói cho bộ hạ vội, một tháng nữa là sinh thần bộ hạ, ta nghĩ đến lúc ấy mới cho người một món quà thật lớn!”

“Ha ha! Hóa ra là như vậy! Được! Ta không nói cho hắn! Đến lúc đó tự người đem tin tức tốt này cho hắn làm lễ vật!”

“Cám ơn người! Cô Nhận!”

“Với ta người còn khách khí gì chứ! Bất quá thân thể người không tốt lắm, tốt nhất là nên điều dưỡng cho tốt, như vậy mới có thể sinh ra một tiểu tử béo múp được!”

“Nói cái gì vậy! Thật là!”

“Được được, thì không nói, người cứ nghỉ ngơi, ta kêu Cẩm Nhi đi cùng khai chút được dưỡng thai cho người!” Vân Cô Nhận nói rồi cầm lấy hòm thuốc, gọi Cẩm Nhi cùng rời đi.

Sở Mộ Hiên nằm trên giường, từ ái vuốt ve bụng mình, tính thời gian, đứa bé này hẳn là sau khi rời khỏi Hồng Vũ quốc mới có, Tư Đồ Thanh Lăng nếu đã biết, hẳn mừng rỡ như điên luôn ấy chứ, hy vọng sinh thần hắn mau đến một chút.

84. Chương 83

Đêm đã khuya, Tư Đồ Thanh Lăng tuần tra quân doanh còn chưa trở về, Sở Mộ Hiên một mình chán nản nằm trên giường, tưởng tượng hình dáng đứa nhỏ sắp sinh của mình và Tư Đồ Thanh Lăng, trong lòng tràn ngập ngọt ngào.

Phía sau, cửa đột nhiên mở, Sở Mộ Hiên giật mình, ngồi dậy, hỏi: “Thanh Lăng, là người phải không?” Ai ngờ nửa ngày cũng chưa có hồi âm.

“Thanh Lăng?” Sở Mộ Hiên tiếp tục hỏi.

Lại một lát, mới thấy một bóng đen tiến vào, hắn đứng bên giường, cười lạnh: “Mộ Hiên, người khỏe không?”

“Ca ca? Huynh sao lại đến đây?” Nghe rõ thanh âm người vừa tới, Sở Mộ Hiên chấn động.

“Sao ta lại không thể tới. Không nghĩ tới bây giờ người còn nhớ rõ vị ca ca là ta. Sao vậy, tình cảm với Tư Đồ Thanh Lăng tốt lắm rồi ha, hô thẳng tính danh!” Sở Mộ Hoan nói móc mỉa.

“Ca ca, huynh sao lại nói vậy....Đệ....”

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, trở lại chuyện chính đi, thấy các người hiện tại còn bộ dạng thân mật như vậy, xem ra Tư Đồ Thanh Lăng còn chưa nói việc kia với người đi, giấu cũng kín thật đó.”

“Có chuyện gì?”

“Thoạt nhìn thì xem ra người không biết thật rồi, hiện tại khắp ngang cùng ngõ hẻm Minh Thụy quốc đâu đâu cũng truyền lưu Sở Mộ Hiên người là tai tinh của Minh Thụy quốc, yêu cầu trục xuất người xuất hiện không ngừng nghỉ, không ngờ thân là đương sự mà người lại hoàn toàn chẳng hay biết gì!”

“Sao như vậy được? Đệ tuyệt không hề biết.”

“Sao, không tin? Vậy người có thể hỏi trực tiếp Tư Đồ Thanh Lăng. Đúng rồi, người còn có thể thuận tiện hỏi hắn xem, gần đây Hồng Vũ quốc có phải đang tứ phương thao luyện binh mã hay không?”

“Thao binh luyện mã? Để làm gì?”

“Để làm gì ư,” Sở Mộ Hoan nhìn đệ đệ nói: “Người là gốc thật hay giả gốc vậy, Tư Đồ Thanh Lăng có lẽ không biết nguyên nhân, nhưng người hẳn phải rõ ràng hơn ai hết chứ, người còn nhớ những lời Hoa Thần Hạo nói cùng người trước khi rời Hồng Vũ quốc không?”

“Kia....Là....Bởi vì....đệ, cho nên....” Sở Mộ Hiên ngăn người, hồi tưởng lại những gì Hoa Thần Hạo từng nói.

“Người biết là tốt rồi, cụ thể ta cũng không nhiều lời nữa, người vẫn nên đến hỏi Tư Đồ Thanh Lăng đi, ta đi trước.” Nói xong, cũng không chờ Sở Mộ Hiên đáp lại, Sở Mộ Hoan liền xoay người nhảy ra theo đường cửa sổ.

Sở Mộ Hiên ngơ ngác nhìn bóng dáng ca ca rời đi, ngẫm đến việc Tư Đồ Thanh Lăng giấu mình nhiều chuyện như vậy, trong lòng hỗn loạn, không biết là tư vị gì.

Suy nghĩ liền một đêm chưa ngủ.

Chính ngọ hôm sau, Tư Đồ Thanh Lăng mới tha một thân mệt mỏi trở về Ánh Nguyệt cung, không nghĩ tới vừa tiến đến còn chưa kịp nghỉ ngơi phút nào, liền bị Sở Mộ Hiên chất vấn.

“Người nói đi! Sao người có thể giấu ta nhiều chuyện như vậy, chuyện lời đồn là thế nào? Còn chuyện Hoa Thần Hạo thao binh luyện mã nữa?”

“Mấy chuyện đó thì làm sao? Người cứ hỏi lắm như vậy làm gì? Trăm hôm qua tuần tra quân doanh mệt mỏi, trước để trăm nghỉ ngơi một chút đã.” Tư Đồ Thanh Lăng gục trên giường.

“Người nói cho rõ ràng đã!” Sở Mộ Hiên cao giọng, kéo dựng Tư Đồ Thanh Lăng từ trên giường dậy.

“Người có thấy phiền không! Chuyện còn chưa rõ ràng, trăm trả lời người thế nào!” Tư Đồ Thanh Lăng ban đầu giấu diếm vốn là để Sở Mộ Hiên không thương tâm, không nghĩ tới lại thành lý do khiến Sở Mộ Hiên chất vấn mình, hẳn nín nhịn không được nữa liền hướng Sở Mộ Hiên quát lớn.

“Trước kia người nói chuyện gì cũng sẽ bàn bạc cùng ta, không nghĩ tới đến tận bây giờ người vẫn không hề tin tưởng ta!”

“Cái gì mà tin hay không tin! Người có cần chuyện bé xé ra to như vậy không! Thôi quên đi, trăm thật sự mệt mỏi rồi, cũng lười tranh cãi với người, ta hồi tắm cung!” Tư Đồ Thanh Lăng nói xong, liền phá cửa mà đi.

Sở Mộ Hiên rưng rưng nước mắt, nhẹ nhàng xoa bụng, lẩm bẩm nói: “Hài tử, sao càng ngày ta càng cảm thấy phụ thân con xa lạ như vậy? Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ?”

85. Chương 84

Từ sau lần cãi nhau đó, mấy ngày nay Sở Mộ Hiên và Tư Đồ Thanh Lăng vẫn người nào ở chỗ người nấy. Mặc dù trong lòng đều không còn tức giận nhau, nhưng vì sĩ diện, hai người ai cũng không đi tìm đối phương.

Sáng sớm hôm nay, Sở Mộ Hiên vừa rời giường, liền thấy trên mặt bàn có một phong thư. Thư là do Tư Đồ Thanh Lăng viết, nội dung chính là muốn tối nay Sở Mộ Hiên chờ hắn trong phòng sau hậu viên, hẳn muốn nói chuyện.

Sở Mộ Hiên đọc thư xong, nhin không được nở nụ cười, xem ra Tư Đồ Thanh Lăng vẫn là nhin không được, muốn cùng mình giải thích, cũng tốt, xem buổi tối rốt cuộc hắn muốn nói cái gì. (Raph: Con người thường ảo tưởng vị trí của mình trong lòng kẻ khác ~).

Màn đêm vừa buông, Sở Mộ Hiên qua ngự hoa viên, đi tới hậu viên. Hậu viên là nơi lịch sự tao nhã, tại cung điện tráng lệ này lại có một vẻ đẹp đặc biệt. Sở Mộ Hiên tính thời gian, bản thân đã tới Minh Thụy quốc hơn hai năm, nhưng chưa lần nào đi tới hậu viên, không nghĩ tới nơi này lại có một căn phòng, không biết Tư Đồ Thanh Lăng hẹn mình ở nơi này rốt cuộc là có ý gì.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, đi vào không gian lãng đãng khói hương, bài trí bên trong lập tức hấp dẫn chú ý của Sở Mộ Hiên. Đây thật sự là một gian phòng trang trí hết sức trang nhã, tuy rằng nội thất bố trí đơn giản mộc mạc, nhưng trực giác nói cho Sở Mộ Hiên, gian phòng này nhất định không phải căn phòng bình thường.

Lại đi tiếp, Sở Mộ Hiên nhìn thấy chính giữa bàn mà một chiếc lư hương, hương bên trong sắp đốt hết. Lúc này, bỗng có thứ gì đó dưới chân, hần cúi đầu, chỉ thấy một tấm bài vị rơi đập nát nằm trên đất.

Sở Mộ Hiên nghi hoặc nhặt lên thì tấm bài vị đã vỡ thành mấy mảnh, còn chưa kịp nhìn kĩ tên tuổi trên bài vị, cổ tay liền bị một bàn tay to lớn bắt lấy giữ chặt.

Sở Mộ Hiên ngoái lại, liền thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tư Đồ Thanh Lăng.

“Người làm ta đau...” Sở Mộ Hiên còn chưa nói xong, Tư Đồ Thanh Lăng một phen kéo giật hần lại, nổi giận đùng đùng quát: “Vì sao người lại xuất hiện ở trong này?”

“Vì sao? Không phải người gọi ta tới sao?”

“Trẫm gọi người tới khi nào?” Nói rồi, đường nhìn di chuyển, Tư Đồ Thanh Lăng liền dời mắt tới tấm bài vị, nháy mắt ánh mắt hần trở nên cực kì đáng sợ.

“Người rốt cuộc làm gì bài vị rồi?” Bàn tay đang nắm lấy tay Sở Mộ Hiên siết chặt lại, Tư Đồ Thanh Lăng hung tợn nói.

“Bài vị nào? A, người nói cái này sao, ta cũng không biết, lúc ta tới thì nói đã như thế này rồi!”

“Không cần giả vờ hồ đồ trước mặt trẫm, nơi này không được trẫm cho phép thì bất kể ai cũng không được tới gần! Tất cả mọi người đều biết việc này, cho nên không có kẻ nào dám đến đây, ngoại trừ người!”

“Ta thật sự không biết, dù sao thì cũng chỉ là tấm bài vị mà thôi, có cần phải ngạc nhiên đến vậy không?” Sở Mộ Hiên đáp lời.

“Cái gì! Chỉ là tấm bài vị mà thôi? Người có biết đây là bài vị của ai không? Đây là bài vị của Thanh Xa thái tử! À, trẫm biết rồi, nhất định là người oán hận trẫm vì Thanh Xa thái tử mà sát hại cả nhà người cho nên người mới lấy cái này để trút giận phải không?”

“Thật sự không phải ta! Ta căn bản không hề biết đây là bài vị của ai, ta nhận được thư nói người muốn gặp ta, ta mới đến, lúc ta đến thì mọi chuyện đã như thế này rồi!”

“Trẫm nhấn mạnh với người một lần nữa, trẫm chưa từng gọi người tới đây, nơi này là nơi trẫm tưởng niệm Thanh Xa thái tử, người còn chưa đủ tư cách để bước vào!” Tư Đồ Thanh Lăng một mạch đáp.

“Cái gì? Không đủ tư cách? Ta hiểu rồi, hóa ra trong lòng người ta quả thật bé nhỏ chẳng đáng gì!” Sở Mộ Hiên rốt cuộc nhịn không được, nước mắt tức thì tuôn trào.

Tư Đồ Thanh Lăng đang nổi nóng, đương nhiên không nói được lời nào hay ho, hần chỉ mặt Sở Mộ Hiên, hỗn hển nói: “Đương nhiên, người cho là người ở trong lòng trẫm quan trọng lắm hay sao? Bớt tự cho mình đúng đi! Nói cho người biết, từ đầu đến cuối trẫm chỉ coi người như sủng vật mà thôi, một thứ đồ chơi sau này có thể ném đi, có thể đem tặng!”

Tự tôn của Sở Mộ Hiên một khắc này hoàn toàn sụp đổ, hóa ra Tư Đồ Thanh Lăng chưa từng yêu hần, trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng, địa vị quan trọng nhất vẫn là vị ca ca đã qua đời kia, mà chính mình, chỉ là một thứ đồ chơi có thể tùy thời vứt bỏ.

86. Chương 85

Cố gắng áp chế nước mắt sắp trào ra, Sở Mộ Hiên nhìn Tư Đồ Thanh Lăng thật sâu, đột nhiên cười to: “Được! Được! Được! Rất tốt!”. Nói xong y dùng toàn lực giãy khỏi tay Tư Đồ Thanh Lăng, không đợi Tư

Đồ Thanh Lăng nói chuyện liền bước ra ngoài.

Đến khi Tư Đồ Thanh Lăng nhận ra bản thân lơ lửng, thân ảnh gầy yếu của Sở Mộ Hiên đã biến mất trong bóng đêm mênh mông.

Suy sụp trở về Ánh Nguyệt cung, nước mắt cuối cùng không kìm nén được trào ra từ bờ mi. Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng vuốt ve bụng, lẩm bẩm với tiểu sinh mệnh bên trong: “Hài tử, hôm nay ta mới biết trong lòng phụ thân con địa vị của ta nhỏ bé tới dường nào, chỉ là một sủng vật để hân thù cột, ha ha, thật đáng buồn. So với ở đây bị hân thù cột, phụ tử hai người chúng ta rời khỏi nơi này, tự chiếu cố cuộc sống của chính mình, con nghĩ sao?”

Hài tử trong bụng đương nhiên không có khả năng đáp lại Sở Mộ Hiên, nhưng Sở Mộ Hiên vẫn tự mình khóc, tự mình nói, nói ra hết nỗi thống khổ của bản thân. Cũng không biết qua bao lâu, Sở Mộ Hiên mới mơ màng trầm trầm ngủ.

Nửa mơ nửa tỉnh, nghe như có người đang nói chuyện, Sở Mộ Hiên mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, nhìn thấy là đại ca Sở Mộ Hoan.

“Đại ca, sao lại là huynh?”

“Sao vậy? Không phải Tư Đồ Thanh Lăng khiến ngươi vô cùng thất vọng?”

“Đệ....Không có...đệ với hân...đã...”

“Ta biết hân vì Thanh Xa thái tử nên mới giận chó đánh mèo với ngươi”

“Sao đại ca biết?”

“Ha ha, bởi vì chuyện này do ta sắp đặt. Ta biết hôm nay là ngày giỗ của Thanh Xa, Tư Đồ Thanh Lăng nhất định sẽ tới phòng của Thanh Xa – người mà hân luôn hoài niệm, cho nên ta đặt bài vị của Thanh Xa, rồi lấy danh nghĩa Tư Đồ Thanh Lăng dụ ngươi tới đó. Mục đích là muốn thấy rõ tình nghĩa của Tư Đồ Thanh Lăng đối với ngươi ở mức nào nhưng không ngờ ngươi trong lòng của hân chẳng đáng một đồng, thật là muốn cười” Sở Mộ Hoan ha ha cười.

“Hóa ra tất cả đều là ngươi...”

“Đúng vậy, nhưng ngươi phải biết rằng, chuyện lần này đều vì suy nghĩ cho ngươi, hôm nay ngươi thấy rõ sắc mặt đáng ghê tởm của Tư Đồ Thanh Lăng? Mặt khác, ta đã nói với ngươi, Hoa Thần Hạo sẽ sử dụng mọi thủ đoạn vì ngươi, thậm chí là chiến tranh, ngươi cho rằng trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng ngươi quan trọng hơn dân chúng Minh Thụy sao?”

“Đệ...nhưng đệ đã...” Nói đến một nửa, Sở Mộ Hiên cuối cùng vẫn là đem “mang hài tử của hân” nuốt vào.

“Được rồi, những gì nên nói ta đều đã nói, ngươi phải tin tưởng ca ca làm hết tất cả vì muốn tốt cho ngươi. Đây là lần gặp cuối cùng của chúng ta sau này ngươi tự chăm sóc bản thân” Nói xong Sở Mộ Hoan thả người rời đi.

87. Chương 86

Lập tức hiểu rõ nhiều chuyện, Sở Mộ Hiên nhất thời cảm thấy nản lòng thoái trí, hóa ra dù có là đại ca mình yêu thương nhất hay là kẻ bản thân ngộ nhận có thể phò thác cả đời như Tư Đồ Thanh Lăng, đều có thể đối đãi như vậy với chính mình, vậy bản thân còn cần thiết ở lại Ánh Nguyệt cung, ở lại bên người Tư Đồ Thanh Lăng?

Tuy đã hết hi vọng ở Tư Đồ Thanh Lăng nhưng nếu rời khỏi nơi này, một thân một mình không nơi nương tựa lại đang mang thai, con đường sau này biết đi như thế nào đây.

Đang lúc Sở Mộ Hiên buồn rầu không thôi, Cẩm Nhi nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào. Từ khi biết Sở Mộ Hiên có thai, Cẩm Nhi luôn theo lời Vân Cô Nhạn dặn dò, đúng giờ mang thuốc an thai tới cho Sở Mộ Hiên. Cẩm Nhi đi đến bên người Sở Mộ Hiên, thấy y lệ rơi đầy mặt. Vội vàng lấy khăn tay, kinh ngạc lau đi nước mắt trên mặt Sở Mộ Hiên: “ Công tử, có chuyện gì vậy?”

“ Không...Không có gì”

“ Công tử! Trước kia không phải ngài bảo rằng Cẩm Nhi không phải là tức nhân mà là bằng hữu tri tâm sao? Còn nhớ lúc đấy Cẩm Nhi vui mừng biết bao nhiêu, hiện tại người có tâm sự vì có gì lại không chia sẻ với Cẩm Nhi?”

Nghe được tình chân ý thiết qua lời nói của Cẩm Nhi, lại nghĩ tới Tư Đồ Thanh Lăng vô tình vô nghĩa, Sở Mộ Hiên thật sự không nhận được, vừa khóc vừa kể lại toàn bộ sự tình cho Cẩm Nhi.

“ Cái gì? Bệ hạ muốn giao công tử cho Hoa Thần Hạo cho dù công tử đang mang thai? Sao có thể như thế được?” Cẩm Nhi nghe xong lòng đầy căm phẫn, tức giận nói: “ Công tử vì người trả giá nhiều như vậy, người lại đối xử với công tử như thế, Cẩm Nhi quả thực không thể đứng nhìn”.

“ Do lão thiên khiến ta yêu sai người thôi” Sở Mộ Hiên thở dài nói.

“ Công tử ngài không thể oán trời trách đất, ngài phải phản kháng lại. Không bằng ngài đem hài tử xóa sạch để hấn hảo hảo hối hận”

“ Không” Sở Mộ Hiên vội vàng lắc đầu. “ Nói thế nào ta cũng không xóa sạch đứa nhỏ này”.

“ Tại sao vậy?” Cẩm Nhi khó hiểu.

“ Bởi vì...bởi vì ta thương hấn. Mặc kệ hấn đối xử với ta như thế nào, tình này của ta đối với hấn đã vô cùng sâu đậm. Hài tử là cốt nhục của ta và hấn, ta sao có thể nhẫn tâm. Cho dù cái giá phải trả to lớn đến đâu ta cũng quyết sinh hạ hài tử”.

“ Công tử, “ yêu” trong lời người nói Cẩm Nhi không hiểu lắm, bất quá nếu người muốn sinh hạ hài tử Cẩm Nhi nguyện ý giúp người”.

“ Thật vậy sao? Đa tạ người, Cẩm Nhi. Ta cầu người giúp ta một chuyện, mang ta rời khỏi hoàng cung”

“ Rời khỏi hoàng cung? Vì Sao?”

“ Ta sợ, ta sợ Tư Đồ Thanh Lăng biết ta có thai sẽ ép ta xóa sạch đứa nhỏ. Ta còn sợ hấn đem ta cho Hoa Thần Hạo, như vậy hài tử cũng không đảm bảo cho nên chỉ có một cách, rời đi càng xa càng tốt. Tìm một địa phương thanh tĩnh, an ổn sinh hài tử rồi cùng nó bình yên trải qua cuộc sống hàng ngày. Người có thể giúp ta không?”

“ Cẩm Nhi hiểu, công tử yên tâm Cẩm Nhi nhất định làm được”.

88. Chương 87

Tư Đồ Thanh Lăng hoàn toàn không biết ý tưởng lúc này của Sở Mộ Hiên. Ngày đó, hấn tới bái tế Thanh Xa thấy bài vị bị đập nát đồng thời thấy Sở Mộ Hiên đúng lúc có mặt ở đó liền cả giận mất khôn nói những lời làm tổn thương mạnh mẽ Sở Mộ Hiên. Kỳ thật không bao lâu sau, hấn bình tĩnh lại rồi nhớ tới lời mình nói liền hối hận không thôi. Một mặt muốn hấn giải thích một mặt lại lo lắng Sở Mộ Hiên đang tức giận, liền nghĩ tạm thời yên tĩnh một chút, đợi Sở Mộ Hiên bớt giận mới giải thích với y. Nhưng hấn nào đâu biết rằng giờ phút này, y cùng Cẩm Nhi đang chuẩn bị kế hoạch trốn khỏi hoàng cung của hấn.

Vài ngày sau, Cẩm Nhi báo lại với Sở Mộ Hiên rằng tất cả đã chuẩn bị tốt, tùy thời có thể rời đi.

“ Phải không? Tùy thời có thể rời đi?” Sở Mộ Hiên bình thản nói, trên mặt không nhìn ra được chút vui sướng nào.

Nói thật, phải rời khỏi Ánh Nguyệt cung – nơi gắn bó hơn hai năm, rời đi Tư Đồ Thanh Lăng – người mình yêu trừ hết thấy trong lòng Sở Mộ Hiên vạn lần không nở nhưng tôn nghiêm của y không lúc nào ngừng nhắc nhở y rằng: “Sở Mộ Hiên người không cần ở bên Tư Đồ Thanh Lăng làm chích chó vầy đuôi mừng cầu chủ, không cần trở thành món đồ chơi bị ném tới chỗ Hoa Thần Hạo, vì hài tử trong bụng, vì chính mình, người nhất định phải rời khỏi nơi này”.

“ Công tử chúng ta khi nào thì rời đi ạ?” Lời nói của Cầm Nhi đánh gãy suy nghĩ của Sở Mộ Hiên, thở dài, y nói:

“ Ba ngày sau chúng ta rời đi đi”

“ Dạ, công tử”. Cầm Nhi gật gật đầu.

“ Đúng rồi, chuyện chúng ta chạy trốn Cầm Nhi không nói cho bất kỳ ai biết chứ?”

“ Không có, ngay cả sư phụ Vân Cô Nhạn Cầm Nhi cũng không nói. Công tử cứ yên tâm, từ sau khi được phái tới hầu hạ công tử Cầm Nhi đã là người của công tử mọi chuyện đều nghe theo công tử”.

“ Không ai biết là tốt rồi, người xuống trước đi ta muốn nghỉ ngơi một lát”

Sau khi Cầm Nhi rời đi, Sở Mộ Hiên lẳng lặng, chăm chú nhìn mọi thứ trong Ánh Nguyệt cung. Đột nhiên, một trân ghê tởm đánh úp lại, y nhất thời không nhận được ghé vào bên giường nôn mửa liên tục.

Qua một hồi lâu cảm giác buồn nôn mới qua đi, Sở Mộ Hiên xuống giường tự rót một chén trà xanh, vừa vuốt ve bụng vừa cười khổ:” Hài tử, con cũng biết sau này sẽ không được gặp thân sinh phụ thân của con nên mới dùng cách này để nói ra bất mãn của con? Con yên tâm cho dù không có hắc phụ thân cũng sẽ hảo hảo chiếu cố con”

Cơn buồn nôn ập tới đem cơn buồn ngủ lúc đầu Sở Mộ Hiên đuổi đi, bất đắc dĩ, y phủ thêm áo khoác, thông thả bước ra khỏi Ánh Nguyệt cung. Đi mãi đi mãi, Sở Mộ Hiên phát hiện chính mình thế nhưng đã đứng bên ngoài tấm cung của Tư Đồ Thanh Lăng, tưởng tượng Tư Đồ Thanh Lăng đang ở bên trong, Sở Mộ Hiên nhất thời bất động.

Cứ như vậy, y ngơ ngác đứng bên ngoài, chăm chú nhìn ngọn đèn trong phòng, hồi lâu, hồi lâu, mới lưu luyến rời đi.

Ba ngày sau, là thời điểm rời khỏi hoàng cung. Cầm Nhi đã chuẩn bị tốt mọi thứ, Sở Mộ Hiên được giấu trong xe hàng ngày đưa đồ ăn tới ngự thư phòng, tránh được nhóm thủ vệ điều tra, thuận lợi chốn thoát.

89. Chương 88

Tư Đồ Thanh Lăng cho rằng sau vài ngày Sở Mộ Hiên hẳn đã bình tĩnh lại, cơn tức giận cũng tiêu tan vài phần liền quyết định tới Ánh Nguyệt cung, hảo hảo nói chuyện với y, đây cũng là chuyện của nửa tháng sau. Nhưng sau khi bước vào Ánh Nguyệt cung, cảnh tượng bên trong làm Tư Đồ Thanh Lăng chấn động.

Cả cung điện to lớn không một bóng người, tất cả đồ đạc đều được sắp xếp chỉnh tề giống như hai ngày nay không được dùng đến.

Sao lại như vậy? Sở Mộ Hiên và Cầm Nhi ở đâu? Tư Đồ Thanh Lăng nhất thời cảm thấy sau lưng lạnh toát, một dự cảm chẳng lành ập tới. Quả nhiên, hắn nhanh chóng phát hiện ra trên mặt bàn có thư do Sở Mộ Hiên để lại. Trong thư chỉ có mấy câu ngắn gọn:” Tự tôn của ta nói cho ta biết ta sẽ không là chích chó vầy đuôi mừng cầu chủ trước mặt người, ta chỉ có thể rời đi, vĩnh biệt!” Đọc xong thư, suy nghĩ của Tư Đồ Thanh Lăng nhanh chóng trở nên trống rỗng.

“ Người đâu! Mau... mau gọi Vân Cô Nhạn tới gấp trăm”. Vất vả ổn định cảm xúc, Tư Đồ Thanh Lăng liền nhớ rằng Sở Mộ Hiên và Vân Cô Nhạn quan hệ rất tốt, Cầm Nhi cũng là do Vân Cô Nhạn đưa tới hầu hạ y, nói không chừng Vân Cô Nhạn sẽ biết sự tình.

“ Bệ hạ, người phái người triệu vi thần tới là có chuyện gì muốn phân phó?”. Không lâu sau, Vân Cô Nhận vừa tủm tỉm cười vừa tiến vào. Hắn hoàn toàn không biết chuyện đã xảy ra, nguyên bản hắn còn tưởng rằng Tư Đồ Thanh Lăng biết chuyện Sở Mộ Hiên có bầu liền mời mình tới an thai.

Nhưng sau khi bước vào Ánh Nguyệt cung, Vân Cô Nhận liền phát hiện sắc mặt hoàng thượng không đúng, vẻ mặt vui sướng vì sắp được làm phụ thân hoàn toàn không nhìn ra. Chẳng lẽ hắn và Sở Mộ Hiên lại xảy ra chuyện gì sao?

“ Người tới rất đúng lúc, mau nói cho trẫm biết Sở Mộ Hiên và Cầm Nhi đi đâu?” Tư Đồ Thanh Lăng thấy Vân Cô Nhận liền vội hỏi.

“Sở mộ hiên? Hắn không ở trong hoàng cung sao?” Vân Cô Nhận cười đáp thăm nghĩ hoàng đế hôm nay xảy ra chuyện gì, vì sao lại hỏi kỳ quái.

“Nếu y ở trong cung trẫm còn cần hỏi người sao? Người đọc đi”. Nói đoạn, Tư Đồ Thanh Lăng đưa thư tín của Sở Mộ Hiên cho Vân Cô Nhận.

“ Cái gì? Y...y... y chạy trốn! Thiên a! Nhưng y một thân một mình làm thế nào trốn được?” Vân Cô Nhận kinh hãi.

“ Theo trẫm, Sở Mộ Hiên có thể chạy trốn nhất định là do Cầm Nhi giúp. Người nhìn xem đồ nhi tốt của người.” Tư Đồ Thanh Lăng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“ Cầm Nhi quá hồ đồ rồi. Dù sao cũng theo ta học y vài năm chẳng lẽ không biết với tình huống hiện tại của Sở Mộ Hiên y không thể chịu nổi xóc nảy sao?”

“ Tình huống hiện tại? Sở Mộ Hiên xảy ra chuyện gì? Tư Đồ Thanh Lăng hỏi.

Vân Cô Nhận thở dài, lắc đầu nói: “ Xem ra Sở Mộ Hiên vẫn chưa nói cho ngài chuyện kia?”

“ Chuyện gì? Người mau nói”.

“ Một thời gian trước, vi thần cấp Sở Mộ Hiên bắt mạch...phát hiện...hắn đã có thai hai tháng”

“ Cái gì? Y đang mang trong mình cốt nhục của trẫm! Trời ạ!” Tư Đồ Thanh Lăng dùng sức đập đầu của chính mình, nói: “ Trẫm lại không chút nào cảm kích y!”

“ Bệ hạ, việc cấp bách bây giờ là tìm được Sở Mộ Hiên, y thân thể vốn suy yếu lại là Lạc Nhân lấy thân nam tử mang thai hao tổn rất lớn. Nếu tìm được hắn trẻ chỉ sợ lớn nhỏ khó bảo toàn”.

90. Chương 89

(Gió: Chương này bị xuống dòng lộn xộn, các bằng hữu đọc tạm tới về t sẽ sửa sau. Đa tạ:)))

Raph: Ta sửa qua điện thoại. Hi vọng là đc:v)

Vân Cô Nhận chưa nói xong, Tư Đồ Thanh Lăng mặt đã tái mét chặn lời y: “ Thế người còn đứng đây nói lời vô nghĩa làm gì? Mau đi tìm Sở Mộ Hiên và Cầm Nhi! Cẩn thận suy nghĩ lại Cầm Nhi có thể chạy tới đâu, y đi theo người đã lâu, chắc hắn người sẽ đoán ra?”

Vân Cô Nhận bất đắc dĩ lắc đầu: “ Thần thật sự không biết, Cầm Nhi là cô nhi, thân nhân đều không còn trên đời, Sở Mộ Hiên cũng vậy, xem ra hiện tại bọn họ là phiêu bạt không nơi nương tựa”.

“ Cái gì? Phiêu bạt không nơi nương tựa? Với thân mình của Sở Mộ Hiên hiện tại làm sao y chịu được?”

Tư Đồ Thanh Lăng nuốt một ngụm khí lạnh rồi lập tức trầm ngâm. Một lát sau, hắn gọi Vân Cô Hồng cùng vài tâm phúc tới trình trọng phân phó: “ Các người lập tức xuất phát đi tìm Sở Mộ Hiên, dù thế nào cũng phải tìm được hắn! Nghe rõ chưa?”

“ Rõ” Vân Cô Hồng trầm đĩnh tiết thiết đáp. (“trầm đĩnh tiết thiết” = chém đĩnh chặt sắt ý nói khẳng định chắc chắn)

“ Bệ hạ thần cũng cùng Vân Cô Hồng đi tìm. Dù sao chuyện của Sở Mộ Hiên không nên để nhiều người biết, càng không thể giống trống khua chiêng tìm kiếm, cho nên thêm thần là thêm một phần hi vọng tìm thấy y”.

“ Được, trầm đáp ứng người. Các người mau đi! Càng nhanh càng tốt! Nhất định phải tìm được Sở Mộ Hiên”.

Sau khi mọi người lui xuống, Tư Đồ Lăng Thanh thả mình chìm vào hồi ức ngọt ngào ở Ánh Nguyệt cung: “Đáng chết! Sở Mộ Hiên à Sở Mộ Hiên, sao người nói đi là đi? Chẳng lẽ người không biết toàn bộ đều là lời nói trong lúc tức giận? Trầm...trầm thật sự...thật sự yêu thương người! Nếu không phải vì quốc sự bận rộn không dứt ra được, trầm sẽ lập tức tìm người cùng con trở về! Sở Mộ Hiên người có nghe được lời trầm nói không?” Tư Đồ Lăng Thanh nói không ngừng, lệ rơi đầy mặt.

Mà Sở Mộ Hiên hiện tại thế nào? Từ sau khi được Cẩm Nhi hỗ trợ trốn ra khỏi hoàng cung, sợ bị Tư Đồ Lăng Thanh tìm thấy, y suốt đường đi trốn trốn tránh tránh, không dám đi đường lớn mà chỉ men theo các tiểu lộ, ban ngày trốn ban đêm đi khiến cho đêm đêm không được nghỉ ngơi tốt. Sở Mộ Hiên đã có thai bốn tháng làm sao chịu được cuộc sống như vậy, thế là một loạt phản ứng không tốt liên nối gót nhau tới.

Đầu tiên là cảm giác buồn nôn trong thời gian mang thai, theo lý thuyết chỉ xảy ra trong thời kỳ đầu, đến tháng thứ tư thì gần như không còn. Nhưng Sở Mộ Hiên thì ngược lại, lúc đầu mang thai y được tính dưỡng tốt, tâm tình thư thái nên phản ứng mang thai không mãnh liệt. Còn lúc này, như muốn bù đắp cho khoảng thời gian trước, cơ hồ y ăn cái gì là nôn ra cái đấy. Chuyện này làm Cẩm Nhi phiền lòng không thôi, vì muốn Sở Mộ Hiên năng ăn một chút, Cẩm Nhi dùng mọi biện pháp, biến tấu đa dạng các món ăn nhưng vẫn không có hiệu quả. Sở Mộ Hiên kỳ thật cũng hiểu vì hải tử trong bụng y phải ăn phải uống. Tuy rằng biết rõ sau khi ăn không lâu sẽ ói ra nhưng y luôn bắt ép chính mình ăn, vì muốn hải tử hấp thụ thêm dinh dưỡng. Mỗi khi thấy bộ dáng Sở Mộ Hiên kiên cường ép mình nuốt xuống, Cẩm Nhi liền tránh ở một bên vùng trộm gạt nước mắt.

Tiếp theo, không biết vì cái gì, bản thân Sở Mộ Hiên thì từ từ gầy yếu còn bụng lại nhanh chóng phát tướng ngoài dự đoán, vài ngày ngắn ngủi đã muốn lớn hơn một vòng. Mới bốn tháng, bụng thoát nhìn thật giống phụ nhân bình thường mang thai năm sáu tháng. Từ khi bụng lớn, Sở Mộ Hiên hành động khó khăn hơn, xương cột sống thắt lưng đau là chuyện thường, hơn nữa còn ngẫu nhiên xuất hiện đau bụng, tất cả đều làm Cẩm Nhi lo lắng không thôi.

91. Chương 90

Sở Mộ Hiên cùng Cẩm Nhi trốn trốn tránh tránh như vậy gần hai tháng, bụng Sở Mộ Hiên càng ngày càng lớn, gần đây ngay cả xoay người cũng có chút khó khăn, đồng thời trạng huống đau bụng càng ngày càng nhiều, may mắn Cẩm Nhi cũng có chút y thuật, đưa nhỏ mới có thể giữ lại được.

Tuy rằng đứa bé an toàn, nhưng tình hình Sở Mộ Hiên vẫn không mấy lạc quan, Cẩm Nhi cảm thấy cứ phiêu bạt như vậy không phải chuyện gì tốt, trước mắt quan trọng nhất là tìm một chỗ an cư, giúp Sở Mộ Hiên an tâm dưỡng sản.

Nói thì dễ, nhưng để tìm một nơi thích hợp không phải điều dễ dàng, có thể tránh Tư Đồ Thanh Lăng truy lùng, địa phương này phải bí mật, nhưng mặt khác, Sở Mộ Hiên lại không muốn rời Minh Thụy quốc, một mực muốn sinh con ở nơi Tư Đồ Thanh Lăng quản hạt, cho nên hai người khó khăn hồi lâu, tại một thôn trang vắng vẻ ở biên cảnh Minh Thụy quốc mà thuê một gian phòng sinh sống.

Đợi tới khi hai người cuối cùng cũng có thể yên ổn, Sở Mộ Hiên đã mang thai tháng thứ sáu, bụng hằn cao cao hở ra, chỉ mới sáu tháng mà bụng nhìn như phụ nhân bình thường hoài thai tám tháng. Cẩm Nhi thấy

Sở Mộ Hiên như vậy thì nghi hoặc không thôi, sau khi cẩn thận bắt mạch lại, hần liền thông báo một tin tức khiến Sở Mộ Hiên kinh ngạc: Trong bụng Sở Mộ Hiên hoài chính là song thai!

Sau khi biết được trong bụng có hai cục cứng, Sở Mộ Hiên vừa mừng vừa sợ, còn Cẩm Nhi thì càng thêm lo lắng, nếu chiếu theo phụ nhân bình thường, người hoài song thai khi sinh nguy hiểm hơn rất nhiều so với những người khác, mà Sở Mộ Hiên lại là nam tử, hậu đình vốn hẹp, hơn nữa thời gian mang thai lại không được bảo dưỡng tốt, đợi tới khi sinh sản khẳng định càng thống khổ, lấy y thuật nửa vời của bản thân, đợi tới khi Sở Mộ Hiên sinh nở, thật sự có thể đảm bảo bảo vệ phụ tử ba người này bình an sao?

Đương nhiên, Cẩm Nhi đem lo lắng của mình giấu trong lòng, vì sợ Sở Mộ Hiên lo lắng, hần không dám nói gì với Sở Mộ Hiên.

Đảo mắt đã tới mùa đông, thời tiết cực kì rét lạnh, Sở Mộ Hiên vốn thân thể bạc nhược, hơn nữa hai hài tử trong bụng lại cực kì hoạt bát, luôn trong bụng nhích tới nhích lui, Sở Mộ Hiên không khỏe cũng càng thêm rõ ràng, trừ bỏ đau bụng, chân cũng bắt đầu phù sưng, ngay cả đi đường cũng có chút khó khăn, hơn nữa bụng lại càng ngày càng lớn, cho nên bình thường Sở Mộ Hiên đều chỉ nằm trên giường, hết thấy mọi việc đều giao cho Cẩm Nhi lo toan. Đứng thấy Cẩm Nhi tuổi còn nhỏ, làm việc gì cũng đều gọn gàng ngăn nắp, chăm sóc Sở Mộ Hiên cũng không ngoại lệ.

92. Chương 91

Hôm nay trời lạnh, thấy chăn bông chỗ Sở Mộ Hiên không đủ ấm, Cẩm Nhi dự tính tới trấn trên, định mua thêm chăn bông dày, thuận đường mua thêm ít được an thai.

Sau khi Cẩm Nhi đi, Sở Mộ Hiên một mình trong phòng thật sự nhàm chán, liền mở bọc hành lí mang theo từ trong hoàng cung ra xem. Đột nhiên, ánh mắt Sở Mộ Hiên dừng ở một miếng ngọc bội trong suốt, trên ngọc bội kia khắc một chữ “Lăng”, theo như lời Tư Đồ Thanh Lăng, đó là vật từ nhỏ hần mang theo, lần trước tới Hồng Vũ quốc, Tư Đồ Thanh Lăng đã đem ngọc bội giao cho Sở Mộ Hiên, nói là có thể bảo hộ hần bình an.

Sở Mộ Hiên cầm lấy ngọc bội, cẩn thận nâng niu, trong đầu không khỏi nhớ về những ngày tháng mình cùng Tư Đồ Thanh Lăng một chỗ đầy ngọt ngào, bọn hần đang ở trong ngự hoa viên vui đùa, cùng nhau trò chuyện vui vẻ, còn có lúc ở Hồng Vũ quốc Tư Đồ Thanh Lăng quên mình vì hần chán phi tiêu, cùng với sau khi da thịt thân cận, linh hồn hòa làm một, lúc ấy mới có hai tiểu gia khóa trong bụng này.

Nghĩ đến đây, Sở Mộ Hiên không khỏi lắc đầu cười khổ, vốn nghĩ đứa nhỏ trong bụng chính là kết tinh tình yêu giữa mình và Tư Đồ Thanh Lăng, thế nhưng hóa ra hết thấy chỉ là chính mình đơn phương trả giá, Tư Đồ Thanh Lăng chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi, nhưng...nhưng nếu là gặp dịp thì chơi, vậy khi ở Hồng Vũ quốc, hần vì sao phải xả thân chắn độc tiễn giúp mình? Chẳng lẽ hần....?

Không có khả năng đi? Sở Mộ Hiên trong lòng cười nhạo chính mình không tiền đồ, ta đây xảy ra chuyện gì, sao lại bắt đầu giải thích cho cái người phụ bạc kia? Hần sao có thể yêu thương ta? Nhưng nếu hần không thương ta, vì sao lại đối xử với ta tốt như vậy, Thanh Lăng ơi Thanh Lăng, người có biết hay không, ta...ta thật sự đã yêu người sâu đậm!

Sở Mộ Hiên thở dài, chậm rãi đứng dậy, phủ thêm quần áo, đứng trước cửa sổ. Ngày mùa đông rất ngắn, còn chưa tới cơm chiều, sắc trời đã tối sẫm, ánh trăng lặng lẽ hé ra khỏi ngọn cây.

Sở Mộ Hiên đứng trước cửa sổ, nhìn trăng sáng treo trên bầu trời ở phía xa, lại nghĩ tới Tư Đồ Thanh Lăng đối xử với mình tốt, không khỏi có chút buồn bã, hần có khi cũng từng nghĩ tới, nếu như Tư Đồ Thanh Lăng biết bản thân đã hoài thai, còn có thể dâng mình cho Hoa Thần Hạo, lấy chính mình cùng với đứa nhỏ đổi lấy biên cảnh an bình của hai quốc gia?

Đứa nhỏ trong bụng tựa như cảm nhận được tâm tình lúc này của Sở Mộ Hiên, bắt đầu không an phận duỗi tay duỗi chân, Sở Mộ Hiên mỉm cười nhẹ nhàng trấn an hai đứa trẻ nghịch ngợm, xem ra bọn nó nhất định

sẽ giống phụ thân, lớn lên nhất định cũng sẽ trở thành những mãnh tướng.

Không lâu sau, Cẩm Nhi từ ngoài trở về, thấy Sở Mộ Hiên một mình ôm bụng đứng bên cửa sổ, sợ hãi lạnh, liền vội vàng đỡ Sở Mộ Hiên về giường, đắp cho hắn chăn bông mới mua, để hắn hảo hảo nghỉ ngơi.

Sở Mộ Hiên đau lòng Cẩm Nhi bận rộn một ngày, liền bảo Cẩm Nhi đi nghỉ, chính mình thì im lặng nằm trên giường, vừa nhẹ nhàng vuốt ve bụng, vừa nhớ lại từng chuyện từng chuyện xảy ra từ khi quen Tư Đồ Thanh Lăng vào ba năm trước cho tới hiện tại...

Cũng không biết qua bao lâu, Sở Mộ Hiên mới mơ màng trăm trăm ngủ.

93. Chương 92

Nháy mắt tới buổi trưa hôm sau, Sở Mộ Hiên mới tỉnh lại, hắn nhẹ nhàng gọi vài tiếng, nhưng không thấy ai trả lời. Sở Mộ Hiên biết Cẩm Nhi nhất định lại lên núi hái thuốc, được dưỡng thai mà hiệu thuốc bắc bán không có mấy tác dụng với hắn, cho nên Cẩm Nhi thường xuyên lên ngọn núi gần đây hái chút thảo dược an thai bổ thân để Sở Mộ Hiên dùng. Ai, cũng thật sự làm khổ Cẩm Nhi.

Lúc này, bụng Sở Mộ Hiên kêu ồm ồm mấy tiếng nhắc nhở hắn bản thân chưa ném qua thứ gì từ đêm qua đến giờ. Trước mắt Cẩm Nhi còn chưa trở về, Sở Mộ Hiên mới quyết định tự mình nấu vài món.

Sau khi gian nan mặc quần áo, Sở Mộ Hiên dùng một tay chống thắt lưng, tay còn lại chống ván giường, trúc trắc đứng dậy. Nhưng còn chưa đi được vài bước, bụng đột nhiên truyền đến một trận quặn đau, đau đến mức khiến Sở Mộ Hiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Chuyện gì vậy, mấy đứa, có phải đói bụng không, đừng lo lắng, phụ thân đi làm cho mấy đứa chút thức ăn.” Sở Mộ Hiên một bên trấn an hai tiểu gia khóa nghịch ngợm trong bụng, một bên chậm chạp bước xuống phòng bếp.

Không nghĩ tới vừa nhóm lửa xong, đau đớn trong bụng lại càng thêm mãnh liệt, Sở Mộ Hiên đành phải ngồi xuống đất lạnh, chịu đựng đau đớn ngày càng nghiêm trọng. Một lát sau, đau đớn vẫn không giảm bớt, mà Sở Mộ Hiên lại cảm giác được hậu huyết dường như có chất lỏng ấm nóng chảy ra. Nhất thời một loại dự cảm mơ hồ xâm chiếm lấy Sở Mộ Hiên, hắn run run sờ xuống hậu huyết, thế nhưng đưa ra là hai tay đầy máu.

Trời ạ! Hải tử! Sở Mộ Hiên kinh hãi, giãy dụa đứng lên, nhưng đau nhức trong bụng lại khiến cho hắn bất lực. Rất nhanh, Sở Mộ Hiên liền té xuống đất, bất tỉnh nhân sự...

Chờ tới khi Sở Mộ Hiên tỉnh dậy, phát hiện bản thân đang nằm trên giường, Cẩm Nhi thì ở một bên bận rộn. Hắn theo bản năng nhìn xuống bụng, phát hiện bụng vẫn như trước tròn tròn cao ngất, lúc này mới dám thở phào một hơi.

Cẩm Nhi thấy hắn tỉnh, liền lấy một viên Hồi Xuân hoàn đưa Sở Mộ Hiên ăn, nói: “Công tử, ngài cũng thật là hù chết Cẩm Nhi, lúc ta hái thuốc về đã thấy ngài té xỉu trong phòng, khổ gian nhiễm đầy máu tươi, lúc ấy quả là dọa đến ngay người!”

“Là ta không tốt, không ngoan ngoãn nằm trên giường, thực xin lỗi. Nhưng mà Cẩm Nhi này, ít nhiều nhờ người mà đứa nhỏ mới có thể bảo trụ, cảm ơn người.” Sở Mộ Hiên suy yếu cười cười, trả lời.

“Nào phải công lao của Cẩm Nhi, là nhờ Hồi Xuân hoàn của sư phụ mới đúng. Nếu không, lấy y thuật của Cẩm Nhi, căn bản cứu không được đứa nhỏ.”

“Thế à? Lại là Hồi Xuân hoàn, xem ra Hồi Xuân hoàn của Vân Cô Nhạn đúng là thuốc hay. Nếu lần sau có cơ hội gặp lại Vân Cô Nhạn, nhất định phải cảm ơn hắn tử tế!” Sở Mộ Hiên nói đùa.

Chẳng qua hiện tại Cẩm Nhi chẳng có tâm tình nào nói đùa cùng Sở Mộ Hiên, chuyện vừa qua càng khiến cho hắn hiểu rõ, lấy y thuật của bản thân, đến khi Sở Mộ Hiên thực sự tiến vào sản trình, ắt hẳn không thể

giúp Sở Mộ Hiên an sản, bảo trụ ba người bình an. Như vậy biện pháp trước mắt, là xin sự trợ giúp của sư phụ – đệ nhất thần y Minh Thụy quốc Vân Cô Nhạn, xem ra cũng chỉ có sư phụ, mới có thể cứu được Sở Mộ Hiên. (Raph: Hầu hết trong mỗi câu chuyện đam mỹ hoặc ngôn tình, đều tồn tại một ĐỆ NHẤT thần y =))))))

Tuy rằng biết rõ một khi sư phụ nắm được nơi bọn họ ẩn thân, Tư Đồ Thanh Lăng tất nhiên cũng sẽ đến, nhưng tới thời điểm này, Cẩm Nhi cũng thực sự chẳng thể chú ý nhiều như vậy, nay hết thấy đều phải coi sự an nguy của công tử và bọn nhỏ là điều quan trọng nhất.

Chú ý đã định, Cẩm Nhi lập tức dùng bồ câu đưa tin cấp báo cho Vân Cô Nhạn, báo cho bọn họ biết nơi mình đang ở, hy vọng Vân Cô Nhạn có thể sớm tới nơi, bảo hộ phụ tử ba người Sở Mộ Hiên bình an.

Đương nhiên, Cẩm Nhi làm tất cả những việc này, đều trong tình trạng dấu diếm Sở Mộ Hiên, vụng trộm tiến hành.

94. Chương 93

Thời điểm hạ nhân mang bồ câu đưa tin tới chỗ Vân Cô Nhạn, hắn đang đứng một mình ở quý phủ sinh hờn dỗi.

Lúc trước hoàng đế bệ hạ lệnh cho Vân Cô Hồng nhất định phải tìm được Sở Mộ Hiên, bản thân muốn giúp đỡ đệ đệ, cũng xung phong nhận nhiệm vụ. Nhưng Sở Mộ Hiên và Cẩm Nhi mấy tháng qua tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất không tung tích. Hoàng đế tức giận trách tội xuống, nhưng lại hạ khẩu dụ cuối cùng, nếu nội trong vòng một tháng không tìm thấy Sở Mộ Hiên, sẽ cắt chức Vân Cô Hồng. Lúc đó, Cô Hồng liền mang cục tức trút lên đầu chính mình, nói rằng nếu không phải mình không trông giữ tốt đồ đệ thì sao y có thể mang Sở Mộ Hiên trốn ra ngoài cung. Bản thân hắn cũng tức giận, cùng đệ đệ nói vài ba câu, không nghĩ tới càng lúc càng hung, đến cuối cùng, Cô Hồng một đường tông cửa xông ra, một mình đi tìm Sở Mộ Hiên.

Vân Cô Nhạn từ nhỏ đã cùng đệ đệ nương tựa vào nhau mà sống, nay đệ đệ không ở bên, dù sao cũng thấy trong lòng trống rỗng, làm việc gì cũng không có tinh thần.

Bất quá vấn đề này ngay tại lúc nhận được thư của Cẩm Nhi liền dễ dàng hóa giải, Vân Cô Nhạn cầm thư của Cẩm Nhi, ba bước làm một, ngay cả xem cũng chưa xem, liền phi ngựa không dừng đem thư tới chỗ Tư Đồ Thanh Lăng.

Tư Đồ Thanh Lăng cuối cùng cũng có tin tức của Sở Mộ Hiên, kích động đến mức ngay cả tay cũng run rẩy không ngừng, lập tức đoạt lấy thư trong tay Vân Cô Nhạn.

Vân Cô Nhạn nhìn quốc quân vốn lạnh lùng lại đọc thư đến mặt đầy kích động, lúc ấy mới thực sự cảm giác được: Bệ hạ đối với Sở Mộ Hiên quả thực là chân ý thật lòng, mấy tháng vừa rồi, bởi vì lo lắng cho Sở Mộ Hiên, ngài đều ăn không ngon ngủ không yên, thân thể cũng gầy đi một vòng lớn.

Nhưng rất nhanh Vân Cô Nhạn liền chú ý, mày bệ hạ nhíu mày càng lúc càng chặt, hắn cảm thấy run run, chẳng lẽ Sở Mộ Hiên đã xảy ra chuyện gì?

“Bệ hạ, trong thư Cẩm Nhi viết gì vậy? Có phải Sở Mộ Hiên hấn....”

Tư Đồ Thanh Lăng cũng không trả lời, trực tiếp đưa thư cho Vân Cô Nhạn đọc: “Chính người xem đi.”

Vân Cô Nhạn xem hết thư, nhất thời hấp khí, ngay cả nói năng cũng có chút không rõ ràng:

“Trời.. Trời ạ! Sở Mộ Hiên lại hoài song thai, hơn nữa còn từng xuất hiện triệu chứng sinh non! Xem ra là...là Cẩm Nhi không biết phải làm gì mới viết thư xin thần giúp đỡ!”

“Người còn nói lời vô nghĩa gì nữa! Thời gian dong dài ở đây không bằng nhanh nhanh thu dọn vài thứ, chúng ta lập tức xuất phát đi tìm Sở Mộ Hiên!” Tư Đồ Thanh Lăng ngắt lời Vân Cô Nhạn, trả lời.

“À đúng rồi,” Tư Đồ Thanh Lăng gọi Vân Cô Nhận lại, bổ sung: “Viết cho đệ đệ người phong thư bảo hấn không cần tìm loạn bên ngoài nữa, sau khi nhận thư lập tức hội hợp với chúng ta.”

“Thần tuân chỉ.” Vân Cô Nhận đáp, lập tức trở về nhà chuẩn bị, bởi hấn hiểu rõ, chuyến này đi việc thì quan trọng mà đường xá lại xa xôi, thế nhưng nhất quyết phải đảm bảo được phụ tử ba người kia bình an. Nếu không, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Màn đêm dần buông, Tư Đồ Thanh Lăng cũng không mang theo nhiều tùy tùng, cùng Vân Cô Nhận là hai người, ra roi thúc ngựa theo hướng thôn nhỏ viết trong thư của Cẩm Nhi mà chạy tới.

95. Chương 94

Từ sau lần thiếu chút thì sinh non, Sở Mộ Hiên liền không dám tùy tiện, mỗi ngày được Cẩm Nhi nâng xuống dưới giường hoạt động một lát, thời gian còn lại đều nằm trên giường. Nhìn Cẩm Nhi mỗi ngày hết việc trong lại việc ngoài, Sở Mộ Hiên cảm thấy rất áy náy.

Chẳng mấy chốc mười ngày nữa lại trôi qua, mười ngày này thân thể Sở Mộ Hiên khôi phục khá tốt, mà bụng lại từ từ hở ra, bụng lớn tới nỗi che khuất cả tầm mắt hấn, khiến hấn hiện tại nằm trên giường mà chân chính mình cũng nhìn không được.

Nhìn đại phúc, Sở Mộ Hiên rất vui mừng, còn luôn cao hứng nói với Cẩm Nhi, bụng lớn thế này, chứng tỏ bọn nhỏ nhất định phát triển rất tốt. Nhưng Sở Mộ Hiên không chú ý tới, mỗi lần hai mắt Cẩm Nhi đều hiện lên một ít lo lắng, đứa nhỏ càng lúc càng lớn, tới lúc sinh sản chỉ càng khiến Sở Mộ Hiên chịu khổ!

Chẳng qua mỗi lần thế này, Cẩm Nhi đều lạc quan an ủi chính mình: Không có việc gì, chờ tới khi công tử sinh thì sự phụ nhất định đã tới rồi, chỉ cần người ở đây, vấn đề nào cũng có thể giải quyết, công tử nhất định bình an sinh hạ hai tiểu bảo bảo thật khỏe mạnh.

Tuy rằng có lo lắng, nhưng nhìn thân thể Sở Mộ Hiên càng ngày càng tốt lên, Cẩm Nhi cũng thật cao hứng. Hôm nay, trong lúc tiên được (sắc thuốc) cho Sở Mộ Hiên, Cẩm Nhi phát hiện bản thân đã không rời Sở Mộ Hiên mười ngày rồi, rau cổ trong nhà hay dược liệu đều dùng sắp hết, trước mắt hấn là thừa dịp thân thể Sở Mộ Hiên không tệ lắm mà lên trấn trên mua chút vật phẩm thiết yếu, tránh tới lúc Sở Mộ Hiên thực sự sinh sản lại trở tay không kịp.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng muốn lên trấn trên cần những một ngày, Cẩm Nhi vẫn sợ lúc mình rời đi lại phát sinh tình huống đột phát. Sở Mộ Hiên sau khi biết được lo lắng của Cẩm Nhi, liền mỉm cười vuốt ve đại phúc, nói: “Người yên tâm, mấy ngày nay ta thấy tốt lắm, bọn nhỏ cũng rất ngoan, dù sao hiện tại mới có hơn bảy tháng, còn chưa tới lúc sinh sản mà, người cứ yên tâm đi thôi. Trước mắt phải chuẩn bị sẵn sàng đón bọn nhỏ giáng sinh mới đúng.”

Nghe lời Sở Mộ Hiên nói, Cẩm Nhi yên tâm không ít, cuối cùng quyết định trước tiên cứ tới trấn trên, trước khi đi không quên dặn dò Sở Mộ Hiên kĩ càng, nói hấn không được xuống giường, không đi lung tung, khiến Sở Mộ Hiên dở khóc dở cười.

Nhưng Cẩm Nhi đi không lâu, gian phòng nhỏ bọn họ thuê đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Nghe thấy tiếng động, Sở Mộ Hiên cảm thấy rất kì lạ, nơi này ngoài chính mình cùng Cẩm Nhi hấn không còn ai khác, vậy thì người này là ai? Mặc kệ là ai, Sở Mộ Hiên đều hạ quyết tâm, không thể mở cửa! Vạn nhất để người khác nhìn thấy hình dạng kì lạ của bản thân có thể sẽ sinh rắc rối phiền toái.

Tuy rằng Sở Mộ Hiên không trả lời, nhưng tiếng đập cửa vẫn liên tục như cũ, hơn nữa càng dồn dập, khiến người ta phát phiền, đến cả đứa bé trong bụng cũng tựa như bị dọa tỉnh, không ngừng động dậy.

Sở Mộ Hiên thật sự nhịn không được, một bên chịu đau trấn an đứa nhỏ, một bên gian nan đứng dậy mở cửa. Nhưng trong khoảnh khắc cửa mở ra, Sở Mộ Hiên sợ ngây người, bởi vì hấn thấy – ngoài cửa dĩ nhiên lại chính là Tư Đồ Thanh Lăng mà bản thân ngày đêm mong nhớ!

96. Chương 95

Sở Mộ Hiên trăm triệu lần không ngờ Tư Đồ Thanh Lăng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, nhất thời đứng đờ ra, chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Tư Đồ Thanh Lăng lúc đầu trông thấy bụng Sở Mộ Hiên cũng thất kinh, thế nhưng hắn rất mau chóng phục hồi *** thần, bước tới, nhẹ nhàng ôm Sở Mộ Hiên vào lòng, hôn lên tóc, lên mắt y. Hài tử trong bụng Sở Mộ Hiên phảng phất cảm thụ được phụ thân đang ở bên, lại bắt đầu xao động.

Đau đớn trong bụng kéo thần trí Sở Mộ Hiên tỉnh lại, y che bụng, đẩy Tư Đồ Thanh Lăng ra, lạnh lùng nói: “Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Vì sao à? Đương nhiên là tới tìm ngươi rồi!” Tư Đồ Thanh Lăng thâm tình nhìn Sở Mộ Hiên nói.

Sở Mộ Hiên nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh né ánh mắt nóng rực của Tư Đồ Thanh Lăng: “Ngươi tìm ta làm gì? Có phải để đưa ta cho Hoa Thần Hạo?”

“Hoa Thần Hạo? Sao ngươi lại nhắc tới hắn? Liên quan gì đến hắn cơ chứ?” Tư Đồ Thanh Lăng nghi hoặc.

“Ngươi đừng ra vẻ nữa! Ta... Ta không muốn tranh luận với ngươi nữa, ngươi mau đi đi!” Sở Mộ Hiên nói, đẩy Tư Đồ Thanh Lăng ra ngoài cửa. Thế nhưng hai tay chưa kịp dùng lực, trong bụng đã kịch liệt đau đớn, hơn nữa cái loại đau đớn này hoàn toàn khác với những cơn co thắt trước đây, bụng dưới đau quặn như xé rách.

Đau đớn tăng tốc tập kích, khuôn mặt Sở Mộ Hiên cũng bởi vì đau đớn kịch liệt mà vặn vẹo, không thể đứng thẳng được.

Tư Đồ Thanh Lăng tiến lên, ôm Sở Mộ Hiên vào ngực, Sở Mộ Hiên tuy rằng muốn tránh khỏi cái ôm của hắn, thế nhưng bởi vì đau mà không còn chút sức lực nào. Tư Đồ Thanh Lăng nhìn biểu cảm của Sở Mộ Hiên, cảm nhận được đau đớn của Sở Mộ Hiên, vội vàng đặt Sở Mộ Hiên lên giường, hướng ra ngoài cửa hô to: “Ngươi còn đứng đó làm gì! Mau đến xem y xảy ra chuyện gì!”

Vân Cô Nhạn vội vã đi đến, xem mạch cho Sở Mộ Hiên rồi sờ sờ bụng y, vẻ mặt nghiêm túc nói với Tư Đồ Thanh Lăng: “Bệ hạ, y sắp sinh rồi!”

“Cái gì?!” Sở Mộ Hiên nghe Vân Cô Nhạn nói, kéo y lại nói: “Điều..... Điều này sao có thể! Hài tử mới... mới hơn bảy tháng mà!”

“Là thật! Trong bụng ngươi là song thai, vốn cực dễ sinh non, hơn nữa thân thể ngươi... Cho nên... cho nên thực sự là ngươi sắp sinh!”

“Vậy ngươi đừng nhiều lời nữa! Nhìn y đau thành thế này rồi, mau đỡ đỡ cho y đi!” Tư Đồ Thanh Lăng yêu thương nhìn khuôn mặt trắng bệch của Sở Mộ Hiên, lo lắng nói.

“Nào có thể nhanh như thế!” Vân Cô Nhạn vừa nói vừa cởi khó Sở Mộ Hiên ra. Khi cúi đầu nhìn hậu huyệt Sở Mộ Hiên, Vân Cô Nhạn lại nói: “Sân đạo còn chưa mở, hơn nữa nước ối cũng chưa vỡ. Xem ra phải đợi một lúc nữa mới có thể sinh.”

“Một lúc nữa? Là bao lâu?” Tư Đồ Thanh Lăng hỏi.

97. Chương 96

“Không biết, lâu là vài ngày, ngắn thì mấy canh giờ!”

“Ngươi nói y phải đau mấy canh giờ nữa?!” Tư Đồ Thanh Lăng quát.

“Đúng vậy! Có thể lâu hơn! Nhưng sẽ càng ngày càng đau!” Vân Cô Nhạn cắn răng gật đầu.

Mấy canh giờ tuy rằng không dài, nhưng đối với Sở Mộ Hiên mà nói, mỗi khắc đều như dày vò, hơn nữa đã dày vò lâu như vậy, nhưng hài tử vẫn không có dấu hiệu sinh ra. Vân Cô Nhạn nhìn Sở Mộ Hiên đau đến mồ hôi nhễ nhại trên giường, lại nhìn huyết khẩu y, bất đắc dĩ lắc đầu.

“Người đừng lắc đầu nữa! Rốt cuộc y làm sao vậy! Đã qua mấy canh giờ rồi, sao còn chưa sinh!” Tư Đồ Thanh Lăng nắm chặt bàn tay run run của Sở Mộ Hiên, lo lắng hỏi.

“Ta cũng không có cách nào cả! Sở Mộ Hiên là nam tử, hình thể vốn không hợp với việc sinh sản, hơn nữa vừa là song thai vừa sinh non, thai đầu vẫn chưa xuống. Ta vừa nhìn một chút, huyết khẩu y mới mở hai ngón tay, nước ối cũng chưa vỡ, cho nên hài tử chưa thể sinh được đâu!”

“Chưa sinh được? Người xem y đã đau thành thế này rồi! Chẳng lẽ còn tiếp tục phải chịu đau nữa sao?” Tư Đồ Thanh Lăng cả giận nói.

“Cũng không có cách nào cả! Sinh hài tử vốn là như thế này!” Vân Cô Nhạn bất đắc dĩ đáp.

“Các người đừng cãi nhau nữa được không?” Sở Mộ Hiên chịu qua một trận đau bụng sinh, vô lực lên tiếng.

“Bệ hạ, ta thấy hay là như vậy đi! Dù Sở Mộ Hiên đi lại một chút, như vậy có thể thúc đẩy sản trình.” Vân Cô Nhạn ra một chủ ý.

“Người nói để y đi lại? Đừng có đùa, y đâu còn sức nữa!” Tư Đồ Thanh Lăng quát.

“Đỡ ta... đứng lên.” Sở Mộ Hiên nói.

“Người điên rồi, người làm gì còn sức chứ!”

98. Chương 97

“Chỉ... chỉ cần có thể bình an sinh hạ hài tử, thì cái gì ta cũng làm! Mau! Đỡ ta đứng lên.”

Tư Đồ Thanh Lăng không lay chuyển được Sở Mộ Hiên, chỉ có thể đỡ y xuống giường, thế nhưng hai chân Sở Mộ Hiên vừa chạm đất đã mềm nhũn, Tư Đồ Thanh Lăng thấy thế vội vàng giữ y lại, dìu y từng bước gian nan tiến về phía trước.

Sở Mộ Hiên hầu như tựa trên người Tư Đồ Thanh Lăng, đi chưa được mấy bước, một trận đau nhức lại kéo tới, Sở Mộ Hiên đau đến gấp cả lưng, hơn nữa để Tư Đồ Thanh Lăng không phát hiện ra sự đau đớn của bản thân, y cắn chặt khớp hàm, kiệt lực không cho tiếng rên rỉ bật ra.

Tư Đồ Thanh Lăng sao lại nhìn không ra sự ảm nhẫn của Sở Mộ Hiên, hần nhẹ nhàng xoa bụng Sở Mộ Hiên, ôn nhu nói: “Nếu đau quá thì cứ kêu lên, sẽ thoải mái hơn.”

Nghe lời nói dịu dàng của Tư Đồ Thanh Lăng, nhìn hần dịu dàng giúp mình xoa bụng, phòng tuyến tâm lý của Sở Mộ Hiên ầm ầm đổ nát, cuối cùng nước mắt cũng không kiềm được mà rơi xuống.

Tư Đồ Thanh Lăng thâm tình nhìn Sở Mộ Hiên, không nói gì cả, cứ như vậy để Sở Mộ Hiên tựa trên người, chậm rãi nhích từng bước. Lúc Sở Mộ Hiên đau bụng khó nhịn, hần lại nhẹ nhàng xoa bụng giúp y, mong đau đớn có thể giảm bớt. Vân Cô Nhạn đứng ở một bên nhìn bọn họ, đột nhiên thấy dường như thời gian ngưng đọng, hình ảnh hai người bên nhau tựa như một bức tranh, đẹp vô cùng.

Đi khoảng chừng một canh giờ, Sở Mộ Hiên đột nhiên cảm giác hạ thể có một cổ ấm áp bùng lên, chảy xuống chân mình và Tư Đồ Thanh Lăng.

Vân Cô Nhạn thấy thế, vội vàng nói: “Mau! Đỡ y lên giường, nước ối vỡ rồi!”

Tư Đồ Thanh Lăng nghe vậy, vội vàng ôm lấy Sở Mộ Hiên, tận lực để y không tăng thêm đau đớn, nhẹ nhàng đặt y lên giường.

Vân Cô Nhạn nhìn hạ thể Sở Mộ Hiên, phát hiện huyết khẩu đã mở bốn ngón tay, hỗn hợp nước ối và máu loãng từ hậu huyết ồ ồ chảy ra, dịch thể màu hồng rất nhanh nhiễm đỏ đệm chăn, nhìn thấy mà giật mình.

Tư Đồ Thanh Lăng ở một bên cũng kinh hồn táng đảm, hấn giúp Sở Mộ Hiên lau mồ hôi trên trán, lo lắng hỏi Vân Cô Nhạn: “Sao còn chưa sinh?”

Vân Cô Nhạn bị Tư Đồ Thanh Lăng hỏi đến phát phiền, tức giận đáp: “Sinh hài tử nào có nhanh như vậy! Người tốt cuộc có hiểu hay không!”

Nếu như bình thường, nếu có ai dám nói như vậy với Tư Đồ Thanh Lăng, thì hấn đã sớm nổi trận lôi đình, nhưng lúc này nhìn Sở Mộ Hiên đang khổ sở giãy dụa trên giường, Tư Đồ Thanh Lăng ngoại trừ đau lòng cũng chỉ có đau lòng.

“Mộ Hiên, cố sức lên!” Vân Cô Nhạn kiểm tra huyết khẩu Sở Mộ Hiên, thúc giục.

“Ách... A!” Hai tay Sở Mộ Hiên gắt gao túm chặt ván giường, rất nhanh đã chảy máu, môi cũng bị hàm răng cắn nát bét. Nhưng y hoàn toàn chưa phát giác ra, chỉ cố hết sức đẩy xuống phía dưới. Cứ như vậy đau một canh giờ, Sở Mộ Hiên kiệt sức. Thế nhưng hài tử nhưng vẫn không có dấu hiệu sinh ra.

Vân Cô Nhạn biết, nếu cứ như vậy, không riêng gì hài tử sẽ ở trong bụng khê ngộp thở mà chết, mà bản thân Sở Mộ Hiên cũng khó giữ mạng, thế là quyết định nói với sản phụ đang thống khổ vạn phần kia: “Mộ Hiên, người nghe này, để hài tử mau chóng sinh ra, ta phải đẩy bụng người, thế nhưng loại đau đớn này khó có thể tưởng tượng, người có chịu nổi không?”

99. Chương 98

Sở Mộ Hiên dùng sức gật đầu: “Chỉ cần có thể sinh hạ hài tử, cái gì ta cũng chịu được. Cho dù là chết!”

“Sở Mộ Hiên, người nghe đây, trăm không cho phép người chết, người phải bình yên sống sót. Được rồi, người không phải còn muốn báo thù cho cha mẹ hay sao, chỉ cần người sống sót, trăm sẽ để người làm gì thì làm!” Tư Đồ Thanh Lăng nắm tay Sở Mộ Hiên, rưng rưng nói.

“Bệ hạ, người nâng thân trên Sở Mộ Hiên dậy, giữ chặt thắt lưng y từ phía sau, đừng để y lộn xộn, ta chuẩn bị đẩy bụng đây.”

Tư Đồ Thanh Lăng làm theo, mới phát hiện toàn thân Sở Mộ Hiên đều đang run rẩy, mồ hôi đã ướt đầm y phục. Hấn thực sự khó có thể tưởng tượng, Sở Mộ Hiên gầy yếu như vậy sao có thể chịu đựng đau đớn như thế này.

Vân Cô Nhạn cắn răng, hai tay giao nhau, đặt trên cái bụng căng tròn của Sở Mộ Hiên mà dùng sức ấn xuống.

“A!” Tiếng kêu tê tâm liệt phế của Sở Mộ Hiên rung động cả căn phòng nhỏ, Tư Đồ Thanh Lăng nghe mà dựng tóc gáy.

Giữa lúc Vân Cô Nhạn dùng đủ sức, đang chuẩn bị ấn xuống lần thứ hai, ai ngờ hai tay lại bị một bàn tay to lớn vững vàng giữ lại.

“Đừng ấn nữa! Xin người đẩy!” Tư Đồ Thanh Lăng bật khóc, rồi nói với Sở Mộ Hiên: “Mộ Hiên, đừng sinh nữa! Chúng ta không sinh nữa! Ta không cần hài tử! Ta chỉ cần một mình người là đủ rồi! Ta không nên để người chịu tội như vậy! Chúng ta đừng sinh nữa!”

“Người nói cái gì! Ta muốn con của chúng ta! Cho dù chết cũng muốn!” Sở Mộ Hiên nhìn Tư Đồ Thanh Lăng giàn dụa nước mắt, kiên quyết phải sinh hạ hài tử của ái nhân.

“Cô Nhạn, không cần lo cho ta, tiếp tục đi! Ta cảm giác hình như hài tử đang xuống! Mau lên!” Sở Mộ Hiên giục Vân Cô Nhạn.

Tư Đồ Thanh Lăng biết Sở Mộ Hiên khi đã quyết tâm làm gì thì khó có thể thay đổi, đành gật đầu với Vân Cô Nhạn: “Làm đi!”

Vân Cô Nhạn nhắm mắt lại, cố sức ấn mạnh lên bụng Sở Mộ Hiên, một lần, hai lần, ba lần...

100. Chương 99

“A! A!” Sở Mộ Hiên dưới từng lần ấn xuống của Vân Cô Nhạn mà thể lương hết lên, đau đớn như hồng thủy cứ ào ào kéo đến. Sở Mộ Hiên đau đến kịch liệt giãy dụa, Tư Đồ Thanh Lăng mất rất nhiều sức mới có thể giữ được y, hẳn thực sự không thể tưởng tượng, Sở Mộ Hiên bình thường gây yếu, giờ lấy đâu ra sức lực lớn như thế.

Chỉ thấy Sở Mộ Hiên hai tay siết chặt, khuôn mặt đỏ bừng, một lần lại một lần bật người lên, theo tiết tấu của Vân Cô Nhạn mà rặn xuống. Hài tử dưới sự đè ép từ bên ngoài và lực đẩy mà bắt đầu chậm rãi trượt ra, nước ối tiếp tục tuôn ra từ hậu huyết. Cứ thế lần qua lần lại một ngày trời, giọng Sở Mộ Hiên đã khản đặc, thậm chí ngay cả sức để kêu đau cũng không còn, chỉ có thể giãy dụa trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng qua những cơn đau cực điểm.

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn Sở Mộ Hiên thống khổ, ngực giống như dao cắt, còn hơn cả nỗi đau khi Thanh Xa ca ca qua đời, nhưng mà lúc này ngoại trừ việc cố vũ Sở Mộ Hiên thì hẳn chẳng làm gì được. Hẳn thực sự muốn chia sẻ nỗi thống khổ này với Sở Mộ Hiên, thế nhưng hẳn không thể.

Vân Cô Nhạn lần thứ hai nhìn huyết khẩu Sở Mộ Hiên, phát hiện sản đạo đã hoàn toàn mở, hơn nữa mơ hồ có thể nhìn thấy đầu hài tử, vui vẻ nói: “Mộ Hiên, cố lên! Ta nhìn thấy hài tử rồi!”

Nghe Vân Cô Nhạn nói, Sở Mộ Hiên không biết lấy sức lực từ đâu, mạnh mẽ ngẩng đầu lên, uốn cái bụng nặng nề, lần thứ hai dùng hết sức đẩy thai nhi xuống, hài tử cứ như vậy chui xuống trong những trận đau nhức không ngừng, giờ đã nhìn thấy đỉnh đầu đầy máu. Vân Cô Nhạn thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại đột nhiên phát hiện chuyện không ổn đầu hài tử ra đến huyết khẩu thì bị kẹt lại.

Sao lại như vậy, rõ ràng sản đạo đã mở toàn bộ, sao hài tử vẫn bị kẹt? Vân Cô Nhạn cảm thấy đầu mình như nứt ra rồi.

Lúc này, Sở Mộ Hiên cũng cảm thấy một vật kẹt giữa hai chân, theo bản năng mở hai chân thật rộng, muốn đẩy vật đó ra, thế nhưng làm cách nào cũng bất lực.

Nhìn Sở Mộ Hiên thống khổ, Vân Cô Nhạn lúc này mới bừng tỉnh, Sở Mộ Hiên là nam tử, thân thể cấu tạo khác nữ tử. Tuy rằng tộc người Lạc Anh có thể chất giúp y mang thai sinh nở, thế nhưng bởi vì không có sản đạo, hài tử chỉ có thể chui ra từ hậu huyết, thế nhưng hậu huyết Sở Mộ Hiên quá chặt, hài tử bị kẹt lại.

Thời gian không cho phép chậm trễ nữa, trong bụng Sở Mộ Hiên là song thai, nếu như không thể sinh hạ đứa thứ nhất, thì chắc chắn đứa thứ hai sẽ hít thở không thông mà chết. Vân Cô Nhạn lấy ra một con dao nhỏ sắc bén, nướng qua lửa, rồi rạch huyết khẩu Sở Mộ Hiên.

101. Chương 100

Máu bắn ra, Vân Cô Nhạn một bên dùng khăn sạch thấm lên vết thương, giúp Sở Mộ Hiên cầm máu, một bên tiếp tục xử lý.

Tư Đồ Thanh Lăng nhìn đem chăn loang lổ sắc đỏ cùng chiếc khăn trắng đẫm máu, nước mắt không khỏi tuôn ra, rơi trên cái bụng cao vút phập phồng của Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên vốn đã mất đi ý thức, thế nhưng nước mắt rơi trên bụng kéo thần trí y lại, y nhìn Tư Đồ Thanh Lăng bị nước mắt làm hư ảo tầm nhìn, buồn bã cười, lại một lần nữa bật dậy, cố sức.

Qua một thời gian, Sở Mộ Hiên cảm thấy vật trong bụng cuối cùng đã ra khỏi cơ thể, tiếp theo, trong phòng nhỏ truyền đến một tiếng khóc trẻ con vang dội, hài tử cuối cùng cũng ra đời! Ngay khi hài tử ra ngoài, Sở Mộ Hiên cũng ngất đi.

Tư Đồ Thanh Lăng và Vân Cô Nhạn đón lấy hài tử, chưa kịp liếc mắt, chợt nghe ngoài phòng vang lên một tiếng cười nhạt: “Ha ha! Không ngờ đường đường vua nước Minh Thụy cũng thích long dương! Người cùng đệ đệ ta trốn ở nơi hẻo lánh này, thì ra là để sinh hài tử! Thực sự là ghê tởm!”

Tư Đồ Thanh Lăng theo tiếng cười nhìn lại, chỉ thấy một nam tử đứng ở cửa, mặt mày tương tự Sở Uy, trong lòng ôm Cẩm nhi đã hôn mê.

“Người là ai?” Tư Đồ Thanh Lăng quan sát người trước mặt, hình như hắn đã từng gặp qua người này.

“Ta... Hừ hừ...” Sở Mộ Hoan ném Cẩm nhi xuống đất, nhún vai nói: “Ta là ca ca của kẻ không biết thẹn đang nằm trên giường kia, cũng là trưởng tử của Sở Uy tướng quân bên Yến Bình quốc đã bị người sát hại Sở Mộ Hoan!”

“Người là nhi tử của Sở Uy! Sao có thể! Sở gia ngoại trừ Sở Mộ Hiên thì làm gì có ai còn sống!” Tư Đồ Thanh Lăng kinh hãi.

“Sở Mộ Hiên! Hừ! Y căn bản không phải người Sở gia! Y chỉ là người ngoài mà thôi! Chỉ có ta, mới là người duy nhất còn sống của Sở gia! Bất quá nói đến ngày hôm nay cũng thực khéo, vốn có bởi vì không có tin tức của Sở Mộ Hiên, ta đã dự định phải về Hồng Vũ quốc, không ngờ lại gặp được tiểu đồng của y trên trấn, cho nên ta theo tiểu đồng này đến đây, đánh nó bất tỉnh, rồi mới được thấy một võ kịch nam nhân sinh nở thật hay, thật đúng là đặc sắc vạn phần!” Sở Mộ Hoan đá đá Cẩm nhi, cười nói.

Tư Đồ Thanh Lăng nghe hắn nhắc tới Hồng Vũ quốc, mới đột nhiên nhớ mình đã gặp người này bên cạnh Hoa Thần Hạo, không ngờ hắn lại là đại ca Sở Mộ Hiên! Suy nghĩ một chút, Tư Đồ Thanh Lăng hiểu ra tất cả, thì ra tất cả hiểu lầm giữa mình và Sở Mộ Hiên đều là do Sở Mộ Hoan đạo diễn!

Tư Đồ Thanh Lăng định nổi giận, thì lúc này Sở Mộ Hiên đột nhiên rên rỉ một tiếng, tỉnh lại.

102. Chương 101

“Mộ Hiên, người thấy sao rồi!” Ôm chặt Sở Mộ Hiên, Tư Đồ Thanh Lăng hỏi.

“Bụng... bụng đau quá!” Sở Mộ Hiên hơi mở mắt, sắc mặt trắng bệch.

“Hài tử đã sinh hạ rồi mà! Sao còn có thể đau được! Cô Nhạn, người mau tới xem y xảy ra chuyện gì!”

Vân Cô Nhạn nhìn cái bụng vẫn cao cao của Sở Mộ Hiên, phát hiện nó vẫn đang phập phồng, cung lui vẫn đang tiếp tục. Giờ mới đột nhiên nhớ tới, trong bụng Sở Mộ Hiên là song thai! Bọn họ nhìn thấy một hài tử, nhất thời hưng phấn, dĩ nhiên đã quên khuấy chuyện này!

“Bệ hạ! Trong bụng Sở Mộ Hiên còn một đứa nữa!” Vân Cô Nhạn nhìn về phía huyết khẩu Sở Mộ Hiên, phát hiện một chân hài tử đã lộ ra! Đúng vậy! Vốn có hai đứa, hài tử còn lại cũng dần chui ra, trong lơ đãng đã đến huyết khẩu rồi!

Tư Đồ Thanh Lăng chăm chú nhìn Sở Mộ Hiên đang đau đớn, rồi lại nhìn Sở Mộ Hoan âm trầm bên cạnh, đột nhiên nói: “Sở Mộ Hoan! Người nghe đây, trẫm muốn giao kèo với người. Trẫm biết người hận trẫm thấu xương, hận không thể một đao chém chết! Thế nhưng có thể đợi Sở Mộ Hiên sinh hạ hài tử xong được hay không? Trẫm đáp ứng người, đến lúc đó sẽ mặc người xử trí, quyết không ra tay!”

“Không! Thanh Lăng...” Sở Mộ Hiên nắm tay Tư Đồ Thanh Lăng, liều mạng lắc đầu.

Tư Đồ Thanh Lăng mỉm cười ngăn Sở Mộ Hiên lại, nói với Sở Mộ Hoan: “Người thấy sao?”

“Được! Sở Mộ Hoan ta cũng không phải dạng tiểu nhân giàu đồ bìm leo! Theo ý người! Chờ kẻ ngược loại này sinh hạ xong, chúng ta sẽ tính sổ!”

“Vậy là tốt rồi! Mộ Hiên, người nghe này, người hiện tại đừng nói gì cả, chỉ cần bình an sinh hạ hài tử là được! Nỗ lực lên! Ta ở đây với người!” Tư Đồ Thanh Lăng lau mồ hôi trên trán Sở Mộ Hiên, ôn nhu nói.

Sở Mộ Hiên tuy rằng lo lắng không ngớt về ước định của đại ca và Tư Đồ Thanh Lăng, thế nhưng đau nhức trong bụng khiến y ngoại trừ nỗ lực sinh hài tử thì không thể để tâm đến chuyện gì khác, chỉ có thể theo lời Tư Đồ Thanh Lăng, dùng toàn bộ sức lực để hài tử ra đời bình an.

Vân Cô Nhạn nhìn bàn chân đứa trẻ ẩn hiện trong hậu huyết Sở Mộ Hiên, biết sự tình không ổn, nếu như chân đứa trẻ ra trước, thì thời gian phần đầu ở lại trong bụng quá dài, dễ khiến cho hài tử hít thở không thông, chưa kể hài tử cũng dễ kẹt lại phân nửa, tính mệnh khó giữ.

Nghĩ tới đây, Vân Cô Nhạn ứa mồ hôi lạnh, y ngẩng đầu nhìn Sở Mộ Hiên còn đang đau khổ giãy dụa mà cố sức, nói: “Mộ Hiên, người nghe này, hiện tại ngàn vạn lần không được rặn, hài tử nghịch vị, không thể cứ như vậy sinh hạ, bằng không hài tử chắc chắn không sống được!”

“Cô Nhạn... nhất định phải cứu hài tử... Người nói sao... ta làm vậy!” Sở Mộ Hiên nói.

“Người hiện tại dùng sức đẩy hài tử xuống là được, ta phải đưa hài tử quay về trong bụng, sau đó mới chỉnh lại thai vị. Chỉ là... chỉ là loại đau đớn này sẽ nhiều hơn ban nãy mấy lần, người nhất định phải chịu đựng!”

“Cái gì! Còn đau hơn hồi nãy nữa! Vân Cô Nhạn, người rốt là thần y kiểu gì, sao y có thể chịu đựng loại thống khổ ấy cơ chứ!” Tư Đồ Thanh Lăng rít gào: “Mộ Hiên, chúng ta đã có một hài tử rồi! Ta không nên để người chịu khổ như vậy! Hài tử này, chúng ta từ bỏ! Ta sẽ vận công đánh chết nó, sau đó chúng ta sẽ nghĩ cách đưa nó ra!”

“Người... người dám!” Sở Mộ Hiên đã suy yếu không thở nổi bỗng nghe nói như thế, trợn tròn mắt, nổi giận hô to: “Người nếu dám giết hài tử này! Ta... ta sẽ không để yên cho người! Nó là cốt nhục của chúng ta, vô luận như thế nào ta cũng phải sinh hạ nó! Dù cho có đau đến chết!”

“Được rồi! Được rồi! Người ngàn vạn lần đừng tức giận! Ta cái gì cũng đồng ý với người, không được sao?” Tư Đồ Thanh Lăng vừa dỗ dành Sở Mộ Hiên, vừa nói với Vân Cô Nhạn: “Nhất định phải nhẹ tay! Tận lực giảm bớt thống khổ cho y!”

Vân Cô Nhạn gạt đầu, đưa tay vào hậu huyết không ngừng khép mở của Sở Mộ Hiên, rất nhanh đã chạm vào được bàn chân đứa trẻ, chậm rãi đẩy vào trong bụng. Tuy rằng động tác của y đã rất nhẹ nhàng, thế nhưng loại đau đớn kịch liệt này vẫn khiến Sở Mộ Hiên khó lòng chịu được.

Trời ạ! Sao lại đau đến vậy! Đau đớn dằn vặt khiến Sở Mộ Hiên kịch liệt giãy dụa, Tư Đồ Thanh Lăng yêu thương rơi lệ đầy mặt, nhưng hắn chỉ có thể gắt gao giữ chặt Sở Mộ Hiên, không để y tự làm mình bị thương.

Thật vất vả mới đưa hài tử trở về trong bụng được, Vân Cô Nhạn không suy nghĩ nhiều, lập tức xoay hài tử trong bụng Sở Mộ Hiên. Sở Mộ Hiên đau đến sắc mặt tái nhợt, đầu đầy mồ hôi, còn phải nhịn không được rặn xuống, quả thực là hình pháp tàn bạo nhất thế gian!

Qua một hồi lâu, Vân Cô Nhạn mới rút tay ra khỏi người Sở Mộ Hiên, tùy tiện lau cánh tay dính đầy máu, nói: “Mộ Hiên, hài tử đã đúng hướng rồi! Mau dùng sức!”

Thanh âm của Vân Cô Nhạn là động lực cực lớn cho Sở Mộ Hiên, bắt chấp lúc này ca ca đã tới gần. Chỉ thấy y ngẹn đỏ mặt, hai tay nắm chặt mép giường, liều mạng dùng sức. Thế nhưng hài tử hình như cố ý đối nghịch với Sở Mộ Hiên, bây giờ lại trốn ở trong bụng, không muốn đi ra nữa.

Vân Cô Nhạn thấy thế, bắt đắc dĩ thở dài, phải lần thứ hai ấn mạnh lên bụng Sở Mộ Hiên.

“Ách... A!” Sở Mộ Hiên khàn giọng kêu lên, thực sự... thật sự đau quá! Sao có thể đau đến thế! Khi cơn đau lên tới cực điểm, Sở Mộ Hiên thực sự mong có người trực tiếp dùng một dao giết chết mình đi!

Sở Mộ Hoan ở một bên ngơ ngác nhìn, nhìn từng giọt máu tươi không ngừng tuôn ra từ huyết khẩu mở rộng của đệ đệ, bên tai còn không truyền đến tiếng kêu la đến khản cả giọng của y, hắn đột nhiên thấy cắn rứt lương tâm, thật muốn khóc.

Mà Tư Đồ Thanh Lăng lúc này cũng đã khóc ròng, hắn sớm đã bị oán hận trong lòng thiên biến vạn biến, nếu không vì mình, Sở Mộ Hiên sẽ không phải chịu đau như thế. Nếu không phải bởi vì dục vọng của bản thân, thì Sở Mộ Hiên sẽ không phải lấy thân nam tử đứng dục nếu như không phải vì mình cãi nhau với Sở Mộ Hiên, Sở Mộ Hiên sẽ không chạy trốn tới nơi hẻo lánh này, cũng sẽ không phải sinh non cùng khó sinh... Đều là bởi vì mình...

Nghĩ tới đây, Tư Đồ Thanh Lăng thâm tình nhìn Sở Mộ Hiên, rồi lại nhìn Sở Mộ Hoan bên cạnh, trong lòng mặc niệm: “Là ta có lỗi với huynh đệ các người. Các người hãy chờ, chờ hài tử sinh hạ xong, tất cả những thống khổ này... ta sẽ trả giá hết cho các người.”

Hài tử dưới lực ấn của Vân Cô Nhạn đã bắt đầu chui qua huyết khẩu, thế nhưng Sở Mộ Hiên cũng đã sức cùng lực kiệt. Vân Cô Nhạn đành cẩn thận đỡ đầu đứa trẻ, kéo nó ra khỏi cơ thể Sở Mộ Hiên.

Hài tử ra rồi, Vân Cô Nhạn vỗ nhẹ vào bụng nó, một tiếng khóc to rõ nỉ non bắt chợt vang lên. Thấy hài tử không có việc gì, Vân Cô Nhạn thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo lại lúi cuống rón trong bụng Sở Mộ Hiên ra, sau đó mới giúp y giải quyết vết thương ở hậu huyết.

Tư Đồ Thanh Lăng và Sở Mộ Hoan cứ như vậy lặng lẽ nhìn Vân Cô Nhạn bận rộn, đến tận khi y hoàn tất mọi việc, Tư Đồ Thanh Lăng mới nhẹ nhàng buông Sở Mộ Hiên, đứng dậy.

“Được rồi! Trẫm đáp ứng người, chờ hài tử sinh xong sẽ mặc người xử trí. Hôm nay thấy phụ tử Mộ Hiên bình an, trong lòng trẫm đã không còn lo lắng, người ra tay đi.” Tư Đồ Thanh Lăng đưa tay lau đi nước mắt trên mặt, nói với Sở Mộ Hoan.

“Được! Tư Đồ Thanh Lăng quả nhiên dám nói dám làm, bội phục! Bội phục!” Sở Mộ Hoan nói, rút kiếm ra, kề trước ngực Tư Đồ Thanh Lăng.

“Bệ hạ! Đứng!” Tùy tiện hét lớn một tiếng, một bóng người trong nháy mắt đã từ bên ngoài vọt đến, chắn trước mặt Tư Đồ Thanh Lăng.

Tư Đồ Thanh Lăng mở mắt, nhìn bộ hạ trung thành tận tâm, mỉm cười nói: “Cô Hồng, đây là ước định giữa trẫm và Sở Mộ Hoan, không liên quan gì đến người cả, người lui ra!”

“Không! Cô Hồng nguyện ý chết thay bệ hạ!”

“Trẫm bảo người lui ra! Lẽ nào người muốn kháng chỉ! Mau lui lại!” Tư Đồ Thanh Lăng quát.

“... Vâng...” Vân Cô Hồng phần nộ tránh sang một bên, cứ như vậy mở mắt trừng trừng nhìn Sở Mộ Hoan nhích kiếm về phía trước, trên bạch y của Tư Đồ Thanh Lăng đã có một mảng đỏ tươi.

Tư Đồ Thanh Lăng quay đầu lại, thâm tình nhìn Sở Mộ Hiên và hai đứa con, chậm rãi nói: “Ra tay đi.”

103. Chương 102

“Không...Không được, đại ca...” Sở Mộ Hiên thất kinh nhìn bảo kiếm của ca ca đã đâm tới Tư Đồ Thanh Lăng, hơn nữa còn chủ đích đoạt mạng, bất chấp hạ thể còn đang không ngừng chảy máu, hắn vội vàng xóc chân, ẵm hai đứa nhỏ mới sinh, lập tức quỳ gối trước mặt Sở Mộ Hoan!

“Mộ Hiên, người đang làm gì vậy?” Sở Mộ Hoan quay mặt đi, cố gắng không nhìn tới vết máu dài uốn lượn trên nền đất, lạnh lùng nói.

“Đại ca, xin huynh, tha thứ cho Thanh Lăng được không? Nếu.. nếu hắn chết, vậy hàng nghìn hàng vạn con dân Minh Thụy quốc phải tính sao đây?”

“Hừ, cái gì mà hàng nghìn hàng vạn dân chúng? Thực ra người muốn nói chính là người cùng với hai hài tử này đi?” Sở Mộ Hoan nhìn đệ đệ cười nhạt.

“Đại ca, đệ và bọn nhỏ chỉ là chuyện nhỏ, an nguy thiên hạ mới là chuyện lớn! Đệ biết huynh nhìn ra được, Minh Thụy quốc mà Thanh Lăng thống trị, dân chúng an cư lạc nghiệp, cuộc sống sung túc. Không riêng gì Minh Thụy quốc, ngay cả nước ta – Yên Bình quốc, sau khi sát nhập, nhờ vào chính sách cai trị anh minh, cuộc sống của bần dân cũng dần chuyển biến tốt đẹp, ngay cả Tư Đồ Thanh Lăng cũng được dân ta chân thành kính ngưỡng. Đây đều là sự thực! Nếu huynh giết Thanh Lăng, trong nước tất đại loạn, dân chúng sẽ lại lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Đại ca bản tính thiện lương, chẳng lẽ nguyện ý nhìn cục diện như vậy xuất hiện sao?”

“Mộ Hiên, người không cần nói nữa, Tư Đồ Thanh Lăng ta đỉnh thiên lập địa, nếu đã sát hại một nhà Sở Uy tướng quân, vậy hẳn là nợ máu trả máu! Sở Mộ Hoan, còn chờ gì nữa, ra tay đi!” (Raph: Bệnh sĩ chết trước bệnh tim. –)

“Không!” Sở Mộ Hiên đặt đứa nhỏ lên giường, thất tha thất thểu đứng lên, ghé lên người Tư Đồ Thanh Lăng, khóc nói: “Thanh Lăng, người vừa nói đã không còn gì vướng bận, là thật sao? Chẳng lẽ dân chúng Minh Thụy quốc, ta cùng với bọn nhỏ người cũng không cần?”

“Ta...” Tư Đồ Thanh Lăng khê lắc đầu, lệ rơi đầy mặt.

“Đại ca, đệ nguyện ý chết thay Thanh Lăng, huynh muốn giết cứ giết đệ đi!” Sở Mộ Hiên lại nói.

“Hừ! Các người thật đúng là tình chân ý thiết nhỉ! Mộ Hiên, ta thấy cha thật sự nuôi không người nhiều năm! Ngay cả đại cừu đại hận người cũng quên rồi! Nay còn dám biện minh cho kẻ thù!” Sở Mộ Hoan liếc mắt nhìn hai người, bảo kiếm đầy mạnh hơn, quần áo Tư Đồ Thanh Lăng lan rộng máu đỏ.

“Đại ca!” Sở Mộ Hiên trong lòng quýnh lên, máu nơi hạ thể càng lưu càng nhiều, kinh hoảng hô lên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

“Mộ Hiên!” Tư Đồ Thanh Lăng thấy thế, sớm đem chuyện bảo kiếm còn ở trên ngực ném ra sau đầu. Chỉ thấy hẳn một bước xông lên phía trước, mạnh mẽ ôm Sở Mộ Hiên vào ngực, động tác nhanh chóng đến mức Sở Mộ Hoan cũng không kịp phản ứng.

“Mộ Hiên, người sao rồi?” Tư Đồ Thanh Lăng đón lấy Hồi Xuân hoàn Vân Cô Nhạn đưa cho Sở Mộ Hiên ăn, thân thiết hỏi.

Qua một hồi lâu, Sở Mộ Hiên mới từ từ tỉnh dậy, hẳn nhìn khuôn mặt lo lắng của Tư Đồ Thanh Lăng, nhẹ nhàng lắc đầu, lại giãy ra khỏi ôm ấp của Tư Đồ Thanh Lăng, lần nữa quỳ gối, khẩn cầu nói: “Đại ca, huynh và ta đều đã trải qua nỗi đau thấu xương khi mất đi song thân, nếu huynh thật sự giết Thanh Lăng, ta đây cũng không muốn một mình sống sót. Huynh chẳng lẽ thật sự nhẫn tâm làm cho hai đứa bé đáng thương này từ nhỏ đã phải nếm trải nỗi đau ấy sao?”

“Người...người đe dọa ta?” Sở Mộ Hoan hỏi.

“Không, ta chỉ hy vọng đại ca có thể ngẫm lại cho kĩ lời ta nói.”

Sở Mộ Hoan nhìn đệ đệ suy yếu đến không chịu nổi, lại nhìn sang hai đứa bé còn đang không ngừng khóc bên kia, lặng im hồi lâu, đột nhiên cuồng tiếu ba tiếng, nói: “Được rồi, được rồi! Tư Đồ Thanh Lăng. Người phúc lớn mạng lớn, hôm nay ta nể tình Mộ Hiên cùng hai hài tử mà tha cho người một mạng, hy vọng sau này người có thể đối đãi Sở Mộ Hiên thật tốt. Nhưng người nên nhớ, sau này nếu người dám bắt nạt hẳn, ta nhất định sẽ tính người cả gốc lẫn lá!” Nói xong, Sở Mộ Hoan ném bảo kiếm, dứt khoát rời đi.

104. Chương 103

Sở Mộ Hiên nhìn theo thân ảnh cô độc của ca ca rời đi trong gió lạnh, trong lòng nói không nên lời là tư vị gì, là chua? Là khổ? Là ngọt? Hay là đắng? Chính hẳn cũng không biết, chỉ biết rằng từ nay về sau bản

thân có thể thật sự cùng Tư Đồ Thanh Lăng bên nhau gắn bó. Đương nhiên, còn có cả lũ nhỏ của bọn họ. Đứa nhỏ, nghĩ đến đứa nhỏ, Sở Mộ Hiên lúc này mới nhớ ra đến bây giờ hắn còn chưa cẩn thận nhìn chúng. Chậm rãi đến bên hai đứa bé còn đang khóc lóc nỉ non, Sở Mộ Hiên yêu thương nhìn kết *** tình yêu của mình cùng Tư Đồ Thanh Lăng phải vất vả lắm mới có thể sinh hạ, trên mặt lộ ra nét cười hạnh phúc.

Tư Đồ Thanh Lăng nhẹ nhàng tới bên Sở Mộ Hiên, ôm hắn lên giường, đồng thời Cô Nhạn với Cô Hồng cũng ôm hai hài tử tới bên Sở Mộ Hiên, rồi nâng Cẩm Nhi còn đang hôn mê bất tỉnh đi, thúc thời lui ra ngoài, để không gian cho một nhà tứ khẩu. Đương nhiên, chẳng ai chú ý rằng, trên mặt Vân Cô Nhạn lúc này tràn đầy hâm mộ.

Tư Đồ Thanh Lăng tựa bên người Sở Mộ Hiên, ôn nhu nói: “Mộ Hiên, người vất vả rồi, ta thề, sau này nhất định sẽ đối với người thật tốt, còn cả hai hài tử nữa.”

“Hai hài tử? Người nói bọn chúng đều là con trai sao?” (Ồ TQ, chỉ có bé trai mới được gọi là “hài tử”. “Tử” là để chỉ con trai.)

“Thanh Lăng, người đặt tên cho bọn nó đi.”

“Ừ...” Tư Đồ Thanh Lăng trầm tư một lát, nói: “Anh cả gọi Nguyệt Phàm, Tư Đồ Nguyệt Phàm, em trai, cùng họ Sở với người, gọi Sở Niệm Hoan, cũng là nhớ đến sự thành toàn của Mộ Hoan đối với hai người chúng ta, có được không?”

“Tư Đồ Nguyệt Phàm? Sở Niệm Hoan? Tên rất hay, ta thích.” Sở Mộ Hiên ngọt ngào cười.

“Tốt lắm, Mộ Hiên, ép buộc lâu như vậy, người cũng mệt chết đi rồi, trước cứ nghỉ ngơi cho tốt. Chờ thân thể người hồi phục, chúng ta liền khởi hành hồi cung. Hơn nữa ta cam đoan với người, sau khi hồi cung ta nhất định sẽ cho người, cùng với con chúng ta một danh phận chính thức, ta muốn lập người làm hoàng hậu!”

“Cái gì? Lập ta làm hoàng hậu, ta là nam tử, lại là người Yến Bình, các đại thân sao có thể đồng ý chứ?”

“Cái này người không cần lo lắng, ta đã có biện pháp làm cho bọn họ đáp ứng. Người yên tâm, ta sẽ không để cho người cùng con có bất cứ điều gì ủy khuất. Thôi được rồi, người ngủ đi.”

“Ừ.” Sở Mộ Hiên gật đầu, không bao lâu liền tiến vào mộng đẹp.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên đã ngủ say, gọi Vân Cô Hồng đang đứng chờ bên ngoài phân phó một loạt những việc liên quan đến chuyện Sở Mộ Hiên hồi cung, để cho hắn chuẩn bị trước.

Sau khi Vân Cô Hồng rời đi, Tư Đồ Thanh Lăng lơ đãng cúi đầu, phát hiện trong tiết đông rét lạnh, lại có mấy đóa hoa đại bé nhỏ ngạo nghễ nở rộ trên nền đất, nở đẹp tới động lòng.

[Toàn văn hoàn]

105. Chương 104: Pn1: Nguyệt Lạc Ô Đề (thượng)

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Ngự sử Duẫn Nam Thu lén lút tư thông Yến Bình quốc, tiết lộ quân sự cơ mật của Hồng Vũ quốc ta, tội không thể dung tha, ngay hôm nay lập tức lôi duẫn nam thu giam giữ tại thiên lao, ba ngày sau chờ xử trảm! Khâm thử!” Thái giám đọc chậm toàn bộ thánh chỉ, Duẫn Nam Thu cười khổ. Hắn biết ngày này sớm muộn rồi sẽ tới, chỉ là không nghĩ sẽ tới sớm như thế. Xem ra thế lực những kẻ đồ kị hắn quả thật không nhỏ a.

“Duẫn đại nhân, đi thôi.” Thái giám truyền chỉ vốn luôn kính nể thái độ làm người của Duẫn Nam Thu, cho nên thái độ rất khách khí.

“Công công, Nam Thu có một chuyện không rõ ràng lắm, xin ngài chỉ bảo cho.”

“Xin đại nhân cứ nói.”

“Hoàng thượng có chắc chắn là chỉ hạ chỉ giết ta, chứ không hề liên lụy những người trong quý phủ của ta không?”

“Đúng vậy. Hoàng thượng phá lệ khai ân, mọi người trong phủ đại nhân không có gì để truy cứu, thỉnh đại nhân yên tâm, thế nhưng phủ đệ đại nhân bị niêm phong, chắc là mọi người trong phủ đại nhân đều sẽ phải ly tán hết.”

“Vậy là tốt rồi” Duẫn Nam Thu thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Công công có thể cho ta ít thời gian, nhượng ta an bài một vài chuyện?”

Thái giám suy nghĩ trong chốc lát, nói: “Được rồi, bất quá thỉnh đại nhân không nên làm mất quá nhiều thời gian.”

“Đa tạ công công.” Duẫn Nam Thu nói xong, liền nhanh chân rảo bước tới hoa viên, đi vào một tòa tiểu lâu thanh u mà không kém phần lịch sự tao nhã.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, Duẫn Nam Thu đi vào tiểu lâu, nam tử trong tiểu lâu nghe được thanh âm của phòng mở, ôn nhu nhìn y, theo thần sắc y lúc này hẳn có thể mơ hồ nhận thấy sự tình xảy ra thực không tầm thường.

“Nam Thu, người đã tới?” Nam tử tay vịn sau thắt lưng, gian nan đứng dậy, cái bụng cao cao hở ra, cùng vóc người gầy của hắn có vẻ rất không tương xứng.

Duẫn Nam Thu tiến lên hai bước, đỡ lấy nam tử, nhẹ nhàng mà xoa cái bụng cao vót của hắn, gật đầu, nói: “Đúng vậy, đã tới. Tử Hàn, xin lỗi, ta nghĩ ta sẽ không thấy được ngày hài tử chúng ta ra đời! Ta không thể thực hiện hứa hẹn với người ngày đó, không thể bảo hộ người cùng bảo bối của chúng ta! Người có trách ta không?”

Lâm Hàn nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Ta sao lại trách người? Người yên tâm, ta nhất định sẽ sinh con của chúng ta bình an, nuôi nấng nó nên người.”

Duẫn Nam Thu nghe Lâm Hàn nói, miễn cưỡng bày ra vẻ mặt tươi cười: “Cảm tạ người, Tử Hàn, như vậy ta có thể an tâm ra đi. Hoàng thượng đã đáp ứng không liên lụy người trong phủ, người hẳn là sẽ không bị truy bắt, bất quá để đảm bảo...người vẫn nên ly khai Hồng Vũ quốc đi!”

“Nam Thu, ta sao nỡ ly khai người...” Ánh mắt Lâm Hàn vốn lạnh lùng nay đã đọng đầy nước mắt.

“Tử Hàn, ta ra sao đều không quan trọng, nhưng vì con của chúng ta, người phải làm như vậy, đáp ứng ta, nhất định phải dưỡng dục hài tử thật tốt.”

Lâm Hàn nhẹ nhàng gật đầu.

“Đã không còn thời gian, người thu thập nhanh lên một chút, nhanh lên một chút ly khai. Ta cũng phải mau chóng cùng công công đến thiên lao ngay bây giờ.” Duẫn Nam Thu lưu luyến không rời nhìn Lâm Hàn cùng đứa nhỏ vẫn còn chưa xuất thế, lại nói: “Nghìn vạn lần bảo trọng! Hảo hảo sống sót!”

Nói xong, Duẫn Nam Thu quyết tâm xé lòng dứt áo, bước ra tiểu lâu, trở về chỗ thái giám, nói: “Xin lỗi, đã bắt công công đợi lâu, chúng ta đi thôi.”

Ba ngày sau, Ngự sử Hồng Vũ quốc Duẫn Nam Thu bị xử tử vì tội bán nước, năm ấy khi chết mới hai mươi tám tuổi.

Lâm Hàn một tay đỡ lưng, một tay đỡ đại phúc đã mang thai tám tháng, gian nan bước trên con đường nhỏ, từng bước rời xa Yến Bình quốc.

Con người mà cuộc đời này hắn yêu nhất đã tiến về thế giới bên kia, Lâm Hàn trong lòng tràn đầy đau đớn, muốn bỏ xuống hết thảy, cứ như vậy theo hắn đi. Thế nhưng đứa nhỏ trong bụng luôn nhắc nhở hắn, hắn không được phép, hắn muốn sinh hạ hài tử hòa lẫn huyết mạch giữa hắn và người hắn yêu, cũng muốn nuôi nấng nó khôn lớn mai này.

Thân là lạc nhân (người của “hoa rụng tộc” đó), Lâm Hàn hiểu rõ, nếu muốn sinh hạ hài tử bản thân sẽ phải trả cái giá rất đắt. Ngày ấy, khi biết mình có thai, bởi Duẫn Nam Thu không muốn hắn mạo hiểm nên từng khuyên hắn bỏ hài tử. Thế nhưng Lâm Hàn thực sự không muốn giết chết cốt nhục của mình và Duẫn

Nam Thu, cuối cùng thật vất vả mới thuyết phục được Nam Thu đồng ý để lại đứa nhỏ. Hiện tại ngẫm lại, quyết định ngày đó thực chính xác, ít nhất cũng có thể kéo dài huyết mạch của Duẩn Nam Thu.

Lúc này trên trời đột nhiên mây đen ùn ùn kéo tới, mưa to như trút nước. Lâm Hàn bị nước mưa tát đến không mở nổi mắt, không ngờ rằng, hắn bị một khối đá lớn làm vướng chân, vấp ngã đè lên bụng!

A! Đau quá! Trong bụng lập tức truyền tới một trận đau đớn kịch liệt. Lâm Hàn che bụng muốn đứng dậy, thế nhưng đau đớn khiến hắn không lên được lực, hắn chỉ có thể khởi động thân thể chậm rãi ngồi xuống. Đau đớn trong bụng càng lúc càng kịch liệt, đó là loại đau đớn xé rách ruột gan, liền theo đó máu tươi từ hai chân chậm rãi chảy xuống.

Lâm Hàn theo từng cơn đau trong bụng liền hiểu rõ, bản thân có lẽ phải sinh, mà lúc này mưa càng rơi càng nặng hạt, Lâm Hàn trong thất vọng đau khổ chỉ có một ý niệm trong đầu: hài tử tuyệt đối không thể sinh trong mưa, bằng không nó sẽ đông lạnh mà chết!

Mơ hồ nhìn thấy phía trước có một tòa miếu đồ nát, Lâm Hàn thăm cảm thấy may mắn. Một tay đỡ chiếc bụng kình cang, một tay chống lên mặt đất, hắn giãy dụa hướng về phía ngôi miếu đồ nát mà lết đi.

Ngôi miếu hoang tuy rằng cách đó không hề xa, thế nhưng đối với người sắp sinh như Lâm Hàn mà nói, đó dường như là khoảng cách không thể với tới. Hắn cứ vậy lết suốt nửa canh giờ mới vào được trong ngôi miếu hoang.

Lâm Hàn nằm trên mặt đất lạnh lẽo, gian nan cõ bỏ y phục, nắm hai chân mở rộng thật lớn sang hai bên, lại dùng tay sờ sờ hậu huyết, nơi ấy đã rộng ra một chút, hài tử trong bụng đã bắt đầu trong bụng giãy dụa mà trỗi xuống phía ngoài cơ thể.

Lâm Hàn ôn nhu xoa chiếc bụng tròn vo cao ngất, đối với hài nhi trong bụng đang không ngừng quấy đạp mà thì thầm: “Con yêu, có phải con không thể chờ đợi được, muốn nhanh nhanh ra nhìn thế giới này không?”

Bất chợt một trận đau đớn dữ dội cuộn lên, hài tử đã dùng hành động thực tế trả lời câu hỏi của hắn. Lâm Hàn cắn chặt môi dưới, thuận theo hướng hài tử di chuyển, liền mình dùng sức xuống phía dưới.

Lúc này, trong bụng chợt co rút một trận, một cổ chất lỏng ấm áp từ giữa hậu huyết mà ào ạt chảy ra, hai chân hắn một mảnh ướt át. Lâm Hàn hiểu rõ, đây là nước ối phá, hài tử rất nhanh sẽ sinh hạ!

“Aa...Đau quá!” Hài tử trong bụng mạnh mẽ quấy đạp, tựa như nóng lòng tìm kiếm lối ra hòng tách khỏi cơ thể mẹ. Chiếc bụng tròn tròn cao ngất theo từng đợt đau đớn tăng lên mà trỗi xuống càng nhiều. Lâm Hàn cả người đều bị mồ hôi tuôn ra làm cho ướt đầm.

Cứ như vậy, từng giây trôi qua lại thêm từng phần đau đớn, thế nhưng đứa bé vẫn chưa thể sinh hạ. Có lẽ là bởi vì bị kìm hãm quá lâu ở trong bụng, cử động của hài tử rõ ràng dần yếu ớt. Lâm Hàn biết không thể chậm trễ hơn nữa, phải mau chóng sinh hạ hài tử, bằng không đứa nhỏ sẽ bị ngộp hơi mà chết.

Thân là lạc nhân, lại là một nam tử, Lâm Hàn biết rõ bản thân một khi lâm bồn sẽ gian nan hơn nữ tử rất nhiều, thế nhưng hắn luôn nói cho chính mình, vô luận như thế nào cũng phải đem hài tử đến với thế giới, vì để kéo dài dòng máu của người mình yêu thương nhất, hắn nhất định đem hài tử của Duẩn Nam Thu sinh hạ.

Thời gian cấp bách, Lâm Hàn bất chấp tất cả, hạ quyết tâm mãnh liệt, hai tay dốc toàn lực đè lại bụng, cố sức ấn mạnh về phía dưới.

“Aaaaaa!” Đau đớn thật lớn khiến Lâm Hàn không cách nào chịu được, không khỏi lớn tiếng kêu lên. Dường như đau đớn sẽ xé toạc bụng hắn, hỗn hợp nước ối và máu loãng từ hậu huyết phun ra, thai nhi nhờ sức nén mà có xu thế sa dần xuống dưới.

Lâm Hàn đau đớn mà bất chợt buông bàn tay đang đặt ở trên bụng, hài tử vừa mới thôi tễ xuống phía dưới lại vì co rút mà quay trở về. Lâm Hàn hốt hoảng nói không ổn, lại cắn chặt răng, tại trên bụng xuất ra sức lực lớn hơn nữa, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đó chính là phải dùng hết thấy mạng mình mà đem sự sống bên trong sinh hạ.

Tại thời điểm hắn đã đau đến sắp phát cuồng, một luồng sức mạnh gần như đem bụng hắn xé rách ra mà bức thai nhi khỏi cơ thể. Lâm Hàn cảm giác trong bụng tựa như có một khối ruột bị tắc nghẽn đang cố sức

rớt xuống phía dưới. Ngay tại lúc Lâm Hàn không ngừng nén hết sức rặn cùng lấy tay đẩy mạnh, thai nhi liền trượt xuống huyết khẩu, chính thức tiến vào sản môn!

Đến giờ khắc ấy, Lâm Hàn nhìn hai chân đã đau đớn đến không còn cảm giác của mình mà chết lặng, nhưng vì hài tử, hắn vẫn nhẫn nại kìm nén đau đớn mà không ngừng xuống phía dưới dùng sức.

Đau bụng càng ngày càng kịch liệt. Lâm Hàn có cảm giác như bị một cây đao ở trong bụng từ từ rạch nát. Cứ như vậy đau đớn thêm một thời gian dài, Lâm Hàn chợt cảm thấy giữa hai chân mình như mắc một vật cứng. Hắn thò tay hướng về phía huyết khẩu dò xét, không nghĩ tới, vậy mà lại sờ được đầu của hài nhi hai tử sắp đi ra rồi!

Dù đau đớn, nhưng để đề phòng hài tử lại lần nữa lùi về, tay hắn đặt trên bụng vẫn không một khắc thả lỏng, ngay khi đau đớn đạt tới cực hạn, Lâm Hàn cảm thấy một vật thể thật lớn từ trong bụng hắn trượt ra, liền ngay sau đó là tiếng khóc nỉ non vỡ òa từ trong ngôi miếu đỏ nát.

Nghe được tiếng khóc của hài tử, Lâm Hàn cuối cùng mới dám một hơi thở dài. Thế nhưng lúc này hắn lại cảm giác được tiên huyết vẫn không ngừng từ hậu huyết mình tuôn chảy, hơn nữa càng chảy càng ồ ạt, không khí rất nhanh liền ngập tràn mùi máu tanh.

Lâm Hàn cảm giác được ý thức mình chậm rãi tiêu tán, hắn hoảng hốt, dường như hắn thấy Duẩn Nam Thu đang mỉm cười nhìn hắn, hắn cũng đang mỉm cười với Duẩn Nam Thu, hưng phấn mà nói cho người hắn yêu rằng, bé con của bọn họ đã chào đời rồi.

Lúc này thì cửa miếu hoang bị đẩy ra truyền theo tiếng người nói, hạ thể Lâm Hàn vẫn không ngừng chảy ra tiên huyết. Hắn biết, mình không trụ được bao lâu. Hắn không sợ chết, nhưng lo lắng duy nhất hắn còn lại chính là sinh mệnh bé bỏng vừa mới được sinh ra này. Nghe thấy tiếng người, hắn giống như tìm được vị cứu *** mà cố sức trừng mắt nhìn người đang tiến tới trước mặt.

Lâm Hàn dùng hết chút sức lực cuối cùng của cuộc đời mà nói rằng: “Cứu...cứu...cứu con...của ta.” Nói xong câu ấy, hắn liền chìm sâu vào bóng tối vô hạn vĩnh hằng...

Duẩn Nam Thu chết được mấy ngày, Lâm Hàn cũng khó sinh mà chết, nhi tử của hắn và Duẩn Nam Thu được đại tướng quân của Yến Bình quốc Sở Uy thu dưỡng, gọi là Sở Mộ Hiên...

106. Chương 105: Pn2: Thanh Xa

Trên đường xe ngựa hồi cung, Sở Mộ Hiên đang được Tư Đồ Thanh Xa ôm trong lòng, cạnh bên họ, hai hài tử đã ngủ say.

“Thanh Lăng, người xem bọn nó nhìn như thiên sứ vậy.” Sở Mộ Hiên xoa khuôn mặt hài tử, mỉm cười nói.

“Đúng vậy, thật đáng yêu.”

“Này Thanh Lăng, hỏi bé có phải người cũng đáng yêu như vậy không?” Sở Mộ Hiên hỏi.

“Ta hỏi bé...” Tư Đồ Thanh Lăng yên lặng một lúc, mới nói tiếp: “Khi ta còn bé, đã trải qua rất nhiều chuyện, người muốn nghe không?”

“Uhm, người nói đi.” Sở Mộ Hiên gật đầu.

“Nhắc tới hồi ta còn bé, không thể không nhắc tới một người, đó chính là hoàng huynh của ta – thái tử Thanh Sa đã mất. Có thể nói, không có y, cũng không có ta hiện tại.” Tư Đồ Thanh Lăng nói mà không cảm được lệ.

Sở Mộ Hiên nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Tư Đồ Thanh Sa, dịu dàng nói: “Nếu nói ra khiến người khó chịu thì không cần nói đâu.”

“Không, ta muốn kể hết chuyện về ca ca Thanh Sa cho người, như vậy người mới có thể hiểu được vì sao lúc đó ta lại phẫn nộ như vậy, tại sao lại không màng bất kì trả giá nào mà báo thù.”

“Vậy người kể đi.”

Tư Đồ Thanh Lăng thở dài, nói tiếp: “Người biết không, mẫu thân của ta xuất thân cực kì thấp, chỉ là một thị nữ nhỏ bé bên người hoàng hậu. Mà ta, chính là do phụ hoàng rượu say loạn tính, cưỡng bạo mẫu thân rồi sinh hạ, thế nên phụ hoàng không thích mẫu thân, cũng không thích ta. Người thừa nhận ta, phong ta làm thân vương, kì thật đều là nhờ hoàng tổ mẫu cường liệt yêu cầu. Trên danh nghĩa ta là hoàng tử, thế nhưng từ nhỏ đã nhận hết những ánh mắt khinh miệt (bản gốc: “bạch nhãn”) của mọi người trong cung.

Thanh Sa ca ca thì khác, huynh ấy là thân sinh nhi tử của hoàng hậu, vừa lọt lòng đã được lập làm thái tử, từ nhỏ đã một mình nhận hết muôn vàn sủng ái, hơn nữa huynh ấy thấp phần thông tuệ, chính là người phù hợp nhất kế thừa hoàng vị trong tương lai. So với Thanh Xa ca ca, ta hồi đó tựa như cỏ dại ven đường không hề được người ta coi trọng.

Ta năm tuổi thì mẫu thân qua đời, hoàng hậu liền thu dưỡng ta. Bà là một nữ nhân cực kì dịu dàng hiền lành, đối xử với ta như thân sinh nhi tử, thế nên ta với Thanh Xa ca ca cùng nhau lớn lên, chúng ta cùng nhau học, cùng nhau tập võ. Mà huynh ấy cũng chưa từng coi thường ta vì mẹ đẻ ta xuất thân hèn mọn, trái lại còn nơi nơi bảo vệ ta. Mỗi khi có người khác tới khi dễ ta, Thanh Xa ca ca sẽ luôn đứng về phía ta, thay ta nói chuyện. Thế nên trong lòng ta, vẫn luôn kính trọng huynh ấy.

Nhất là năm mười ba tuổi ấy, ta phạm một sai lầm vô cùng nghiêm trọng, lúc đó ta sợ hãi lắm, bởi vì nếu như để phụ hoàng biết được người nhất định sẽ trừng phạt ta vô cùng nghiêm trọng. Nhưng sau khi Thanh Xa ca ca biết, đã chủ động thay ta nhận sai lầm về mình. Thế nhưng dù là hấn đi chăng nữa, cũng không tránh khỏi nghiêm phạt, đến nay dù đã trở hết nợ ta vẫn nhớ kĩ, lúc đó Thanh Xa bị phụ hoàng đánh một trăm trượng, đánh cho da tróc thịt bong, một tháng chưa thể xuống giường. Tuy rằng như vậy, Thanh Xa ca ca vẫn cười mà nói rằng, may là huynh ấy thay ta nhận tội, bằng không nhất định ta sẽ bị xử phạt còn nặng hơn.

Cũng ngày đó, ta khóc trước mặt Thanh Xa ca ca rất lâu, đồng thời âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định sẽ bảo hộ thật tốt, phụ tá thật tốt cho ca ca.

Thế nhưng không ngờ tới, năm ta mười tám tuổi, lúc đang xuất chinh Yến Bình quốc cùng Thanh Xa ca ca, huynh ấy lại chết dưới tay phụ thân người! Lúc ấy, ta liền phát thệ, một ngày nào đó, nhất định phải giết chết hung thủ đã hại Thanh Xa, báo thù rửa hận!”

Tư Đồ Thanh Xa nói đến đây, thở dài, thâm tình nhìn Sở Mộ Hiên, lại nói: “Vốn tưởng rằng sau khi ca ca qua đời, ta sẽ không bao giờ...yêu thương lẫn nữa, sẽ không còn tin tưởng bất kì kẻ nào, không ngờ rằng trời cao đối đãi ta không tệ, để ta gặp người!”

“Ta cũng vậy, có thể gặp người, yêu người, là hạnh phúc lớn nhất kiếp này của ta.” Sở Mộ Hiên gật đầu, rất chăm chú nói.

Hai trái tim giờ đây kề bên nhau thật chặt.

107. Chương 106: Pn3: Hồng Nhận Song Phi

Vân phủ

“Cô Hồng, đệ phải ra ngoài bây giờ sao?” Vân Cô Nhận gọi đệ đệ đang thay quần áo, hỏi.

“Ừ.” Bình thần trả lời một cách ngắn gọn.

“Ăn cơm rồi hãy đi, đồ ăn hôm nay tự tay ta nấu, có cả cá sốt chua ngọt mà đệ thích ăn này.” Vân Cô Nhận bưng đĩa cá, nói.

“Không được, chuyện bệ hạ muốn lập Sở công tử làm hậu bị rất nhiều đại thần cản trở, để có thể giúp Sở công tử nhanh chóng trở thành hoàng hậu, thực hiện được tâm nguyện cho bệ hạ, ta còn rất nhiều việc phải hoàn thành, ca ca tự ăn một mình đi.” Vân Cô Hồng nói xong, liền rời đi, để lại một bàn thức ăn phong phú cùng vẻ mặt cô đơn của người nọ.

Vân Cô Nhận nhìn những món ăn vì đệ đệ mà chuẩn bị kĩ càng, thật sâu thở dài, nói: “Cô Hồng ơi Cô Hồng, đệ thật là thần tử thật tốt của bệ hạ, bất cứ lúc nào cũng đặt mệnh lệnh của bệ hạ làm nhất, thế nhưng rốt cuộc chừng nào đệ mới có thể liếc mắt nhìn ta? Song thân qua đời sớm như vậy, chúng ta từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, thế nhưng đệ ngay cả hôm nay là sinh nhật ta đều quên mất rồi. Ai, lẽ nào tâm ý của ta với đệ, đệ thực sự không cảm nhận được? Nếu đệ đối ta có thể bằng phân nửa bệ hạ đối với công tử, ta cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.”

Vân Cô Nhận nói rồi đứng lên, lấy ra một viên dược *** chế từ chiếc bình cẩm thạch, sau khi hòa rượu nuốt xuống, tức thì cảm thấy bụng phát ra luồng khí nóng rực. Tay hần vừa xoa bụng, vừa hồi tưởng lại công dụng của loại dược ghi trong sách cổ mà mình tìm đọc.

Dựng tử đàn, kì dược thời thượng cổ, căn cứ theo nguyên lí giúp cho nam tử Lạc Anh cũng có thể sinh con, nam tử bình thường sau khi ăn loại dược này vào thì cấu tạo của thân thể sẽ có thay đổi, nếu trong ba ngày này viên phòng, có thể dựng dục thành thai, đợi tới khi tròn mười tháng, thai nhi sẽ sinh ra từ hậu đình. Thế nhưng đến nay chưa từng có nam tử nào thử qua, bởi vì không thể lường được mức độ đau đớn đến đâu.

“Cô Hồng, giả như ta có thể mang thai đứa con của đệ, đệ có thể hay không đối ta tốt hơn một chút?” Vân Cô Nhận xoa bụng, than thở.

Đêm muộn, Vân Cô Hồng mới về đến nhà. Hần đi vào phòng ăn, ngoài ý muốn phát hiện nơi đó còn sáng đèn, ca ca đang ngồi trước bàn, một bàn đồ ngon rượu thơm bày trước mặt.

“Đệ trở về rồi à, sao muộn vậy.” Vân cô Nhận thấy đệ đệ đi tới, lộ ra một ý cười dịu dàng, nói: “Ta đã chờ đệ rất lâu rồi. Dược rồi, đệ còn chưa ăn cái gì, ta đã chuẩn bị rượu và thức ăn, mau tới đây đi.” Nói xong, Vân Cô Nhận kéo tay đệ đệ, kiên quyết kéo hần ngồi xuống bàn ăn.

Vân Cô Nhận cầm chén rượu trước mặt, nhấp một ngụm rượu. Kì thực hần biết hôm nay là sinh nhật của ca ca, buổi trưa ca ca làm cơm là vì muốn dùng bữa cùng hần. Thế nhưng phân phó chỗ bệ hạ hần không muốn kéo dài thêm, lại không nghĩ chờ tới khi xong xuôi đã muộn như thế, ca ca lại vẫn đang chờ. Nghĩ tới đây, Vân Cô Hồng không khỏi áy náy. Thế nhưng hần trời sinh là một kẻ vụng nói, cũng không biết phải làm sao biểu đạt áy náy của mình, chỉ đành cầm lấy chén rượu, không ngừng uống.

Sau vài chén rượu thấy đầy, Vân Cô Hồng đột nhiên cảm thấy trên người khó nhẹn, lấy tay kiểm tra, trên mặt cũng nóng rực. Đây là có chuyện gì, bình thường tửu lượng của hần rất tốt, thế nên không dễ say, hôm nay làm sao vậy nhỉ? Hần ngẩng đầu, thấy vẻ mặt ý vị thâm trường (“thích thú”) của ca ca, đột nhiên hiểu ra, ca ca hạ dược vào rượu, lại chính là xuân dược!

Vân Cô Nhận nhìn biểu tình của đệ đệ, biết dược hiệu đã phát tác, thế là không tiếng động trút đi y phục trên người, lộ ra hai chân thon dài trắng nõn.

Đối mặt với thân thể xích lô của ca ca, hơn nữa hiệu quả xuân dược càng ngày càng thịnh, trong khoảnh khắc này lý trí của Vân Cô Hồng ảm ảm sụp đổ. Lửa tình đốt người hần muốn ngăn cũng ngăn không được, ôm lấy thân thể gầy gò của ca ca, hướng thẳng đến ngọc thất.

Đi tới trước giường, Vân Cô Hồng thô bạo đẩy ca ca xuống, sau khi một mạch thoát sạch y phục bản thân, hần nhào tới.

Vân Cô Nhận nhắm mắt, mặc đệ đệ tùy ý khám phá cơ thể mình. Vân Cô Hồng tham lam mút mát da thịt ca ca, từ khuôn mặt xuống tới bờ ngực, sau đó đi xuống dưới, bất thành linh ngậm lấy phân thân của ca ca.

Vân Cô Nhận ngâm nhẹ một tiếng, phân thân bị đệ đệ khiêu khích gồng gượng đỉnh lên. Vân Cô Hồng thấy thế, cười gian, liền dùng đầu lưỡi liếm lên nam căn đang dựng thẳng của ca ca.

“A!” Điều này bức Vân Cô Nhận không chịu nổi, hai chân co rút, phóng ra ngay trong miệng đệ đệ.

Vân Cô Hồng thẳng người dậy, lau đi chất dịch trắng ở khóe môi, vén tóc mai hỗn loạn của ca ca ra sau tai, dịu dàng nói: “Ta có thể sẽ làm ca ca đau, ca ca chịu đựng.”

Vân Cô Nhận biết đệ đệ muốn làm gì, hần trăm triệu không ngờ đệ đệ bình thường vẫn yên lặng ít lời dưới tác dụng của xuân dược lại chủ động như thế, chuyện như vậy sợ rằng sẽ chẳng có lần thứ hai. Nghĩ tới đây, hần nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đệ vào đi.”

Có được sự cho phép của ca ca, Vân Cô Hồng lập tức tách mở hai chân ca ca, đem phân thân sớm đã đứng thẳng của mình chen vào trong mật huyết kia.

Một cơn đau đớn thấu tâm can từ hậu huyết tràn ra, Vân Cô Nhận nắm chặt sàng đan dưới thân, khó chịu giãy giụa thân thể, chịu đựng đau đớn hét lên: “Cô Hồng, vào trong ta lần nữa.” Hần biết, tối nay là lần đầu tiên mà cũng là cơ hội duy nhất, thế nên nhất định trong tối nay phải gieo được hạt mầm sinh mệnh trong cơ thể mình.

Vân Cô Hồng thẳng mình, phân thân từ trong hậu huyết Vân Cô Nhận rút ra, hần nhẹ nhàng đỡ lấy phân thân đã dính dấp nước mật, sau khi hít sâu một hơi, liền dồn sức đem phân thân cắm thẳng vào hậu huyết của ca ca. Ngay lúc hần chen vào, tiên huyết cũng theo hậu huyết mà chảy dài.

Vân Cô Nhận không để ý đau đớn như xé rách ở hạ thân, còn cố gắng đón ý hòa theo đệ đệ, mặc cho đệ đệ ra vào hết lần này tới lần khác trong hậu huyết mình. Dục vọng của Vân Cô Hồng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng, hần thậm chí hoài nghi bản thân giờ khắc này xâm phạm ca ca là do tác dụng của xuân dược hay vì nguyện vọng thật sâu trong nội tâm giờ đã được cho phép.

Sau ba lần hoan ái liên tiếp, Vân Cô Hồng *** lực hao hết, cuối cùng mới trầm trầm thiếp đi. Còn Vân Cô Nhận bên kia lại chẳng hề buồn ngủ, hần nhìn khuôn mặt đệ đệ say giấc, nhẹ nhàng xoa bụng, trong lòng tràn đầy ngọt ngào. Hài tử, hần là đã ở bên trong rồi.

108. Chương 107: Pn4: Li Biệt

Sáng sớm hôm sau, Vân Cô Nhận mới từ từ chớp mắt, thế nhưng hần vừa ngủ được một lúc, liền bị thanh âm gần như rít gào của đệ đệ đánh thức.

“Tối qua ngươi làm gì ta?” Vân Cô Hồng cầm gối đánh ca ca, nổi giận dùm dùm quát lớn.

Vân Cô Nhận ngồi dậy, thản nhiên nói: “Tối qua đúng là ta hạ xuân dược đệ, hơn nữa chúng ta cũng phát sinh quan hệ thể xác, thì làm sao?”

“Ngươi....ngươi sao có thể làm như vậy!”

“Chẳng vì sao hết, muốn làm thì làm thôi.” Vân Cô Nhận lắc đầu, mỉm cười nhìn đệ đệ.

“Ngươi sao có thể...quả thực...ta...ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!” Vân Cô Hồng nói xong, cầm y phục, vội vã mặc lên người, đập cửa rời đi.

“Không muốn thấy ta? Vừa lúc...” Tay Vân Cô Nhận liền xoa bụng, rầu rĩ nói: “Ta cũng không muốn để đệ nhìn thấy hình dạng đầy đà ngu ngốc của mình. Hiện tại, ca ca chỉ muốn yên ổn sinh hạ con của chúng ta.”

Sau đó nhiều tháng, Vân Cô Hồng quả thật như lời nói của chính mình, không trở về. Vân Cô Nhận biết hần trốn trong hoàng cung, như vậy tương đối thuận tiện làm việc cho hoàng đế. Dù sao hoàng thượng muốn lập Sở Mộ Hiên làm hoàng hậu không phải chuyện dễ dàng gì, có rất nhiều việc cần Cô Hồng ra mặt.

Mà lúc này, phản ứng có thai của Vân Cô Nhận xuất hiện rất dữ dội, chính hần cũng không ngờ hiệu quả của thuốc lại kịch liệt như thế, ngoại trừ hàng sáng đều nôn thốc nôn tháo, hần hầu như không ăn được thứ gì, thậm chí ngửi thấy mùi thức ăn đã muốn nôn. Tuy rằng hần đã đọc rất nhiều sách thuốc trong thiên hạ, có thể dùng vô vàn phương pháp khiến mình không còn buồn nôn, nhưng vì hài tử trong bụng, hần kiên trì

không dùng bất cứ được vật gì, chỉ âm thầm chịu đựng. Cứ như vậy mấy ngày, người đã gầy đi một vòng lớn.

Ngoài chịu đựng phản ứng dữ dội khi mang thai, Vân Cô Nhận còn phải nếm trải cảm giác cô độc. Để tránh bí mật bị phát hiện, hẩn sớm cho tôi tớ trong nhà nghỉ việc, mà đệ đệ từ ngày đó chưa trở về, nên hẩn cả ngày chỉ có thể một mình đối mặt với phòng ốc rộng lớn, ngay cả một người để nói chuyện cũng không có. Những lúc như vậy, hẩn luôn khẽ vuốt bụng, thì thảo nói chuyện với hài tử trong bụng, mà mấy chuyện thú vị hồi Vân Cô Hồng còn bé là nội dung thường được nhắc tới hơn cả. Mỗi khi nhớ tới hình dáng đáng yêu của đệ đệ ngày bé chạy theo đuôi mình gọi ca ca, khuôn mặt tái nhợt của Vân Cô Nhận mới có thể hiện lên nét cười.

Nghĩ lại, lần gần nhất Cô Hồng gọi hẩn là ca ca đã là hồi lên mười. Từ sau năm mười tuổi phụ thân chết trận, mẫu thân tự tử, đệ đệ bắt đầu trở nên yên lặng ít lời, cũng không còn gọi hẩn là ca ca nữa. (Raph: Hi hi. Edit đến đây ta mới biết không được dịch ta-ngươi thành ta-ca ca nữa. Nhưng lỡ rồi, nên các nàng kệ đi đi đi đi đi))) Xưng anh em nó mới có mùi huynh đệ luyến chữ: (Với cả ta thấy đoạn cuối thằng em nó cũng có gọi anh là ca ca mà ><) bên=" kia,=" vân=" cô=" hồng=" không=" hề=" biết=" ca=" ca=" mình=" khổ=" cực=" mang=" thai=" vẫn=" đang=" vì=" chuyện=" hoàng=" đế=" muốn=" lập=" sở=" mộ=" hiên=" làm=" hoàng=" hậu=" mà=" bận=" rộn.= ban=" ngày=" bôn=" ba=" vất=" vả=" làm=" việc=" thì=" không=" sao,=" chỉ=" là=" tới=" tới,=" một=" mình=" đứng=" ở=" trước=" ánh=" nguyệt=" cung=" mà=" sở=" mộ=" hiên=" đang=" ở,=" hẩn=" tổng=" cảm=" giác=" được=" trong=" ngực=" trống=" trải,=" thể=" nhưng=" cụ=" thể=" là=" cảm=" giác=" gì,=" hẩn=" lại=" không=" cách=" nào=" nói=" rõ.= rạng=" sáng=" ngày=" hôm=" sau,=" tư=" đồ=" thanh=" lãng=" triệu=" vân=" cô=" hồng,=" đưa=" hẩn=" một=" phong=" thư,=" phân=" phó:= " người=" khấn=" trương=" tới=" liêu=" đông,=" đưa=" phong=" thư=" này=" cho=" liêu=" đông=" vương=" ở=" biên=" cương,=" nhắc=" người=" cực=" lực=" chú=" ý=" hướng=" đi=" của=" hoa=" thân=" hạo,=" miễn=" cho=" kẻ=" đó=" góc=" đầu=" dậy.= cùng=" lúc,=" mong=" người=" có=" thể=" viết=" tấu=" thư,=" tỏ=" ý=" muốn=" trẫm=" phong=" sở=" mộ=" hiên=" làm=" hoàng=" hậu.= liêu=" đông=" vương=" là=" hoàng=" thúc=" của=" trẫm,=" trong=" mắt=" chúng=" thần=" rất=" có=" tiếng=" nói,=" nếu=" người=" ủng=" hộ=" trẫm,=" đại=" sự=" ắt=" thành.= " vi=" thần=" tuân=" chỉ.= " vân=" cô=" hồng=" tiếp=" hàm=" thư.= " người=" về=" chuẩn=" bị=" cho=" tốt=" rồi=" lên=" đường.= " từ=" kinh=" thành=" tới=" liêu=" đông=" khá=" xa,=" người=" nhớ=" đi=" đường=" cần=" thận.= " tư=" đồ=" thanh=" lãng=" lại=" nói.= " dạ!= " được=" rồi,=" người=" ở=" trong=" cung=" đã=" hơn=" hai=" tháng=" rồi,=" trước=" về=" nhà=" xem=" thể=" nào,=" cũng=" thông=" báo=" cho=" cô=" nhận=" một=" tiếng,=" miễn=" cho=" hẩn=" lo=" lạng.= " tư=" đồ=" thanh=" lãng=" nói=" xong,=" liền=" tới=" chỗ=" sở=" mộ=" hiên=" cùng=" hai=" hài=" tử.= " về=" nhà=" ư...=" vân=" cô=" hồng=" mặc=" niệm.= " đúng=" vậy,=" đã=" nhiều=" tháng=" nay=" hẩn=" không=" trở=" về,=" cơn=" tức=" lúc=" ấy=" kì=" thực=" đã=" sớm=" tiêu=" tan,=" cũng=" không=" nên=" cáo=" kinh=" nữa,=" nên=" quay=" về=" xem=" ca=" ca=" thể=" nào=" mới=" phải.= " bước=" vào=" gia=" môn=" đã=" nhiều=" tháng=" không=" trở=" về,=" vân=" cô=" hồng=" kinh=" ngạc=" phát=" hiện=" trong=" nhà=" đã=" hoàn=" toàn=" thay=" đổi.= " trước=" đây=" phòng=" ốc=" luôn=" luôn=" không=" nhiễm=" một=" hạt=" bụi,=" thì=" bây=" giờ=" lại=" là=" một=" cảnh=" hỗn=" độn,=" hơn=" nữa=" tôi=" tớ=" đông=" đúc=" ngày=" thường=" cũng=" chẳng=" còn=" ai,=" trong=" phòng=" dường=" như=" đã=" rất=" lâu=" rồi=" không=" có=" người=" ở,=" khiến=" người=" ta=" có=" một=" loại=" cảm=" giác=" hoang=" vắng.= " vân=" cô=" hồng=" thấy=" tình=" cảnh=" này,=" tâm=" trạng=" bỗng=" trầm=" xuống,=" không=" phải=" mấy=" tháng=" không=" về,=" ca=" ca=" đã=" xảy=" ra=" chuyện=" gì=" rồi?=" " vân=" cô=" nhận!= " vân=" cô=" nhận!= " người=" ở=" đâu?=" trả=" lời=" ta!= " cô=" hồng=" vội=" vội=" vàng=" vàng=" qua=" các=" gian=" phòng=" tìm=" kiếm=" thân=" ảnh=" ca=" ca.= " cô=" hồng=?=" là=" đệ=" sao?=" " ngọa=" thất=" truyền=" đến=" thanh=" âm=" hữu=" khí=" vô=" lực=" của=" vân=" cô=" nhận.= " nghe=" thấy=" giọng=" ca=" ca,=" tâm=" trạng=" treo=" ngược=" của=" vân=" cô=" hồng=" cuối=" cùng=" cũng=" thoáng=" buông=" lỏng,=" hẩn=" theo=" tiếng=" ca="

ca=" đi=" vào=" ngoa=" thất,=" thể=" nhưng=" hình=" dạng=" trước=" mắt=" của=" ca=" ca=" dọa=" hấn=" giật=" nẩy=" người.= một=" ca=" ca=" phong=" độ=" nhanh=" nhen,=" tuần=" tú=" bắt=" phàm,=" thần=" thái=" phần=" chấn=" đã=" không=" còn=" tồn=" tại,=" vãn=" cô=" hồng=" trước=" mắt=" xuất=" hiện=" lúc=" này,=" là=" một=" nam=" tử=" sắc=" mặt=" tái=" nhợt,=" mảnh=" khánh=" hao=" mòn.= vãn=" cô=" hồng=" nhìn=" kĩ=" người=" trên=" giường=" một=" hồi=" lâu,=" mới=" có=" thể=" tin=" tưởng=" người=" nọ=" đích=" thực=" là=" vãn=" cô=" nhận.= "người=" sao=" lại=" biến=" thành=" dạng=" này=" rồi?" vãn=" cô=" hồng=" nhú=" nhú=" mây,=" tận=" lực=" giấu=" cảm=" giác=" trái=" tim=" đau=" buốt=" vào=" sâu=" trong=" nội=" tâm,=" giả=" vờ=" trấn=" định=" mà=" hỏi=" thăm.= vãn=" cô=" nhận=" yêu=" thương=" nhìn=" đệ=" đệ,=" lát=" sau=" mới=" lãnh=" đậm=" cười,=" nói:=" "có=" gì=" đâu,=" bệnh=" nhỏ=" mà=" thôi." "người=" thành=" ra=" thể=" này=" còn=" nói=" là=" bệnh=" nhỏ?" đi,=" theo=" ta=" tới=" chỗ=" đại=" phu.= vãn=" cô=" hồng=" vừa=" nói=" đã=" đi=" tới=" trước=" giường.= "gọi=" đại=" phu=" cái=" gì?" đệ=" lẽ=" nào=" cũng=" quên,=" bản=" thân=" ta=" chính=" là=" đại=" phu?" hơn=" nữa=" trong=" minh=" thụy=" quốc=" này,=" còn=" có=" người=" nào=" y=" thuật=" tốt=" hơn=" ta=" sao?" thân=" thể=" ta=" ta=" biết,=" không=" có=" việc=" gì.= "sao=" lại=" không=" có=" việc=" gì?" người=" quả=" thực..." vùng=" xung=" quanh=" lông=" mây=" của=" vãn=" cô=" hồng=" nhú=" chặt.= "thực=" sự.= ta=" bị=" bệnh=" một=" thời=" gian,=" quy=" luật=" bệnh=" tới=" như=" núi=" đổ,=" bệnh=" đi=" như=" kéo=" tơ=" người=" không=" phải=" không=" biết.= ta=" điều=" dưỡng=" một=" thời=" gian=" là=" khỏi=" thôi.= "ca=" ca=" xác=" định=" không=" có=" việc=" gì?" vãn=" cô=" hồng=" lo=" lắng=" hỏi=" thăm.= "thực=" sự=" không=" có=" việc=" gì.= cô=" hồng=" đệ=" hiềm=" khi=" trở=" về,=" để=" ta=" làm=" chút=" gì=" cho=" đệ=" ăn.= vãn=" cô=" nhận=" nói=" xong=" liền=" muốn=" đứng=" dậy=" xuống=" giường.= "ca=" ca=" nằm=" xuống=" đi.= vãn=" cô=" hồng=" đỡ=" ca=" ca=" lên=" giường,=" nói:=" "hơn=" nữa=" ta=" cũng=" không=" có=" thời=" gian=" ăn=" uống,=" bệ=" hạ=" phái=" ta=" đi=" liêu=" đông,=" ta=" quay=" về=" thu=" thập=" một=" chút=" rồi=" khởi=" hành.= "đi=" liêu=" đông?" ánh=" mắt=" vãn=" cô=" nhận=" đột=" nhiên=" trở=" nên=" ẩm=" đậm,=" "phải=" đi=" bao=" lâu?" "ta=" cũng=" không=" rõ=" lắm,=" tới=" đó=" có=" rất=" nhiều=" chuyện=" cần=" làm,=" có=" lẽ=" phải=" mất=" dăm=" ba=" tháng.= "đi=" lâu=" như=" vậy=" sao?" vãn=" cô=" nhận=" thở=" dài.= "xây=" ra=" chuyện=" gì?" có=" việc?" "có=" chuyện=" gì=" đâu..." tay=" vãn=" cô=" nhận=" tự=" nhiên=" xoa=" bụng,=" dừng=" một=" chút,=" mới=" nói:=" "vậy=" đệ=" đi=" đường=" cần=" thận.= vãn=" cô=" hồng=" gật=" đầu:= "ca=" ca=" nhớ=" bảo=" trọng.= "nói=" rồi=" liền=" trở=" về=" phòng=" mình,=" đơn=" giản=" thu=" thập=" một=" chút=" liền=" xuất=" phát.= vãn=" cô=" nhận=" nghe=" đại=" môn=" "chi=" nha=" một=" tiếng,=" cười=" khở,=" nhẹ=" giọng=" nói=" với=" hải=" tử=" trong=" bụng:= "hải=" tử,=" thúc=" thúc=" vừa=" rồi=" đi,=" cũng=" là...phụ=" thân=" của=" ">

109. Chương 108: Pn5: Nhìn Người Lại Nhớ Đến Ta

Nháy mắt đã qua hai tháng, từ Liêu Đông cuối cùng cũng nhận được tin tức của Vân Cô Hồng. Trong đó điều khiến Tư Đồ Thanh Lăng hưng phấn nhất chính là tấu chương ủng hộ hoàng đế lập hậu của Liêu Đông vương, hoàn thành nhiệm vụ quan trọng nhất trong cuộc hành trình tới Liêu Đông của người kia. Nhận được sự ủng hộ của Liêu Đông vương, việc lập Sở Mộ Hiền làm hậu đã là chuyện sớm muộn.

Tuy rằng tấu chương đã về tới kinh thành, thế nhưng bản thân Vân Cô Hồng lại chưa trở về, theo như trong tín thư hấn gửi cho Tư Đồ Thanh Lăng, hấn muốn ở lại Liêu Đông một thời gian nữa, quan sát động thái sắp tới chỗ Hoa Thần Hạo.

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lí rằng đệ đệ chưa thể trở về, thế nhưng Vân Cô Nhạn vẫn cố ý tiến cung, sau khi nhận được tin tức từ chỗ Sở Mộ Hiên, thì trong lòng tràn đầy chua xót khổ sở, mà dạ dày hần cũng bắt đầu phiên giang đảo hải quặn lên. Cảm giác buồn nôn thực sự không chịu đựng được, Vân Cô Nhạn ngay trước mặt Sở Mộ Hiên mà nôn thốc.

“Cô Nhạn? Người xảy ra chuyện gì?” Sở Mộ Hiên vỗ nhẹ sau lưng Vân Cô Nhạn, một bên thân thiết hỏi thăm.

“Nôn...” Vân Cô Nhạn sau một lúc lâu ói ra mới dần dần dễ chịu, hần lau uế vật bên mép, lắc đầu, nói: “Ta không sao, dạ dày không thoải mái ấy mà.”

“Phải không?” Sở Mộ Hiên không chú ý tới phần bụng hơi hở ra dưới y phục của Vân Cô Nhạn, sau khi hần nói không thoải mái, liền gạt đầu: “Vậy người cần phải hảo hảo bảo trọng!”

“Nói đến bảo trọng, Mộ Hiên người mới là người phải hảo hảo bảo trọng đi.” Tư Đồ Thanh Lăng vừa nói liền đi tới, ôm Sở Mộ Hiên vào lòng, thương tiếc nói: “Sau khi người sinh sản thân thể vẫn không tốt lắm, gần đây lại luôn luôn váng đầu, thực sự là khiến người ta lo lắng!”

“Mộ Hiên, gần đây người luôn choáng váng đầu óc sao?” Vân Cô Nhạn hỏi.

“Đúng vậy, luôn thấy váng đầu, nhưng hần cứ luôn nói không việc gì, cũng không để thái y bắt mạch.” Tư Đồ Thanh Lăng bất đắc dĩ nói.

“Nào, đưa tay cho ta, để ta xem.” Vân Cô Nhạn kéo tay Sở Mộ Hiên.

“Không cần, ta thực sự không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là ổn rồi.” Sở Mộ Hiên còn đang cậy mạnh.

“Đừng lộn xộn.” Vân Cô Nhạn đè lại cổ tay Sở Mộ Hiên, gầm nhẹ. Sở Mộ Hiên xưa nay vẫn không nói lại được Vân Cô Nhạn, không thể làm gì khác đành phải nghe lời để cho hần chẩn mạch.

Sau khi chẩn mạch, Vân Cô Nhạn khó nén tâm tình mừng rỡ, hưng phấn nói: “Mộ Hiên, chúc mừng người, người đã có thai gần hai tháng rồi.”

“Cái gì? Đây là thật sao?” Tư Đồ Thanh Lăng cùng Sở Mộ Hiên quả thực không thể tin vào lỗ tai chính mình, trằm miệng một lời hỏi.

“Đương nhiên là thật, Vân Cô Nhạn ta có thể chẩn sai sao?” Vân Cô Nhạn nhìn hai người còn đang không ngớt kinh ngạc trước mặt, cười nói.

“Thật tốt quá, Mộ Hiên!” Tư Đồ Thanh Lăng vui sướng như đứa trẻ, một tay ôm Sở Mộ Hiên, kích động nói: “Chúng ta lại có hài tử rồi!”

“Đúng vậy,” Sở Mộ Hiên ngọt ngào nở nụ cười, “Thanh Lăng, người nói hài tử này là nam hài hay nữ hài?”

“Chỉ cần là người sinh, là nam hay nữ ta đều thích cả,” Tư Đồ Thanh Lăng đỡ Sở Mộ Hiên về giường, đột nhiên nghiêm túc nói: “Người sinh Nguyệt Phàm và Niệm Hoan chịu không ít khổ cực, lần này ta không cho phép người lộn xộn, mười tháng này người phải để cho ta dưỡng người thật tốt, biết chưa?”

“Được, được, ta đều nghe người...”

Vân cô Nhạn nhìn hai người ngọt ngào, liền đi tới thư án, khua bút viết ra đơn thuốc dưỡng thai, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài, lưu lại không gian hạnh phúc cho hai kẻ yêu nhau.

Sau khi quay về nhà, chuyện đầu tiên Vân Cô Nhạn làm là vội vàng cởi đai lưng quấn quanh bụng. Hần đã có thai gần năm tháng, bụng hở ra cũng rõ ràng, vì vậy để tránh người khác phát hiện, khi xuất môn hần luôn phải dùng đai lưng để nén chiếc bụng đã hở ra. Tuy rằng đai lưng có thể che giấu chuyện hần mang thai, thế nhưng vừa nghĩ tới việc trói buộc hài tử trong không gian chật hẹp, Vân Cô Nhạn liền cảm thấy có lỗi với nó, thế nên vừa về đến nhà, hần liền muốn cởi đai lưng, trả lại không gian cho hài tử.

Ném đai lưng lên bàn, Vân Cô Nhạn liền tìm một chiếc gối đầu tựa ra sau, nằm trên giường, nhẹ nhàng xoa xoa bụng. Nhớ tới Tư Đồ Thanh Lăng cùng Sở Mộ Hiên tình nồng mật ý, Vân Cô Nhạn cười khổ mấy tiếng, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh anh tuấn của đệ đệ, giả như người ấy biết trong bụng hần đã mang cốt nhục của y, có phải cũng sẽ ôn nhu như vậy không?

Vừa đặt ra giả thuyết, Vân Cô Nhạn liền cho ra một đáp án phủ định, theo như lí giải về đệ đệ, Cô Hồng tuyệt đối sẽ không có hành động dịu dàng như vậy. Mà hẳn hiện tại, cũng chỉ có thể hi vọng đệ đệ mau chóng từ Liêu Đông xa xôi trở về.

Hài tử dường như cảm nhận được tâm tình của phụ thân, trong bụng duỗi tay chân một chút, tuy rằng động tác rất nhỏ như vậy, nhưng Vân Cô Nhạn đều có thể cảm nhận rõ. Tuy rằng chỉ là máy thai nhẹ nhàng, thế nhưng có thể khiến Vân Cô Nhạn lệ rơi đầy mặt, bởi vì...đây chính là lần đầu thai máy sau bốn tháng, cho hẳn càng thêm sâu sắc cảm thụ được đích thị hẳn đang mang trong bụng cốt nhục của mình cùng Cô Hồng.

110. Chương 109: Pn6: Nhập Cung

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua hai tháng, Vân Cô Hồng vẫn không trở về, mà trong nhà ngay cả một người làm đều không có, việc trong nhà đều do mình Vân Cô Nhạn cố sức.

Mỗi ngày đều là một mình Vân Cô Nhạn nấu cơm, giặt quần áo, nấu thuốc, lúc này bụng hẳn rất lớn, ngay cả khom lưng cũng khó khăn, chân bắt đầu xuất hiện hiện tượng phù thũng, hơn nữa ảnh hưởng của đựng tử đan khiến đau bụng ngày càng nhiều và kịch liệt hơn, thế nên mỗi ngày hẳn trôi qua đều vô vàn khổ cực.

Hôm nay, Vân Cô Nhạn đang sắc thuốc dưỡng thai thì Cẩm Nhi thỉnh linh vội vã chạy vào, nói rằng hạ thể của Sở Mộ Hiên chảy máu, xuất hiện dấu hiệu sinh non, chứng thái y bởi vì chưa từng có kinh nghiệm đỡ đẻ cho nam tử, nên không dám đoán bừa, Tư Đồ Thanh Lăng quýnh quýnh, bảo Vân Cô Nhạn nhanh chóng xuất cung.

Vân Cô Nhạn tính ngày, Sở Mộ Hiên có thai sau mình hai tháng, lúc này đã tới tháng thứ tư, theo lí thuyết thai nhi hẳn đã ổn định mới đúng, sao lại có dấu hiệu sinh non? Hỏi Cẩm Nhi, Cẩm Nhi lại ấp a ấp úng nói không nên lời, Vân Cô Nhạn lo lắng Sở Mộ Hiên, liền nói với Cẩm Nhi: “Người chờ một chút, để ta chuẩn bị, lập tức theo người tiến cung!”

Chờ hẳn gian nan từ ghế đứng lên, Cẩm Nhi mới chú ý tới chiếc bụng đã hở ra của sư phụ, hẳn tròn hai mắt, chỉ bụng sư phụ, kinh ngạc hỏi: “Sư phụ, người đây là?”

“Sư phụ cũng giống Sở công tử, đều có tiểu bảo bảo,” Vân Cô Nhạn xoa bụng, cười nói: “Chẳng qua tới khi tiến cung thì người nhớ phải bảo mật đó!”

“Thật sao? Sư phụ có tiểu bảo bảo, thật tốt quá! Sư phụ yên tâm, Cẩm Nhi nhất định sẽ giữ bí mật!” Cẩm Nhi gật đầu, nói.

“Thực là đồ đệ tốt của sư phụ, người chờ ta một lát, lập tức xong ngay.” Vân Cô Nhạn nói rồi đi vào nội thất.

Trong nội thất, Vân Cô Nhạn nhìn đai lưng yên lặng nằm trên giường, sau một chút do dự, hẳn liền cầm lên. Hẳn cúi đầu nhìn chiếc bụng to tròn, dẫn lòng, hít sâu một hơi, cắn răng dùng đai lưng quấn chặt chiếc bụng cao vót, bụng bầu gần bảy tháng cứ như vậy bị bức thành kích cỡ thai năm tháng, kể đó hẳn mặc áo khoác, nếu không nhìn kĩ thì sẽ không phát hiện thực hư.

Sau khi chuẩn bị tốt, Vân Cô Nhạn chịu đựng bên trong không khỏe, xách theo hòm thuốc, cùng lúc nói với Cẩm Nhi một cách thần nhiên: “Đi, chúng ta tiến cung.”

Trong hoàng cung, Sở Mộ Hiên đang ôm chiếc bụng hơi gồ lên, nằm trên giường đau đớn rên rỉ, sàng đan trắng dưới thân bị máu loãng nhiễm đỏ một mảnh. Tư Đồ Thanh Lăng lông mày nhíu chặt, vừa chà lau mồ hôi trên trán Sở Mộ Hiên, vừa trông ngóng nhìn ra ngoài cửa. Phía sau hẳn, một đám thái y quỳ gối run rẩy.

Vân Cô Nhạn thấy thế, tâm trạng căng thẳng, ba bước thành hai bước, đi tới trước giường.

Tư Đồ Thanh Lăng thấy Vân Cô Nhận như thấy cứu ***, vội vàng rời vị trí, nói: “Cô Nhận, mau nhìn xem Mộ Hiên rốt cuộc xảy ra chuyện gì!”

Vân Cô Nhận gật đầu, kéo cổ tay Sở Mộ Hiên bắt mạch.

“Hắn thế nào?” Thấy Vân Cô Nhận bắt mạch xong, Tư Đồ Thanh Lăng vội vàng hỏi.

“Là như vậy, Mộ Hiên vốn thể nhược, hơn nữa vừa sinh sản không lâu, còn chưa hoàn toàn hồi phục lại có thai lần hai, hơn nữa...” Nói đến đây, Vân Cô Nhận nhìn Tư Đồ Thanh Lăng liếc mắt, nói tiếp: “Hơn nữa gần đây chuyện phòng the tích cực, mới động thai khí, xảy ra dấu hiệu hoạt thai.”

Vừa nghe lời này, Tư Đồ Thanh Lăng nhất thời hối hận không thôi, kì lạ là Sở Mộ Hiên sau khi có thai lại càng thêm mê người, bản thân thực sự kìm nén không nổi mới làm mấy chuyện vui vẻ kia, không ngờ lại đẩy Sở Mộ Hiên vào nguy cơ sảy thai.

“Vậy hài tử có giữ được không?” Tư Đồ Thanh Lăng vội vàng hỏi, nếu như vì vậy mà mất đi hài tử, hắn nhất định vô cùng hối hận.

“Giữ được.” Vân Cô Nhận gật đầu nói: “Dùng Hồi Xuân hoàn, cùng lúc....để ta châm cứu trị liệu, hài tử liền không việc gì, chẳng qua sau này ngài phải chú ý một chút.”

“Vậy là tốt rồi.” Tư Đồ Thanh Lăng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời âm thầm phát thệ: trước khi hài tử này sinh ra, tuyệt đối không chạm vào Sở Mộ Hiên.

Vân Cô Nhận lấy ngón châm, nín thở ngưng thần, nhắm chuẩn huyết vị Sở Mộ Hiên, đang muốn châm xuống thì trong bụng đột nhiên truyền đến một trận đau nhói, có lẽ thai nhi bị ràng buộc trong không gian chật hẹp khó xoay sở nên bắt đầu không yên phận.

Tình huống Sở Mộ Hiên khiến hắn không thể ngừng lại lúc này, Vân Cô Nhận không rảnh bận tâm đau đớn trong bụng, chỉ có thể chịu đựng, ép mình dồn chú ý lên ngón châm nho nhỏ đang cầm trên tay...

Nửa canh giờ sau, quá trình thi châm cuối cùng cũng kết thúc, sắc mặt Sở Mộ Hiên nằm trên giường bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, hài tử cuối cùng được bảo vệ. Lúc này mọi ánh mắt quan tâm đều tập trung ở chỗ Sở Mộ Hiên, không ai chú ý tới Vân Cô Nhận bên kia đã bị đau bụng dẫn dắt đến mức mồ hôi nhễ nhại.

Đau bụng ngày càng kịch liệt, Vân Cô Nhận liền bất chấp tất cả, trực tiếp mặc kệ trong phòng còn thái giám cùng chúng thái y đang quỳ, sau đó trước ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Tư Đồ Thanh Lăng và Sở Mộ Hiên, hắn cởi đai lưng đang quấn trên hông ra.

Không còn đai lưng trói buộc, chiếc bụng to tròn của Vân Cô Nhận lộ ra một cách rõ ràng. Sở Mộ Hiên nghiêng nghiêng dựa trong lòng Tư Đồ Thanh Lăng, kinh ngạc nhìn vóc người gầy gò của Vân Cô Nhận không hề tương xứng với đại phúc, run giọng hỏi: “Cô Nhận, bụng người...”

Vân Cô Nhận đau bụng khó nhịn, liền lấy tay nhẹ nhàng vỗ về bụng trấn an hài tử, gật đầu: “Ta có thai, đã hơn sáu tháng.”

“Cái gì! Người có...” Tư Đồ Thanh Lăng quả thực không thể tin vào lỗ tai chính mình, thể nhưng hình dáng đầy đặn của Vân Cô Nhận trước mặt khiến hắn không thể không tin.

Sở Mộ Hiên thần sắc ngưng trọng kéo tay Vân Cô Nhận, hỏi: “Cô Nhận, nói cho ta biết rốt cuộc là có chuyện gì? Người không phải người tộc Lạc Anh, sao lại có khả năng mang thai?”

Đau đớn trong bụng đã thoáng giảm bớt, Vân Cô Nhận hai mắt rũ xuống, nói: “Ta tìm đọc trong sách cổ, tự mình chế ra dược tử đan, sau khi ăn vào thì nam tử bình thường cũng có thể mang thai sinh con.”

“Vậy... Phụ thân của hài tử trong bụng người là...” Tư Đồ Thanh Lăng hỏi tiếp.

Việc đã đến nước này, Vân Cô Nhận biết bản thân cũng không cần giấu giếm thêm nữa, chẳng bằng đem chuyện ghen trong lòng bấy lâu nói cho Tư Đồ Thanh Lăng và Sở Mộ Hiên vẫn luôn quan tâm mình. Thế là hắn khe khẽ thở dài, nói: “Là... Là Cô Hồng...”

“Cái gì? Cô Hồng? Hắn sao có thể?” Tư Đồ Thanh Lăng trăm triệu không thể ngờ tâm phúc bình thường luôn quy củ lại có thể làm ra chuyện này, hơn nữa còn là làm cùng ca ca ruột!

Sở Mộ Hiên đương nhiên bình tĩnh hơn Tư Đồ Thanh Lăng, hần nhẹ nhàng xoa chiếc bụng cao vót của Vân Cô Nhạn, cảm thụ xao động của tiểu sinh mệnh trong bụng, hồi lâu mới nói: “Hài tử bảy tháng rồi nhỉ, Cô Hồng hần biết không?”

Vân Cô Nhạn nhẹ nhàng lắc đầu: “Hần còn chưa trở về từ Liêu Đông, căn bản...không biết được...”

“Làm sao thế được, hần sao có thể để một mình người chịu đựng những khổ cực lúc hoài thai dưỡng tử!” Sở Mộ Hiên không khỏi phẫn nộ: “Loại cảm giác này ta từng nếm trải, thực sự rất đau, cơ thể đau đớn có thể chịu đựng, thế nhưng trong lòng đau đớn là sự chịu đựng khó khăn nhất! Ta không thể để người dẫm vào vết xe đổ đó! Thanh Lăng, người mau hạ chỉ, bảo Vân Cô Hồng tốc tốc hồi kinh!”

“Thế nhưng...Cô Hồng hần có công việc quán thân...Không nên...” Vân Cô Nhạn có chút do dự.

“Cái gì công việc hay không có công việc, hiện tại quan trọng nhất là người cùng hài tử trong bụng!” Tư Đồ Thanh Lăng đứng lên, nói: “Mộ Hiên nói rất đúng, Cô Hồng không thể không chịu trách nhiệm! Ta lập tức triệu Cô Hồng trở về! Cô Nhạn, trước khi Cô Hồng trở về người ở lại trong cung đi, tiện thể cùng Sở Mộ Hiên chăm sóc lẫn nhau!”

“Đúng vậy! Cô Nhạn, người lưu lại đi. Người một thân một mình, không người trông cậy, vạn nhất người cùng hài tử gặp chuyện gì thì phải làm sao?” Sở Mộ Hiên cũng giữ Vân Cô Nhạn lại.

Vân Cô Nhạn nhìn chiếc bụng đã hở ra, lại nhìn Tư Đồ Thanh Lăng cùng Sở Mộ Hiên chân thành như vậy, thân thiết quan tâm mình, không khỏi lệ rơi đầy mặt, dùng sức gật đầu.

111. Chương 110: Pn7: Trở Về

Nháy mắt, Vân Cô Nhạn đã ở trong cung đã được nửa tháng, mấy ngày qua, Sở Mộ Hiên bình thường đều mang theo hai hài tử Nguyệt Phàm và Niệm Hoan tới thăm hần, cùng hần tâm sự. Lúc này Nguyệt Phàm và Niệm Hoan đã được một tuổi, lớn lên dễ thương hoạt bát, Vân Cô Nhạn đối với hai hài tử yêu thích vô cùng, luôn thích ôm ấp bọn nó, hân nhẹ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của bọn nó.

Sở Mộ Hiên nhìn khung cảnh vui vẻ ấm áp giữa Vân Cô Nhạn và bọn nhỏ, liền chỉ Vân Cô Nhạn cùng chiếc bụng to tròn của hần, cười nói: “Cô Nhạn, ta thấy người thích Nguyệt Phàm và Niệm Hoan như vậy, ta thấy không bằng như vậy đi, chờ sau khi hài tử của người sinh ra, liền để cho bọn nó kết bái, người thấy thế nào?”

“Đương nhiên là được rồi, có thể kết bái với hoàng tử, là vinh hạnh của Vân gia!” Vân Cô Nhạn cười nói.

“Cái gì mà hoàng tử hay không hoàng tử, ta chỉ hy vọng bọn nó lớn lên khỏe mạnh vui sướng!” Lời nói Sở Mộ Hiên tràn ngập yêu thương của người phụ thân.

“Đúng vậy, chỉ cần hài tử hạnh phúc là tốt rồi.” Vân Cô Nhạn gật đầu đồng ý.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên Cẩm Nhi kích động chạy đến, nói là Vân Cô Hồng đã trở về!

Vừa nghe tin tức đệ đệ đã trở về, Vân Cô Nhạn che giấu không được nội tâm vui sướng, vừa định tới gặp đệ đệ, thế nhưng sau khi cúi đầu nhìn thấy chiếc bụng cao ngất, hần liền do dự: không biết Cô Hồng có thể chấp nhận được sự tồn tại của hài tử sinh ra từ mối quan hệ loạn luân với ca ca hay không? Nghĩ tới đây, bước chân vừa đưa ra liền thu trở về.

Sở Mộ Hiên nhận ra tâm sự của Vân Cô Nhạn, hần gọi Cẩm Nhi lại, ghé vào tai hần nhỏ giọng phân phó: “Người đi nói với Vân Cô Hồng, nói rằng bệ hạ có chuyện quan trọng cần thương lượng, bảo hần nhanh chóng tới Ánh Nguyệt cung.”

Cẩm Nhi nghe lời ly khai, Sở Mộ Hiên ôm hai hài tử, nói với Vân Cô Nhạn: “Bọn nhỏ đói sữa rồi, ta dẫn bọn nó tới chỗ nhũ mẫu, người cứ ở lại Ánh Nguyệt cung, nhất định không được đi đâu, ta đưa hài tử cho nhũ mẫu liền quay lại tìm người.”

“Người đi đi, ta ở đây chờ.” Vân Cô Nhận gật đầu nói.

Sở Mộ Hiên rời Ánh Nguyệt cung không bao lâu, liền thấy Vân Cô Hồng đang vội vã đi tới. Vân Cô Hồng nhìn thấy Sở Mộ Hiên đang muốn thi lễ, nhưng thấy bụng Sở Mộ Hiên đã hở ra không ít, trên mặt tràn ngập kinh ngạc.

Sở Mộ Hiên nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vân Cô Hồng, mỉm cười, nói: “Cô Hồng người cuối cùng cũng trở về, đi từ Liêu Đông nhất định rất vất vả. Lại nói, ta hẳn phải đa tạ người, nếu không có người thuyết phục Liêu Đông vương, khiến cho ngài ấy viết tấu thư ủng hộ hoàng thượng, nhóm đại thần chắc chắn sẽ không đồng ý lập ta làm hậu.”

“Ăn cơm của vua thì dâng mệnh cho vua (Bản gốc: 食君之食，則君命之， = “thực quân chi lộc, trung quân chi mệnh”), huống hồ bệ hạ đối với Cô Hồng ân huệ như núi, đây là trách nhiệm thần phải làm. Không biết bệ hạ định ngày ngày nào cử hành lễ lập hậu?”

“Thanh Lăng nói, chờ ta sinh hài tử này ra, mới cử hành đại điển lập hậu.” Sở Mộ Hiên chỉ chiếc bụng đã hở ra nói.

“Nói như vậy, bệ hạ lại có thêm một vị hoàng tử rồi, thật là quá tốt, chúc mừng ngài.”

“Đúng vậy, Thanh Lăng cũng rất yêu quý hài tử này, thế còn người, Cô Hồng, người có thích tiểu hài tử không?”

“Thần... Thần cũng thích.” Vân Cô Hồng có chút xấu hổ nói.

“Người nếu cũng thích hài tử, sao còn không mau mau cưới vợ sinh con?” Mộ Hiên trêu ghẹo nói.

“Hiện tại thần chưa nghĩ tới.”

“Tuổi người cũng không còn nhỏ nữa, cũng đã đến lúc nghĩ đến chuyện này rồi. Ha ha, Cô Hồng, thời gian dài không gặp, không ngờ người cũng nói nhiều đấy chứ, trước đây ta chưa từng nói với người nhiều như vậy.” Sở Mộ Hiên nói khiến mặt Vân Cô Hồng cũng đỏ lên, hần ngượng ngừng cúi đầu.

“Được rồi, không làm phiền người nữa, Thanh Lăng còn đang ở Ánh Nguyệt cung chờ người, người mau đi thôi.” Sở Mộ Hiên lại nói.

“Vậy thần đi, cáo từ!” Vân Cô Hồng từ biệt Sở Mộ Hiên, vội bước tới Ánh Nguyệt cung.

“Bệ hạ, Vân Cô Hồng cầu kiến!” Vân Cô Nhận đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nghe được giọng nói vang dội hữu lực của đệ đệ.

Cô Hồng? Sao hẳn lại tới nơi này? Vân Cô Nhận đang buồn bực, lại nghe thấy giọng Cẩm Nhi ngoài cửa: “Vân chiêu tướng, mời ngài vào, bệ hạ đang ở bên trong chờ ngài.”

Nghe thấy Cẩm Nhi nói, Vân Cô Nhận đột nhiên hiểu ra tất cả đều là sắp đặt của Sở Mộ Hiên, đầu tiên hẳn mượn cố lý khai, sau đó lại lấy danh nghĩa hoàng đế gọi đệ đệ tới Ánh Nguyệt cung.

Vân Cô Hồng đa tạ Cẩm Nhi, đi vào trong phòng, cung điện trống trải đâu thấy thân ảnh hoàng đế, hẳn chỉ thấy ca ca đang nghiêng mình dựa trên giường.

“Sao ca ca lại ở chỗ này? Bệ hạ đâu?” Vân Cô Hồng nhìn quanh bốn phía, hỏi.

Vân Cô Nhận lấy tay chống thắt lưng, tay còn lại nâng chiếc bụng lớn, gian nan đứng lên, lắc đầu, nói: “Bệ hạ không ở chỗ này.”

“Vậy sao Cẩm Nhi...” Còn chưa nói xong, Vân Cô Hồng liền thấy chiếc bụng cao vót hở ra của ca ca, mới mấy tháng không gặp, sao ca ca lại béo thành như vậy? Thế nhưng nhìn kĩ hơn một chút, Vân Cô Hồng liền lên tiếng phủ định, ca ca tuyệt đối không phải béo phì, nếu như béo tại sao chỉ có bụng là lớn như vậy, mà thân thể ca ca vẫn như trước gầy gò? Đây rốt cuộc là làm sao?

Vân Cô Nhận thấy vẻ mặt khó hiểu của đệ đệ, hẳn nhẹ nhàng kéo tay đệ đệ, phủ lên bụng mình. Hài tử trong bụng dường như cảm nhận được cái gì, chân tay trong bụng loạn đá.

Cảm nhận được cử động của hài tử, Vân Cô Hồng cả kinh, rút tay về như phải bỏng, hấn chỉ bụng ca ca, bởi vì khiếp sợ mà có chút nói năng lộn xộn: “Bụng...sao lại...sao lại động đây?”

Vân Cô Nhận dịu dàng nhìn đệ đệ, giờ khắc này, hấn tựa như bắt gặp một Cô Hồng khờ khạo ngây ngô ngày bé. Hấn nhìn ánh mắt trong suốt của đệ đệ, nhấn mạnh từng chữ: “Ta, có, cốt, nhục, của, đệ!”

“Cái gì! Người nói là người mang thai? Sao có thể, người rõ ràng là nam tử!”

“Sở Mộ Hiên cũng là nam, không phải hấn cũng hoài thai sinh con sao? Tại sao ta thì không thể?” Vân Cô Nhận hỏi ngược lại.

“Thế nhưng...Này...Hấn....Người...Ta...Ôi trời!” Vân Cô Hồng mờ mịt lắc đầu.

“Cô Hồng, lẽ nào đệ quên bảy tháng trước vào buổi tối sinh nhật ca ca? Đêm đó ta đã ăn đựng tử đan, khiến nam nhân có thể mang thai sản tử. Chúng ta...Chúng ta cũng đã có quan hệ thân mật, hài tử này từ lúc ấy đã hình thành!” Vân Cô Nhận mang hết tiền căn hậu quả giải thích cho đệ đệ.

“Hóa ra vì vậy mà đêm đó người mới chuốc thuốc ta! Sao người có thể làm như vậy!” Ca ca nói một hồi liền khơi lên hồi ức mà lòng hấn tận lực muốn quên, hấn khó nén tâm trạng phẫn nộ, hướng Vân Cô Nhận hét lớn.

“Cô Hồng, vì ta yêu đệ! Ta muốn sinh hài tử của đệ!” Vân Cô Nhận nghiêm túc nói.

“Hừ! Yêu? Tình yêu của người thật quái gở, Vân Cô Nhận!”

“Đó là...”

“Được rồi, người cũng đừng ở trong hoàng cung này làm mất mặt nữa, đi, chúng ta về nhà, có chuyện gì giải quyết ở nhà!” Vân Cô Hồng lạnh lùng tốt.

“Đệ đồng ý cùng ta về nhà?”

“Ít nói nhảm đi, ta đi cáo biệt đệ hạ cùng Sở công tử, chúng ta lập tức ly khai nơi này!”

112. Chương 111: Pn8: Chiến Tranh Lạnh

Vân phủ

Cuối cùng cũng về tới căn nhà xa cách bấy lâu, Vân Cô Hồng yên lặng đi về phòng mình, bỏ lại ca ca đang mang thai một mình trong phòng khách.

Vân Cô Nhận đỡ bụng, ngơ ngác nhìn theo bóng lưng đệ đệ, rất lâu, rất lâu...cho đến khi cơn đau trong bụng kéo tới, hấn mới run rẩy đi vào gian phòng của mình.

Sau khi ăn Hồi Xuân hoàn, đau đớn trong bụng có phần giảm bớt, Vân Cô Nhận chần chờ một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm, chậm rãi đi tới gian phòng của đệ đệ.

Vân Cô Hồng lúc này đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, ruy rằng đã nghe thấy tiếng bước chân nặng nề của ca ca, thế nhưng hấn vẫn phớt lờ(= “bất vi sở động”), coi như ca ca không tồn tại.

“Cô Hồng...” Vân Cô Nhận ngồi vào bên giường, nhẹ giọng gọi đệ đệ.

“Người muốn nói gì?” Vân Cô Hồng đột nhiên mở mắt, nhìn thẳng vào khuôn mặt tiêu tụy của ca ca, lạnh lùng nói.

“Ta...Ta biết đệ giận ta, đệ giận ta cũng được, nhưng hài tử trong bụng ta đích thực là thân sinh cốt nhục của đệ, lẽ nào đối với nó đệ cũng...” Vân Cô Nhận nói gần như khóc.

“Ca ca đừng nói nữa, ta thực sự không tiếp thu nổi chuyện này! Ca ca để ta yên lặng một chút được không?” Vân Cô Hồng ra sức lắc đầu.

“Vậy Cô Hồng, đệ có đói bụng không, ta làm vài thứ cho đệ ăn.” Vân Cô Nhận muốn dời trọng tâm câu chuyện một chút.

“Không, không muốn, người nhanh đi một chút đi, hiện tại ta không muốn thấy kẻ dị dạng như người!”

“Vậy được, ta không làm phiền đệ.” Lời đệ đệ nói tựa như một bảo đao sắc nhọn đâm vào ngực hắn, Vân Cô Nhận thật sâu thở dài, một tay đỡ sau thắt lưng, gian nan đứng dậy. Nước mắt, sớm đã ẩm ướt khắp khuôn mặt.

Vân Cô Hồng nhìn theo bóng dáng ca ca rời đi, chẳng biết vì sao, thấy hình dáng hiện tại của ca ca, hắn đột nhiên cảm thấy lòng quặn lại, đau thắt.

Vân Cô Hồng yên lặng suy nghĩ như vậy hơn một tháng, trong một tháng này, hắn ngoại trừ thỉnh thoảng ra ngoài làm việc cho hoàng đế thì đều ở trong phòng, cơm nước mỗi ngày đều do Vân Cô Nhận chuẩn bị rồi đặt trước cửa.

Vân Cô Nhận biết, đệ đệ kì thực không phải quá bài xích long dương hòa hợp, hồi đó đối với Tư Đồ Thanh Lăng và Sở Mộ Hiên cũng là hết lòng giúp đỡ, hắn phản ứng lớn như bây giờ nguyên nhân chủ yếu do đối phương chính là ca ca ruột thịt, ca ca mà từ nhỏ đã sống nương tựa nhau.

Hơn một tháng Vân Cô Hồng trốn tránh không gặp, tình trạng của Vân Cô Nhận càng ngày càng không ổn.

Mang thai càng lâu thì tác dụng phụ của dừng tử đan càng thêm rõ rệt, Vân Cô Nhận bị đau bụng dẫn vật liên miên, hắn thậm chí muốn an ổn ngủ cũng không ngủ được. Bởi vì ngủ không được bao lâu, hắn luôn bị cơn đau bất chợt kéo tỉnh. Vì hài tử, hắn không dám tùy tiện uống thuốc, thế nên mỗi lần đau đến kéo tới, Vân Cô Nhận đều cắn răng chịu đựng, chần chừ dưới thân đều bị mồ hôi tẩm ướt.

Không chỉ như vậy, Vân Cô Nhận mỗi ngày đều phải mang theo chiếc bụng cực lớn, chuẩn bị cho mình cùng đệ đệ một ngày ba bữa, có vài lần suýt té xỉu trong trù phòng. Mà việc này, Vân Cô Hồng vẫn luôn giam mình trong phòng hoàn toàn không hay biết.

Đối với Vân Cô Nhận, những đau đớn trên thân thể có thể chịu được, thế nhưng hơn một tháng này đệ đệ đối với mình đều là xa cách trốn tránh, không thêm đếm xỉa tới nội tâm chua xót khổ sở của hắn mới là điều hắn khó có thể chịu đựng. Mỗi khi đêm khuya tĩnh mịch, hắn luôn cảm ngọc bội phụ mẫu để lại, mình cùng đệ đệ mỗi người giữ một khối, len lén rơi lệ.

Kì thực hơn một tháng này, Vân Cô Hồng cũng trôi qua không dễ dàng gì, trong đầu luôn không ngừng hiện ra những mặt tốt của ca ca. Đúng vậy, từ sau khi phụ mẫu qua đời, vẫn là ca ca cẩn thận chăm sóc mình. Bởi vì hồi nhỏ bản thân thể nhược nhiều bệnh, ca ca liền gắng sức học y thuật, giúp cho mình điều dưỡng thân thể cho nên hiện tại mới có một Vân Cô Hồng thể trạng cường tráng, võ nghệ cao cường. Mà bản thân, lúc đó chẳng phải vì để có thể bảo vệ ca ca không biết võ công nên mới nỗ lực tập luyện sao? Vốn phải là hai huynh đệ hòa thuận vui vẻ mới đúng, thế nhưng hôm nay, tại sao mọi chuyện lại trở thành thế này?

Mất thấy ngày sinh sản càng ngày càng gần, còn tiếp tục chiến tranh lạnh cũng không phải biện pháp, chẳng bằng mang chuyện nói rõ ràng. Nghĩ như vậy, hôm nay, Vân Cô Nhận đập cửa phòng đệ đệ.

Nghe được tiếng gõ cửa, Vân Cô Hồng chần chờ thật lâu, cuối cùng mới có thể mở cửa phòng. Nhìn ca ca đang đứng ở cửa, lòng Vân Cô Hồng như bị ai xiết lấy. Vân Cô Nhận trước mắt so với Vân Cô Nhận hơn một tháng trước thì càng thêm tiêu tụy, nhưng bụng lại lớn hơn rất nhiều, hơn nữa còn trĩu xuống, trĩu đến mức Vân Cô Nhận gần như không thể đứng thẳng. Bụng lớn như vậy trên thân thể gầy gò của ca ca, có vẻ càng thêm cao ngất.

Cố gắng kìm lại lệ nơi khóe mắt, Vân Cô Hồng ráng sức trưng ra một vẻ không quan tâm, liếc mắt nhìn ca ca, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì sao?”

“Cô Hồng,” Vân Cô Nhận cắn răng chịu đựng đau bụng vốn rất quen thuộc, khẩn cầu nói: “Ngày mai, đệ có thể cùng ca ca tới Trung Trữ sơn một chuyến không?”

“Trung Trữ sơn? Đây không phải là mộ phụ mẫu sao? Đi tới đó làm gì?”

“Người đừng hỏi nữa, trưa mai, ta tới Trung Trữ sơn chờ đệ, đệ nhất định phải tới, chúng ta không gặp không về.” Nói xong, không chờ đệ đệ trả lời, Vân Cô Nhận liền nâng bụng trở về phòng.

“Trung Trữ sơn...” Vân Cô Hồng nhớ lại nơi an nghỉ của cha mẹ, hồi tưởng, ngày bé mỗi lần giỗ cha mẹ, ca ca liền dẫn mình tới đó tảo mộ, thế nhưng từ năm mười tám tuổi hấn được đảm nhận chức ngự tiền thị vệ của hoàng đế, bốn năm rồi hấn chưa từng quay lại nơi này, chỉ có ca ca hàng năm đều kiên trì đến thăm nom. Thế nhưng vì sao đột nhiên ca ca lại muốn mình tới Trung Trữ sơn? Quên đi, không nghĩ nữa, ngày mai cứ đến rồi sẽ biết, Vân Cô Hồng gật đầu.

Việc tới đúng ngày, sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Thanh Lăng liền phái người mời Vân Cô Hồng vào cung nghị sự, Vân Cô Hồng vốn tưởng rằng không mất bao lâu, thế nhưng không nghĩ tới khi đi khỏi hoàng cung thì đã là giờ Tuất (Giờ Tuất: từ 7h-9h tối).

Về đến nhà, chỉ thấy trong phòng tối đen như mực, không có người ở. Lúc này bỗng nhiên Vân Cô Hồng nhớ tới lời hôm qua ca ca nói: “Ta chờ đệ...Không gặp không về...” Có phải ca ca vẫn đang đợi hay không? Trời ạ, từ trưa tới tối đã qua lâu rồi, trời lại nổi lên chút mưa, thân thể ca ca hiện tại sao có thể chịu được!

Nghĩ tới đây, Vân Cô Hồng lạnh cả người, y phục cũng ướt sũng, nhanh chân điên cuồng chạy tới Trung Trữ sơn.

113. Chương 112: Pn9: Sinh Sản

Lúc Vân Cô Hồng đi tới Trung Trữ sơn, vừa ra cửa thì mưa nhỏ đã biến thành mưa to tầm tã, nước mưa thấm đầm y phục hấn, che khuất đường nhìn, thế nhưng Vân Cô Hồng không hề bận tâm. Hấn chạy đi trong trời mưa, khàn giọng gọi to tên ca ca.

Đột nhiên, bước chân vội vàng của Vân Cô Hồng bỗng ngừng lại, bởi vì hấn thấy ngay trước mộ phụ mẫu, ca ca đang khom lưng, hai tay bảo vệ bụng, cả người run rẩy quỵ xuống.

Vân Cô Hồng bước nhanh tới phía trước, nhẹ nhàng ôm thân thể gầy yếu của ca ca vào lòng, tay lơ đãng đụng tới chiếc bụng cao vót của ca ca, thế nhưng hấn phát hiện bụng ca ca lúc này cứng rắn như thiết, xao động dữ dội.

Vân Cô Nhận cảm nhận được bờ ngực dày rộng của đệ đệ đang kề sát bên mình, hấn cố sức mở mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn của người kia, nhẹ nhàng nói: “Cô Hồng, đệ cuối cùng cũng tới rồi, ta chờ đệ đã lâu...” Vừa nói dứt lời, hấn liền bất tỉnh nhân sự.

“Này, ca ca xảy ra chuyện gì, mau tỉnh lại, không nên làm đệ sợ!” Vân Cô Hồng phân không rõ thứ trên mặt đang chảy là nước mưa hay là nước mắt, hấn chỉ biết gắng sức lay tỉnh thân thể đơn bạc của ca ca, thế nhưng hấn kêu hồi lâu, Vân Cô Nhận trong lòng vẫn mặt xám như tro tàn, một chút phản ứng đều không có.

“Đúng rồi, lúc này trước tiên hấn phải tìm chỗ trú mưa mới đúng.” Vân Cô Hồng nhớ ra ca ca không thể ngấm nước mưa lâu, thế nên hấn bắt đầu nơi nơi tìm kiếm chỗ trú.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Cô Hồng xuyên qua màn mưa dừng lại ở một tòa nhà cách đó không xa, đúng vậy, phía trước không phải là miếu thờ mà tiên hoàng từng xây cho phụ thân nhằm khen ngợi phụ thân trung quân ái quốc hay sao, đó là chỗ trú mưa rất tốt!

Chủ ý đã định, Vân Cô Hồng lập tức ôm lấy thân thể có chút cứng ngắc vì đông lạnh, chạy ào tới căn miếu nhỏ.

Để giúp thân thể ca ca ấm lên, Vân Cô Hồng thu gom cây gỗ trong miếu, nhóm lửa, sau đó cởi y phục ướt đầm của ca ca xuống.

Không có y phục che đậy, chiếc bụng cao vót của Vân Cô Nhận hiện lên trước mặt Vân Cô Hồng càng thêm rõ ràng. Vân Cô Hồng nhìn chiếc bụng đang dựng dục cốt nhục của mình, phát hiện chiếc bụng thật lớn của ca ca lúc này đang xao động kịch liệt. Đầu tiên hấn ngăn người, sau đó cẩn thận đưa tay sờ sờ, cảm

nhận sự tồn tại của hài tử. Nhưng khiến Vân Cô Hồng trăm triệu không ngờ đó là, hài tử trong bụng cử động rất mạnh, hơn nữa vị trí giống như càng ngày càng xuống dưới.

Vân Cô Hồng không biết tình huống này là sao, cũng không dám lộn xộn, chỉ có thể ôm ca ca tới gần đồng lửa, rồi dùng tay cọ sát tay chân hần, hy vọng cơ thể ca ca mau chóng ấm lên.

Không biết qua bao lâu, Vân Cô Nhận cuối cùng cũng yếu ớt tỉnh dậy, lông mi dài hấp hé, hai mắt tỉnh lặng, đang định nói điều gì, liền mạnh mẽ bật cong thân thể, tay che đại phúc, lông mày nhíu lại, rên rỉ nhỏ bé theo kẽ răng truyền ra: “Ôi...Đau quá...”

Tuy giọng nói Cô Nhận rất nhỏ, thể nhưng Cô Hồng nghe rõ, ca ca đang nói bụng rất đau!

Vân Cô Hồng suy nghĩ một chút, đỡ ca ca dậy, để hần tựa trên người mình, một tay giúp hần nhẹ nhàng xoa bụng, hy vọng giúp ca ca vơi đi đau đớn. Thế như thân thể kịch liệt run rẩy của ca ca nói cho hần biết, sự giúp đỡ này căn bản không hề có tác dụng! Vân Cô Hồng theo tay ca ca nhìn xuống đại phúc hần đang ôm, phát hiện bụng ca ca sa xuống, bụng thai rủ trước người, nhấp nhô càng rõ rệt.

Đúng lúc này, bụng thai bỗng nhiên co thắt, thân thể Vân Cô Nhận bật thẳng lên, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng: “Đau...đau quá...”

“Ca ca xảy ra chuyện gì, tại sao bụng lại đau?” Vân Cô Hồng vừa tỉ mỉ lau mồ hôi trên trán ca ca, vừa lo lắng hỏi.

Nhìn vẻ lo lắng mờ mịt của đệ đệ, Vân Cô Nhận cười khổ một tiếng, nói: “Đứa ngốc này, giờ... giờ vẫn nhìn... nhìn không ra sao, con của chúng ta sẽ... sẽ xuất thế sao!”

“Cái gì? Ca ca muốn nói ca ca sắp sinh! Thế nhưng... thế nhưng còn chưa đủ tháng!” Vân Cô Hồng nhớ rõ mình cùng ca ca bên nhau là chuyện tám tháng trước, hài tử hần là mới có tám tháng. Người ta nói mang thai mười tháng, vậy ca ca hiện tại chẳng phải là....

“Là sinh non!” Vân Cô Nhận chịu đựng một trận đau đớn, nói: “Khi ta lên núi đã cảm giác được cơn đau, ta tự bắt mạch, tuy rằng còn chưa đủ tháng, nhưng đích thực là phải sinh rồi!”

“Trời à!” Vân Cô Hồng tính thời gian, ca ca buổi trưa lên núi thì bắt đầu đau bụng sinh, bây giờ là giờ Tuất, hần đã đau ba canh giờ rồi, lại còn đứng trong mưa!

“Nếu ca ca biết mình sắp sinh, vì sao không quay về?” Vân Cô Hồng yêu thương hết lớn.

“Ta...Ta đã nói với đệ...Không gặp không về, sao có thể.... sao có thể rời đi trước!” Vân Cô Nhận nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ca ca... Cái đồ ngốc này!” Vân Cô Hồng vừa định phát hỏa, nhưng phát hiện thân thể ca ca kịch liệt co giật, đồng thời hai chân run rẩy tách ra thật rộng, xem ra đau bụng sinh lại tới.

“A...Ôi a...” Vân Cô Nhận cao giọng thét chói tai, thể nhưng nghĩ tới đệ đệ sẽ lo lắng, hần đột nhiên liều mình cắn tay, để cho tiếng rên rỉ chôn vùi trong cổ họng. Vân Cô Hồng nhìn một loạt hành động của ca ca, hần biết ca ca làm vậy là vì không muốn mình khổ sở, thế nhưng nhìn cánh tay ca ca máu chảy đầm đìa, cùng với vẻ cố gắng âm thầm chịu đựng của hần, sao chính mình không đau lòng cho được!

Một trận đau đớn qua đi, Vân Cô Nhận mệt mỏi nói: “Cô Hồng, giúp... giúp ta, nhìn...nhìn, huyết khẩu mở... mở thế nào...”

“Được.” Vân Cô Hồng gạt đầu, hướng về phía hai chân ca ca đang mở lớn, quả nhiên thấy được bảy giờ hậu huyết nơi ca ca từng hầu hạ mình đã không thể hợp lại. Hần qua loa nhìn một chút, ngẩng đầu nói: “Có lẽ tầm bốn lóng tay.”(Raph: “tứ chỉ” thì tầm 5 – 7 cm nhỉ?)

“ Bốn lóng tay...Ta biết rồi...” Vân Cô Nhận thì thào.

“Ca ca biết cái gì, nói cho ta, đại khái thì huyết khẩu phải mở bao nhiêu mới có thể sinh?” Vân Cô Hồng thấy vào thời khắc mấu chốt này mà ca ca vẫn còn giữ khúc mắc, không khỏi gâm nhẹ.

“Đại khái...đại khái mười lóng tay gì đó!” Vân Cô Nhận thở hổn hển ồm ồm nói.

“Cái gì! Mười lóng!” Vân Cô Hồng cũng không nhớ rõ đây là lần thứ mấy hấn kinh ngạc, ca ca đau đớn hơn ba canh giờ mới mở đến bốn lóng tay, đợi tới khi mở được mười lóng, lúc đó ca ca còn sức lực sinh hài tử sao? Nghĩ tới đây, Vân Cô Hồng cũng ra một thân mồ hôi lạnh.

“Cô Hồng...” Vân Cô Nhạn nhẹ giọng gọi đệ đệ.

“Làm sao vậy?”

“Đỡ... đỡ ta đứng lên...”

“Đứng lên, ca ca muốn làm cái gì?” Vân Cô Nhạn nhăn mày, hỏi.

“Đứng lên... Đi một chút... Có thể... Có thể đẩy nhanh sản trình...” Vân Cô Nhạn chịu đau, gián đoạn nói.

“Ra vậy!” Vân Cô Hồng mờ mịt gật đầu, đỡ ca ca đứng lên. Vân Cô Nhạn ưỡn chiếc bụng lớn, một tay khoác trên vai đệ đệ, tay kia nâng đại phúc, trắc trở lê bước đi. Thế nhưng chưa đi được mấy bước, chân hấn bỗng nhiên mềm nhũn, nếu không có Cô Hồng nâng đỡ, hấn thiếu chút thì ngã sấp người trên mặt đất.

“Đừng nói giỡn nữa, ca ca thành cái dạng này còn có thể đi sao?” Vân Cô Hồng lại bắt đầu rống lên.

“Có... Có thể, đừng... đừng có ngừng... tiếp tục...” Vân Cô Nhạn rõ ràng đang cật lực.

“Quên đi, đi thì đi, bất quá ca ca phải đáp ứng ta, thực sự tới lúc kiên trì không được thì phải nói với ta!” Thương tiếc nhìn ca ca miễn cưỡng chống đỡ, Vân Cô Hồng lần đầu tiên đáp ứng yêu cầu của Vân Cô Nhạn.

“Cảm ơn... Cảm ơn đệ, Cô Hồng!” Vân Cô Nhạn cố gắng lộ ra một vẻ tươi cười.

Cứ như vậy, Vân Cô Hồng đỡ ca ca sắp sinh thông thả bước đi trong không gian chật hẹp của miếu thờ. Lúc này đau bụng sinh của Vân Cô Nhạn rất dày đặc, hấn đi mỗi bước đều phải ngừng lại, quỳ trên mặt đất ôm bụng đợi đau bụng sinh qua đi. Ngay cả như vậy, vì hài tử, hấn vẫn tiếp tục đi lại.

Đột nhiên, Vân Cô Nhạn cảm thấy bụng bỗng xuất hiện một trận co rút. Tiếp theo, một dòng chất dịch ấm nóng theo hạ thể mà ồ ạt chảy ra không sao ngăn được, tẩm ướt hạ thân Vân Cô Nhạn.

Vân Cô Hồng kinh ngạc nhìn dịch thể hòa lẫn máu loãng đọng thành vũng dưới đất, liền hướng ánh mắt xin chỉ thị về phía Vân Cô Nhạn.

Cô Nhạn lúc này chỉ cảm thấy bụng đau đớn như xé rách, ngay cả nói cũng nói không xong: “Nước...Nước ối...phá, hài...hài tử...muốn...muốn đi ra rồi...”

“Hài tử muốn đi ra!” Vừa nghe thấy lời này, Vân Cô Hồng giật mình một cái, lập tức ôm lấy Vân Cô Nhạn, cởi áo khoác lót trên nền đất, để ca ca nằm thẳng trên đó. Sau khi làm xong những việc này, Vân Cô Hồng cũng không biết tiếp theo phải làm gì, chỉ có thể ngơ ngác đứng một bên.

Vân Cô Nhạn cảm nhận rõ ràng hài tử trong bụng đang trượt xuống, hơn nữa đã tiến vào sản đạo. Hấn dạng thật lớn hai chân, lộ ra huyết khẩu đang không ngừng co rút, chịu đựng đau bụng sinh, nói với đệ đệ đang luống cuống ở bên kia: “Lại...nhìn, mở...mở mấy lóng tay...”

Vân Cô Hồng theo phân phó của ca ca, lần thứ hai cúi đầu về phía huyết khẩu, ánh mắt quyết tâm trông lại, hấn liền bị tình cảnh mình thấy dọa cho ngây người.

Hậu huyết vốn chặt chẽ của Vân Cô Nhạn lúc này đã mở rộng, nước ối và máu loãng theo nơi đó chậm rãi chảy ra, hơn nữa bởi vì Cô Nhạn liều mạng đẩy bụng, vách ruột nơi đó đã bị rách, hạ thể thành một cảnh máu thịt chằng rỗ, nhìn thấy mà giật mình. Vân Cô Hồng đánh nhau nhiều, sớm quen đối mặt với trọng thương hoặc tử vong, vốn tưởng rằng mình đối với những thứ này đã chai lì, thế nhưng tình huống ca ca trước mắt vẫn làm cho hấn đau lòng không thôi.

“Cô Hồng...” Nghe được tiếng thở nhẹ của ca ca, Vân Cô Hồng mới tỉnh lại, cố nén đau lòng nhìn huyết khẩu mở rộng của hấn, nói: “Đại khái mở tám lóng...”

Vân Cô Nhạn vừa định nói, đột nhiên đau bụng sinh lại kéo tới, hấn trợn trừng hai mắt, căng thân thể, đón lấy cơn đau mà cố gắng rặn xuống, thai nhi trong bụng cũng bắt đầu trượt. Lúc này ngay cả Vân Cô Hồng cũng nhận ra, đau bụng cách nhau càng ngày càng ngắn, thời gian đau đớn cũng càng ngày càng dài, đau

đón gần như sóng sau xô sóng trước mà kéo về phía Cô Nhận. Xem ra đau bụng sinh đã vào giai đoạn nước rút.

Cùng với việc bụng thai xao động kịch liệt thì nước ối cũng dần chảy cạn, thế nhưng lúc này chuyện Cô Nhận lo lắng nhất đã xuất hiện: bởi vì huyết khẩu chưa hoàn toàn mở, hài tử khẩn cấp muốn ra ngoài, kết quả hiện tại đã bị kẹt lại trong sản đạo, ra không được, vào không xong.

Vân Cô Nhận biết, còn tiếp tục như vậy thì tình trạng này sẽ phát triển thành tình huống tồi tệ nhất: nước ối cạn, nhưng hài tử còn trong bụng, như vậy nhất định hài tử sẽ nghẹt thở mà chết.

Vì hài tử, Cô Nhận không được mất hi vọng, hần run run kéo tay đệ đệ, đặt ở trên chiếc bụng cao ngất, cắn răng nói: “Giúp...Giúp ta...đẩy bụng...”

“Đẩy bụng...Không...Ta làm không được!” Vân Cô Hồng thực sự không đành lòng thấy ca bị dần vật, liên tục lắc đầu.

“Vì hài tử, nhanh!” Cô Nhận hiếm khi dùng ngữ khí ra lệnh như vậy để nói với đệ đệ.

“Ca ca, người việc gì phải làm khổ mình? Vì sao cứ muốn bản thân phải chịu khổ sở thế này?” Cô Hồng nói, lệ tuôn trào.

“Cô Hồng,” Cô Nhận nhẹ nhàng xoa khuôn mặt anh tuấn của đệ đệ, vẽ mặt vì đau đớn mà hiện ra nụ cười khó coi, “Ta không phải đã nói rồi sao, bởi vì... bởi vì ta yêu đệ!” Vừa dứt lời, đau bụng sinh lại tới, Vân Cô Nhận đau đến thét lớn: “Uhm....A! Hài tử... nhanh...nhanh áp phức!”

Vân Cô Hồng biết tính tình cố chấp của ca ca không phải ngày một ngày hai. Rơi vào đường cùng, hần vận đủ khí lực, cố nén đau lòng, trên chiếc bụng to lớn hở ra của ca ca mà mạnh mẽ đè xuống!

“AAAAAAA——“ Tiếng thét của Vân Cô Nhận nhất thời vang vọng trong miếu nhỏ, thân thể vì đau đớn mà giật nảy mình bắn lên, kế đó phía dưới tiếp tục dùng sức, liều mình đẩy thai nhi xuống.

Cô Hồng sít sao cắn chặt môi dưới, một bên gạt lệ đẩy bụng cho ca ca, đến mức cắn nát môi chính mình còn không biết, hần nghĩ hần cảm nhận được một chút một chút thôi, đứa bé mà ca ca mang trong bụng, cũng đã ở trong lòng mình! Nhìn tình cảnh ca ca thống khổ, lòng hần thực sự rất đau xót!

Theo từng lần từng lần đệ đệ đè nén đại phức, lúc này Vân Cô Nhận đau đến mức ngay cả nói cũng không được, chỉ có thể dùng ánh mắt nhắc đệ đệ cúi xuống nhìn xem hậu huyết đã mở đến đâu.

“Thật tốt quá! Mở! Đã mở toàn bộ rồi!” Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng huyết khẩu của ca ca, Cô Hồng mừng rỡ kêu to, thế nhưng mừng rỡ của hần nhanh chóng trở thành lo lắng. Huyết khẩu mặc dù đã mở hoàn toàn, nhưng Cô Nhận lúc này đã kiệt sức từ lâu, hần còn khí lực sinh hạ hài tử sao?

Nghe thấy tin tức huyết khẩu đã mở toàn bộ, Cô Nhận cũng cực kì phấn khởi. Để hài tử có thể sớm đi tới thế giới, hần sử dụng sức lực cuối cùng, liều mạng thôi thúc thai nhi. Rất nhanh, đầu hài tử đã theo sức lực của hần dần dần hiển lộ.

Vân Cô Hồng mở to hai mắt, nhìn hậu huyết mở rộng của ca ca loáng thoáng lộ ra tóc máu hắc sắc của hài tử, chẳng biết vì sao, có một loại kiêu ngạo của người làm cha tự nhiên nảy sinh trong lòng hần. Hần yêu hài tử này, hần yêu hài tử của hần và ca ca!

Thế nhưng không bao lâu sau, Vân Cô Hồng lại phát hiện hài tử vốn đã tới huyết khẩu lại bị mắc kẹt không dịch chuyển nữa, tình huống này khiến lòng hần nhất thời bị treo ngược lên. Vân Cô Nhận cũng cảm nhận được tình huống này, chỉ thấy hần phát ra một tiếng thét thê lương, sau đó kéo căng thân mình bật người dậy, mặt nghẹn đỏ, tiếp tục nỗ lực sinh ra tân sinh mệnh.

Cứ như vậy, Vân Cô Nhận thống khổ thôi tẽ hơn mười lần, hài tử cuối cùng cũng hướng ra ngoài động đây một chút. Cô Hồng không có bất cứ kinh nghiệm đỡ đẻ nào, cũng chẳng dám tùy tiện đụng vào thai nhi, chỉ có thể tiến lên nắm tay ca ca, cổ vũ hần.

Cô Nhận lúc này đã nghe không rõ đệ đệ đang nói gì, chỉ theo bản năng ra sức rặn. Một thời gian sau, theo một lần thống khổ kịch liệt, hần cảm giác được một thứ rất lớn trượt ra từ hai chân mình. Tiếp đó, hài tử dùng một tiếng khóc nỉ non to rõ báo hiệu nó đã đến với thế giới này.

114. Chương 113: Pn10: Gỡ Bỏ Hiếu Lâm, Toàn Gia Hạnh Phúc

Vân Cô Hồng hai tay run run ôm hài tử vào lòng, học theo lần đó ca ca đỡ đẻ cho Sở Mộ Hiên, dùng hàm răng cắn đứt cuống rốn, sau đó cởi áo khoác bọc lấy hài tử.

“Đưa ta...Cho ta xem.” Cô Nhạ một mỗi lau mồ hôi hòa lệ nheo trên hai mắt, suy yếu nói.

“Là một nam hài.” Vân Cô Hồng bế hài tử tới trước mặt ca ca.

Vân Cô Nhạ mỉm cười nhìn tiểu sinh mệnh bản thân khổ cực thai nghén suốt tám tháng qua, mặt mày hài tử có vài phần tương tự đệ đệ, hơn nữa tiếng khóc to rõ, vừa nhìn chính là một tiểu gia khỏe khỏe mạnh.

Vân Cô Nhạ lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thai nhi hình thành vốn do nam nam tương hợp, hơn nữa hai người lại có quan hệ huyết thống, hài tử sinh hạ có thể sẽ mang bệnh ngầm, thế nên hơn nửa năm này tâm trạng hần vẫn luôn treo ngược. Lúc này thấy thân thể hài tử không việc gì, lòng hần cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

Khối cự thạch trong lòng buông xuống, ý chí chống đỡ một mỗi, thì nay không khỏe hay đau đớn gì cũng theo tâm tình thả lỏng mà trôi đi, Vân Cô Nhạ lúc này chỉ cảm thấy âm thanh từ đệ đệ và hài tử cứ thế nhỏ dần. Không lâu sau, hần liền trầm trầm ngủ, khóa miệng câu lên nét cười.

Chờ tới khi Vân Cô Nhạ tỉnh lại, hần phát hiện bản thân đang ngủ trên chiếc giường ấm áp trong nhà mình. Hần nhìn khắp nơi một chút, không có người, muốn cử động thân trên ngồi dậy, thế nhưng vừa lay động thân thể, liền cảm thấy hạ thể đau đớn xé rách. Vân Cô Nhạ nhìn xuống chiếc bụng đã bằng phẳng của mình, lúc này mới nhớ tới tiểu gia khỏe mới hơn tám tháng đã xuất thế.

Đúng rồi, hài tử, hài tử ở đâu? Vân Cô Nhạ nhớ kỹ bản thân đang sinh hài nhi trong miếu thờ, khi đó đệ đệ cũng ở bên, hiện tại bản thân đã về nhà, nhưng hài tử lại không ở cạnh. Trời ạ, Vân Cô Hồng đối với chuyện này còn tồn tại mâu thuẫn, hài tử sẽ không phải bị hần... Nghĩ tới đây, Vân Cô Nhạ bỗng toát mồ hôi lạnh, bèn bất chấp hạ thể đau đớn, xóc chân lên muốn đứng dậy xuống giường.

“Người làm gì vậy!” Vân Cô Hồng vừa vào cửa liền thấy ca ca cố chấp muốn đứng dậy, không khỏi cả kinh, lập tức để chén thuốc trong tay lên bàn, vọt tới giường, đỡ ca ca nằm xuống, quát: “Ca ca điên rồi sao, có nghĩ tới thân thể mình hay không, hiện tại có thể xuống giường sao?”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết, phải biết rằng ca ca đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi, thái y nói lần này ca ca sinh con lao hết tâm lực, thân thể suy kiệt cực độ, có thể cứu về đã là không tồi, còn đặc biệt nhắc nhở ba tháng này ca ca phải tĩnh dưỡng cho tốt, nhìn vạn lần không được hao tổn *** thần, thế nên hiện tại ca ca nằm lại cho ta!” Vân Cô Hồng dùng khẩu lệnh nói.

“Muốn ta nằm cũng được, đệ nói cho ta, con chúng ta đâu?”

“Hài tử? À, nó ở sát vách thôi, nhũ mẫu đang cho nó ăn, ca ca muốn nhìn nó à? Để ta bế tới cho ca ca.”

“Ta muốn nhìn thấy nó.” Cô Nhạ gật đầu nói.

“Chờ một chút.” Vân Cô Hồng nói xong liền đi ra cửa, chỉ chốc lát sau, lần thứ hai đi vào thì trong lòng hần đã có thêm một tiểu gia khỏe.

Vân Cô Nhạ tiếp nhận hài tử từ tay đệ đệ, tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của nó, bỗng chốc cảm thấy khổ cực hơn nửa năm qua của bản thân đều đáng giá.

“Nó rất đáng yêu.” Bên tai đột nhiên vang lên thanh âm của Vân Cô Hồng. Cô Nhạ giật mình ngẩng đầu, liền thấy đệ đệ đang tràn ngập từ ái nhìn hài tử.

“Đệ không ghét nó sao?” Vân Cô Nhạ kinh ngạc nhìn đệ đệ.

“Ta thương nó còn không kịp, vì sao lại ghét nó?” Vân Cô Hồng cười hỏi ngược lại.

“Thế nhưng, nó là do ca ca sinh.”

“Chính vì nó là do ca ca sinh, ta càng thêm thương nó. Cám ơn ca ca, cho ta một nhi tử khả ái như vậy.”

“Ý của đệ là... đệ với ta...”

“Không sai, đệ yêu ca ca, từ ngày phụ mẫu rời khỏi nhân thế khiến ca ca mặc sức khóc trong lòng ta, bắt đầu tuyên thệ phải bảo vệ ta, ta liền phát hiện tâm ý của chính mình. Cũng kể từ khi đó, ta quyết định sẽ không coi ca ca là ca ca nữa, bởi vì ta không nên trở thành một đệ đệ được ca ca bảo hộ, ta phải bảo hộ ái nhân của ta.” Hần nhìn y, ánh mắt kiên định không gì sánh được.

“Thế nhưng mười mấy năm qua, thái độ của đệ với ta...”

“Rất lạnh nhạt phải không?” Cô Hồng mỉm cười: “Đó là bởi vì ta sợ nhìn thẳng vào tình cảm này, không dám đối mặt với ca ca. Thậm chí khi ca ca không tiếc thân nam tử vì ta dựng tử cũng như vậy, ta đều đang trốn tránh. Thẳng đến ngày đó ở Trung Trữ sơn, khi ta thấy ca ca không tiếc sinh mệnh mà đặt cược để sinh hạ hài tử, ta hoàn toàn tỉnh ngộ, để cho toàn bộ luân lý, đạo đức gì đó tiêu tùng đi thôi, ta muốn đối diện với tình cảm của mình!”

“Cô Hồng... Hóa ra đệ...” Vân Cô Nhạn còn chưa dứt lời, nước mắt mừng rỡ đã tràn ướt mi.

“Bất quá ca ca cũng thật là, biết rõ mình sắp sinh, còn vác bụng lớn chạy tới Trung Trữ sơn làm gì?” Sau khi thấy tâm tình ca ca đã ổn định, Cô Hồng nhịn không được oán giận nói.

“Ta vốn nghĩ trước mặt phụ mẫu nói rõ với đệ, thế nhưng không nghĩ chưa đợi được đệ, ta liền sinh. Bất quá hiện tại ngẫm lại, may mà khi đó đi lên núi, bấy giờ ta mới biết tâm ý thực sự của đệ.” Vân Cô Nhạn khi nói mấy lời này, đuôi mày khóe mắt đều tràn ngập ý cười.

“May cái gì, ca ca phải biết rằng mình thiếu chút nữa mất mạng rồi đấy, hừ chết ta!” Vân Cô Hồng bắt mắt trừng mắt nhìn ca ca.

“Dù sao thì tất cả đã qua rồi, chúng ta cùng hài tử về sau sẽ mãi ở bên nhau, tính toán như vậy làm gì.”

“Được rồi, nói đến hài tử, ta vẫn chờ ca ca tính lại, đặt cho nó một cái tên.”

“Tên...” Vân cô Nhạn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đệ đệ, trầm tư chốc lát, cười nói: “Vậy gọi Vân Nhược Phong đi, hy vọng nó sau này có thể như làn gió, tự do tự tại, không nên giống phụ thân nó đối với tình cảm chính mình còn sợ đầu sợ đuôi.”

“Ca ca nói ai sợ đầu sợ đuôi?” Vân Cô Hồng bắt mắt nói.

“Người nào đó vừa nói với ta.” Vân Cô Nhạn đắc ý nhìn đệ đệ.

“Người...”

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười hạnh phúc nhanh chóng vang vọng trong căn phòng.

115. Chương 114: Pn11: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Mộ Hiên

“ Cha...Bế...” Tư Đồ Nguyệt Phàm dẫu cái miệng nhỏ, chậm chạp duỗi bàn tay bé xíu, xòe ra làm nũng.

“Được được, cha bế con...” Sở Mộ Hiên mỉm cười ôm lấy đứa con lớn mới vừa tròn một tuổi, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mềm của nó.

“Mộ Hiên, nói người nhiều lần vậy rồi, người sắp lâm bồn, không nên lộn xộn, không được cầm vật nặng, sao người cứ không nghe lời thế, lẽ nào người đã quên mấy tháng trước suýt thì sinh non?” Tư Đồ Thanh Lăng đang dỗ tiểu nhi tử Niệm Hoan ngủ, vội vàng đi tới, đón Nguyệt Phàm từ tay Sở Mộ Hiên, yêu thương nhìn chiếc bụng cao cao hở ra của hắn, oán trách nói.

Cảm giác của tiểu hài tử rất nhạy cảm, đột nhiên không còn ôm ấp ấm áp của cha, Tư Đồ Nguyệt Phàm khịt khịt mũi, không vừa lòng khóc rống.

Sở Mộ Hiên yêu thương kéo nhi tử vào lòng, trợn mắt nhìn Tư Đồ Thanh Lăng, nói: “Người không biết xấu hổ hay sao mà còn dám nhắc, người nói lại xem, lần trước ta suýt nữa thì sinh non là do ai hại?” Một câu vừa nói xong liền khiến mặt Tư Đồ Thanh Lăng một trận đỏ một trận trắng.

Tư Đồ Thanh Lăng thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ta biết là ta không tốt, thế nhưng từ đó đến nay, nhiều tháng qua ta vẫn một mực nhẫn nại, không chạm qua người!” (Raph: Lời trong lòng của anh hẳn là “Người khen ta đi Người khen ta đi ”:v)

“Ta biết, mấy tháng này thực sự làm khó người, chẳng qua vì hài tử, cũng chẳng còn cách nào khác.”

“Dù sao thì cũng nhanh, mấy ngày nữa là xong rồi,” Tư Đồ Thanh Lăng nhẹ nhàng xoa đại phúc của Sở Mộ Hiên, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ giọng nói: “Chờ hài tử sinh hạ, người phải bồi thường ta đầy đủ!”

“Đáng ghét, con cái trước mặt mà còn không nghiêm chỉnh.”

“Thì làm sao. Thôi được rồi, Mộ Hiên, ta dự định chờ hài tử trong bụng đầy tháng sẽ cử hành đại điển lập hậu, còn điển lễ sắc phong thái tử của Nguyệt Phàm cũng đang được chuẩn bị rồi, ý người thế nào?”

Sở Mộ Hiên gật đầu: “Ta biết người để có thể lập ta làm hậu đã tốn hết tâm tư, tất cả ta đều nghe người.”

Tư Đồ Nguyệt Phàm thấy phụ hoàng và phụ thân cứ nói suốt, chẳng thèm chơi cùng mình, cảm thấy bị quên lãng, liền khóc oa oa.

“Nguyệt Phàm ngoan! Nguyệt Phàm ngoan!” Sở Mộ Hiên yêu thương dỗ nhi tử, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó.

Tư Đồ Thanh Lăng ánh mắt ai oán nhìn nhi tử, ghen tuông trong lòng trào dâng, tiểu tử này giỏi, bé tí đã biết chiếm lấy phụ thân, bây giờ còn nhỏ, để xem sau này ta dạy dỗ người thế nào. Nói thầm, người cứ chờ mà tiếp nhận chế độ giáo dục thái tử nghiêm khắc của ta đi, đến lúc đó đảm bảo người ngoại trừ lựa chọn ngủ riêng thì cái gì cũng không muốn.

Tiểu Nguyệt Phàm nào đâu biết dụng tâm “hiểm ác đáng sợ” của phụ hoàng, lúc này chỉ biết được nằm trong lòng cha thì rất thoải mái lòng.

“Ách...A!” Đột nhiên Sở Mộ Hiên cảm thấy bụng căng cứng, một trận đau đớn kịch liệt kéo tới.

“Người xảy ra chuyện gì?” Tư Đồ Thanh Lăng thấy Sở Mộ Hiên sắc mặt trắng bệch ôm bụng, vội vàng đón lấy nhi tử, lo lắng hỏi thăm.

“Ta...Ta chắc sắp sinh rồi...”

“Sắp sinh!” Tư Đồ Thanh Lăng vừa nghe thấy lời này, trong đầu lập tức hiện lên tình cảnh sinh sản trong căn phòng nhỏ tại biên cảnh một năm trước, khung cảnh đó thực sự cả đời hắn không sao quên được.

“Nhanh, Cẩm Nhi, nhanh chóng tới Vân phủ truyền sư phụ người tiến cung, Mộ Hiên sắp sinh!” Tư Đồ Thanh Lăng vừa nói ra miệng, ống tay áo đã bị Sở Mộ Hiên kéo lại.

“Đừng, Thanh Lăng, Cô ... Cô Nhận hắn vừa sinh không lâu, khí hư thể nhược, không...không nên gọi hắn.” Sở Mộ Hiên nhin đau, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Nhưng...”

“Ngốc tử, ta đã có thai lần hai rồi, không có việc gì, người gọi thái y là được...”

“Được, ta theo người. Người đâu, truyền ý chỉ của trẫm, bảo tất cả thái y trong thái y viện tới đây đợi mệnh!”

Sau mấy canh giờ vật lộn trong đau đớn, cuối cùng Sở Mộ Hiên cũng sinh ra một nữ anh.

“Mộ Hiên, người xem nữ nhi của chúng ta này.” Tư Đồ Thanh Lăng bế hài tử tới trước mặt Sở Mộ Hiên.

Sở Mộ Hiên yêu thương xoa khuôn mặt nhỏ bé của nữ nhi, khóe miệng hiện ra nụ cười ngọt ngào, giờ này khắc này, hẳn nghĩ bản thân thực sự rất hạnh phúc...

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tan-hoa-khai>